„O autoare de neratat!"
RT Book Reviews

SEDU-MĂ CU SAFIRE

JANE FEATHER

JANE FEATHER
SEDU-MĂ CU SAFIRE
SERIA BIJUTERIILE LONDREI 2

Seduce Me with Sapphires by **Jane Feather**

Copyright © 2020 Jane Feather
Toate drepturile rezervate
Ilustraţia copertei: Chris Cocozza
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2020 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FEATHER, JANE
Sedu-mă cu safire / Jane Feather
trad. din lb. engleză: Ileana Popa – Bucureşti: Litera, 2020
ISBN 978 – 606 – 33 – 6714 – 4
I. Popa, Ileana (trad.)
821.111
Traducere din limba engleză Ileana Popa
LITERA
Bucureşti

2020

Capitolul 1

Onorabila Fenella Grantley aruncă o privire rapidă pe coridor înainte să se îndrepte în vârful degetelor spre camera de zi a mamei sale. Curiozitatea avidă a lui Lady Grantley în legătură cu planurile din acea zi ale unicului ei copil era puţin spus inconvenabilă. Fenella îşi iubea mama din tot sufletul, dar misiunea de a-i evita întrebările fără să pară nepoliticoasă se dovedi destul de dificilă. Mai ales că mama dorea să ştie cum decursese seara ei alături de George. Lord George Headington devenise rapid un fel de ghimpe în coastele Fenellei, dar speranţele pe care mama ei şi le făcea în legătură cu el, chiar dacă nu şi le exprima în mod deschis, erau evidente, chiar şi pentru o minte mai puţin ageră.

Fenella se grăbi să coboare scara în formă de potcoavă şi traversă holul spre uşa din faţă. Spre uşurarea ei, niciunul dintre slujitori nu era prin preajmă şi, cel mai important, Collins, valetul, nu era de găsit. Collins avea o abilitate extraordinară de a obţine informaţii fără să pară că le cere, iar Fenella nu avea niciun chef să fie chestionată.

Ieşi din casă pe o Albemarle Street îngheţată. Era trecut de primele ore ale dimineţii, iar strada, de obicei plină de trăsuri şi cărucioare ale negustorilor, era acum neobişnuit de liniştită. Iarna fusese cruntă, iar, în zile geroase ca aceea, străzile rezidenţiale din Mayfair erau aproape pustii.

Îşi ridică mai bine gulerul hainei sale de zibelină, ca să se protejeze de o rafală violentă de vânt îngheţat, şi grăbi pasul, în căutarea unei trăsuri, dar ajunsese la Piccadilly înainte să vadă vreuna. Strada înţesată de magazine era plină de pietoni şi cărucioare. Cu puţin efort, reuşi să se strecoare şi să facă semn unei trăsuri.

— Gower Street, îi spuse Fenella în timp ce urca, recunoscătoare că scăpa fie şi pentru câteva clipe de vântul de afară.

Singură în interiorul mohorât, simţi că starea de spirit i se mai îmbunătăţea. Întotdeauna se simţea cuprinsă de un sentiment ameţitor de libertate când era în drum spre Bloomsbury. Se delecta cu senzaţia provocată de faptul că nimeni nu ştia unde se afla, nici măcar prietenele ei dragi, darămite mama ei. Nimeni nu ştia unde se ducea sau cum avea să-şi petreacă dimineaţa. În afară de timpul petrecut alături de Diana şi de Petra, viaţa părea, în acele zile, să fie deosebit de monotonă. Nu exista sentimentul de aşteptare sau posibilitatea unei surprize. Ştia că nu avea dreptul să se simtă în acel fel; ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru viaţa privilegiată şi confortabilă de care avea parte. Dar, cumva, stilul acela de viaţă nu părea să-i fie de ajuns. Şi, deşi uneori se certa singură, pentru că i se părea că era nerecunoscătoare şi răzgâiată, nu reuşea să scape de senzaţia de tristeţe. Iar de câte ori se gândea la Lord George Headington, cenuşiul vieţii ei devenea tot mai întunecat şi mai profund.

Trăsura dădu colţul din Bloomsbury Square pe Gower Street, iar Fenella începu să bâjbâie prin poşetă după mărunţiş. Deschise portiera şi sări pe trotuar, deja simţindu-se mai bine dispusă. Îi întinse vizitiului banii, iar acesta o salută din cap, apoi luă o duşcă din plosca pe care o ţinea la şold, îşi drese vocea şi trase o flegmă mai departe, pe trotuar.

Chiar şi pe gerul cumplit, aerul era îmbâcsit de mirosul îngrozitor al fumului dens provocat de cărbunele ieftin de la focul din locuinţele celor săraci şi de la antracitul care încălzea casele bogătaşilor. O zi petrecută pe străzile londoneze îţi îngreuna respiraţia şi îţi umplea plămânii de flegmă.

Dar Fenellei nu-i păsa de poluare. Brusc înveselită, aerul i se părea de-a dreptul proaspăt, cu o aromă de libertate.

Bloomsbury era o parte respectabilă, deşi nu la modă, a Londrei, care îi devenise familiară în incursiunile săptămânale din ultimul an. Urcă treptele unei case înguste de pe Gower Street şi intră pe uşa principală, care avea

mare nevoie de reparaţii. Holul îngust avea şi acela, în egală măsură, nevoie de reparaţii, căci plintele scârţâiau, iar linoleumul era zgâriat şi se ridica pe la margini. Aerul era rece, în ciuda zgomotului infernal pe care îl făcea un radiator cu aburi, iar lămpile pe gaz abia luminau pereţii murdari şi cenuşii.

O scară îngustă se ridica spre etajul superior, de unde se auzeau până jos acordurile unui pian. Fenella se repezi pe scări până în holul primului etaj. Pianul se auzea mai tare, de după una dintre uşile prost vopsite de pe coridor. Lumina rece a dimineţii de februarie se strecura printr-o fereastră soioasă de la capătul coridorului. Fenella deschise o uşă de pe la jumătatea acestuia.

— Bună dimineaţa, tuturor! salută ea micul grup de oameni adunat în jurul unei mese lungi.

Toţi erau încotoşmănaţi în haine de iarnă, iar degetele lor înmănuşate răsfoiau foile de hârtie de pe masă. Un alt radiator cu abur se opintea zgomotos şi ineficient de sub o fereastră care dădea spre stradă.

— Ce bine, în sfârşit ai ajuns, comentă un bărbat mai în vârstă, distins şi grizonant, care stătea în capul mesei.

Paltonul jerpelit, mănuşile fără degete şi fularul ponosit şi scămoşat din lână nu diminuau cu nimic senzaţia de putere pe care prezenţa lui o emana.

Fenella se abţinu să comenteze că, de fapt, venise cu cinci minute mai devreme decât ora stabilită.

— Scuzele mele, Cedric, nu mi-am dat seama că v-am făcut să aşteptaţi, spuse ea zâmbindu-le celor din jurul mesei. E un ger de crapă pietrele, mai comentă ea, apoi luă un loc pe scaunul liber de la masă şi îşi strânse mai bine haina în jurul trupului.

— E groaznic de frig şi aici, mormăi un tânăr prin fular. Dacă o să continuăm să ne întâlnim aşa, pe timp de iarnă, o să avem nevoie de o sobă pe kerosen sau ceva.

Cedric Hardcastle, un om irascibil în perioadele lui bune, care îşi conducea cu un buget limitat mica şcoală de actorie din locuinţa sa din Bloomsbury, îl fulgeră cu privirea.

— Sigur, Robert, dacă îţi permiţi tu să plăteşti pentru combustibil!

Robert bombăni ceva şi începu să roadă capătul unui creion, fixându-şi privirea pe masa zgâriată.

Fenella tresări. Ea era singura membră a trupei care şi-ar fi permis să furnizeze atât soba, cât şi combustibilul, dar încerca să nu atragă atenţia asupra vieţii privilegiate de care avea parte. Toţi erau acolo dintr-un singur motiv: pasiunea lor pentru teatru şi dorinţa de a ajunge pe scenă. Cedric fusese un actor celebru, până când alcoolul şi pierderile de memorie îl împiedicaseră să mai urce pe scenă. Aşa că îşi înfiinţase o şcoală de actorie, singura de acel fel, în speranţa că putea câştiga ceva de pe urma acesteia. Dar nu prea îi reuşise.

Fenella luă teancul de foi din faţa ei. Scenariul nu îi era familiar; de obicei, lucrau pe diverse piese clasice de teatru.

— Astăzi, citim o nouă piesă de teatru, anunţă Cedric. Şi suntem foarte norocoşi să-l avem pe dramaturg printre noi, ca să ne explice subtilităţile piesei. Edward, doreşti să spui ceva, înainte să începem? întrebă el spre partea aflată în penumbră a încăperii.

Fenella îşi ridică privirea, întrebându-se cum de nu îl remarcase până atunci pe străinul care stătea pe un scaun înalt. Când bărbatul se ridică şi ieşi din penumbră, se miră şi mai tare că nu îl observase. Prezenţa lui fizică era impresionantă. Era un bărbat înalt, cu umeri laţi şi mâini puternice, dar îngrijite. Fenella fusese mereu atrasă de bărbaţii care aveau grijă de mâinile lor, iar acest Edward cu siguranţă făcea parte dintre ei.

Îi adresă un zâmbet curios şi prietenos şi rămase şocată când bărbatul nu făcu decât să se încrunte în direcţia ei. Dar efectul încruntăturii fu oarecum diminuat de ochii lui, cei mai pătrunzători şi mai albaştri pe care Fenella avusese ocazia să-i întâlnească. Sprâncenele groase şi zbârlite se potriveau cu claia de păr negru, răvăşit, care îi atârna peste frunte şi i se ondula peste guler. Toate acestea îi dădeau un aer de bogătaş desfrânat. „Ce păcat

că s-a încruntat”, se gândi Fenella.

Se uită din nou la scenariul din faţa ei. Pe prima pagină scria cu litere îngroşate „Edward Tremayne”, iar sub nume: *Safir.*

Singurele cunoştinţe cu numele de Tremayne pe care le avea, vicontele Grayling şi Lady Julia, erau copiii contelui Pendleton, dar individul ursuz din faţa ei nu putea să aibă legătură cu acea familie. Mai degrabă, o făcea să se gândească la o corcitură ciufulită, cu părul lui negru, prea lung, care avea clar nevoie să fie pieptănat. Ceea ce era nemilos din partea ei să gândească, iar Fenella nu era genul de persoană nemiloasă.

— *Safir?* întrebă ea pe un ton plăcut. Acesta este titlul piesei?

— Titlul e în lucru, declară Edward Tremayne, făcând un gest dispreţuitor cu mâna. Avea o voce fermecătoare, profundă şi bine modulată. Dacă o să şi citeşti scriptul, o să înţelegi ce vreau să spun, adăugă el.

Fenella simţi cum uşoara ei senzaţie iniţială de iritare faţă de el se transforma în pură neplăcere. Ea şi domnul Tremayne nu aveau cum să se înţeleagă bine dacă lucrurile continuau în acel mod. Aroganţa lui era palpabilă. Poate că era agitat din cauză că urma să îşi audă piesa citită de străini – poate chiar pentru prima dată. Cu un efort, Fenella îşi acceptă propria explicaţie plină de îngăduinţă şi îşi înghiţi supărarea, mutându-şi atenţia de la el. Întoarse deliberat capul şi-l întrebă pe Cedric:

— Avem fiecare o anumită parte de citit sau interpretăm unul după altul, în ordine?

— Tu citeşti partea lui Rose, declară Edward Tremayne. Cedric, nu mă interesează ce citesc ceilalţi. E decizia ta.

— De ce trebuie să joc eu rolul personajului Rose? întrebă Fenella, surprinsă în mod sincer de aşa o declaraţie fermă. Nu mă cunoşti. Nu m-ai mai auzit interpretând. Cum poţi fi atât de sigur că mi se va potrivi?

— Nu sunt. Dar aşa îmi spune instinctul, răspunse el.

Fenella se încruntă. O senzaţie ciudată de déjà vu i se

urcă pe ceafă. Bărbatul acela avea ceva familiar, în sensul că avea senzaţia că îl mai zărise undeva, cu coada ochiului, la un moment dat. I se părea ceva familiar la privirea lui. Îl privi intens pentru câteva clipe, apoi amintirea începu să se cristalizeze. Îl mai văzuse, îşi dădu ea seama. De câteva ori, de fapt. Îşi aminti unul dintre nenumăratele dansuri la care participase cu o ocazie la fel de plictisitoare şi neproductivă ca majoritatea evenimentelor de acel gen. Cu excepţia faptului că fusese acut conştientă de prezenţa unui bărbat cate stătea în picioare, sprijinit de perete, cu braţele încrucişate, şi care privea la perechile care dansau. Fusese surprinsă de privirea lui, care păruse să oglindească propriile ei sentimente, ascunse sub zâmbetul politicos şi sub neîncetata sporovăială veselă.

Uitase cu totul de el imediat ce se terminase dansul, dar în acel moment îşi aminti că, de fapt, mai avusese o dată senzaţia că-l văzuse, trecând pe stradă, în timp ce ea cobora treptele casei. Dacă el nu ar fi avut o siluetă atât de impozantă, probabil că nici nu l-ar fi observat printre pietonii care se plimbau pe Albemarle Street.

Iar altă dată, mergând pe Park Lane, avusese senzaţia inconfundabilă că era urmărită. Chiar în momentul în care aruncase o privire involuntară peste umăr, un bărbat înalt se făcuse nevăzut pe alee. La vremea aceea, întâmplarea nu i se păruse ciudată. Presupusese că el era un membru al înaltei societăţi, care probabil locuia în zona Mayfair; nu era deloc surprinzător să-l vadă ici şi colo. Dar acum avea senzaţia clară că apariţiile acelea ocazionale fuseseră, de fapt, intenţionate.

Ce idee ridicolă! Clar începea să o ia pe arătură cu fanteziile ei. De ce ar fi vrut bărbatul acela să o urmărească? Oricum, era prea interesată de rolul din piesă ca să se lase cuprinsă de speculaţii inutile. Răscoli paginile scenariului şi observă rapid că Rose apărea pe aproape fiecare pagină.

Ei bine, Fenella nu putea refuza niciodată o provocare; întreaga idee cu actoria începuse ca o provocare, pe care o păstra doar pentru ea. Lord şi Lady

Grantley şi-ar fi ieşit din minţi dacă ar fi aflat despre proiectele ei actoriceşti; teatrul nu era o activitate potrivită pentru fiica unui baron.

Dintr-un motiv sau altul, nici măcar prietenelor sale apropiate nu le încredinţase secretul.

Fenella se întrebase deseori, la început, dacă era jenată sau ruşinată de acea pasiune ciudată. Într-un final, decisese că nu era cazul. Pur şi simplu, era ceva foarte personal şi privat… o distracţie bine-venită, care o mai scotea din starea de tristeţe şi plictiseală care o năpădise de ceva vreme.

Şi totuşi, ar cam fi fost timpul să le mărturisească Dianei şi Petrei ce se întâmpla. Secretul devenea pe zi ce trecea tot mai complicat, aşa că nu mai putea să-l ţină doar pentru sine. Întreaga afacere îi ocupa atât de mult timp, încât era ridicol să încerce să se mai prefacă faţă de ea însăşi că este doar o pasiune oarecare, la fel ca aceea pe care o avea Diana pentru cursele de cai sau Petra pentru hainele excentrice şi colorate de cabaret.

— Să începem? spuse Cedric, după ce alocă în jurul mesei restul rolurilor.

Fenella, ca de obicei, se pierdu rapid în dramatismul interpretării lecturii. Era unul dintre lucrurile pe care le iubea nespus la acea activitate – faptul că o ajuta să se detaşeze de propria persoană.

Dar nu era prea sigură de personajul ei. Părea mai degrabă o enigmă decât o persoană adevărată, şi era greu să-ţi dai seama cum s-o joci. O dată sau de două ori, îl simţi pe Edward Tremayne cum se apropia în spatele ei. În picioare, bărbatul părea şi mai impunător decât atunci când stătea pe scaun. Şi o făcea să fie agitată, ceea ce o enerva şi mai rău.

Se încurcă la o replică şi auzi un oftat exagerat de exasperare în spatele ei. Bătu cu palma foile de hârtie din faţa ei şi se întoarse ca să se uite peste umăr.

— Aţi putea, vă rog, să staţi în altă parte, domnule Tremayne? Mă încurcaţi.

Ochii albaştri se îngustară, şi, pentru o secundă, o

adevărată flacără izbucni în adâncurile lor de safir. Edward se înclină batjocoritor.

— Iertare, domnişoară Grantley. Nu am nicio intenţie să vă tulbur sensibilităţile delicate. Dar, din experienţa mea, actorii amatori nu-şi pot permite să fie prea sensibili.

— Nu sunt nici sensibilă, nici delicată, replică Fenella, întrebându-se ce făcuse de stârnise o asemenea ostilitate din partea unui străin. Dar, când tot ce aud este cum îmi respiraţi greu în ceafă, mi se pare imposibil să mă concentrez, preciză ea, străfulgerându-l cu ochii ei cenuşii.

El făcu un pas înapoi şi ridică mâinile, într-un gest defensiv.

— Oh, dar ce temperament are doamna! Unde aţi dori să mă aşez, ca să nu vă mai tulbur concentrarea?

— Oriunde, nu-mi pasă, doar în spatele meu să nu staţi, spuse ea.

Fenella era conştientă de privirile curioase şi amuzate ale celor de la masă. Cearta inutilă cu Edward se dovedea distractivă pentru toată lumea, în afară de ea.

— Personajul acesta, Rose, nu are nimic atractiv, declară Fenella, brusc pornită pe războială. Toate replicile ei sunt o înşiruire de banalităţi. Nu există niciun fel de pasiune, de emoţie, vreun indiciu de complexitate, nimic cu care să pot lucra, spuse ea, ordonând hârtiile din faţa ei. Nu mă interesează această interpretare, Cedric. Vă cer scuze tuturor!

Apoi se ridică brusc, pentru că în acel moment nu-i mai păsa pe cine deranja. Îşi trase mănuşile şi părăsi camera peste care se lăsase o linişte mormântală.

Coborî treptele în sunetul acordurilor de pian care păreau că se repetă la nesfârşit în spatele ei. Ieşi pe Gower Street, îmbrăţişându-şi furia şi frustrarea în faţa gerului de februarie. Rareori îşi pierdea cumpătul; pentru că, de cele mai multe ori, aşa ceva făcea mai mult rău decât bine şi te făcea să-ţi pierzi şi demnitatea. Fenella era de-a dreptul supărată că lăsase aroganţa şi dispreţul lui Tremayne să o provoace să abandoneze singura activitate care o făcea fericită şi-i ducea satisfacţie. Dădu colţul spre Bloomsbury

Square.

— Hei, aşteaptă o clipă, domnişoară Grantley!

Vocea din spatele ei o făcu să se grăbească. Îi auzea paşii cum se apropiau cu repeziciune.

— Se vede treaba că nu m-am făcut bine înţeleasă, domnule Tremayne. Nu mă interesează nici compania dumneavoastră, nici piesa de teatru, spuse ea, fără să încetinească.

Dar el o ajunse din urmă într-o clipă şi începu să meargă lângă ea. Alergase în grabă după ea, dacă era să se ia după paltonul descheiat şi mâinile fără mănuşi.

— Permite-mi să-ţi ofer o cafea, Fenella... Pot să-ţi spun Fenella? Se pare că avem nişte obstacole de depăşit.

Ea se opri şi se uită la el, exasperată că trebuia să îşi ridice atât de mult capul ca să-l poată privi în ochi.

— Nu, nu puteţi să-mi spuneţi Fenella. Şi nu, nu îmi doresc cafea. De asemenea, nu am niciun interes să depăşesc obstacole de vreun fel. O zi bună, domnule Tremayne!

Cu asta, se răsuci pe călcâie şi porni spre Bloomsbury Square.

Edward ezită doar o clipă. Nu-şi putea permite să o lase să plece. Ultimul lucru pe care îşi imaginase că-l dorea fusese ca o lady răsfăţată, din societatea privilegiată, să o joace pe Rose. Şi totuşi, în ciuda tuturor instinctelor care îi comandau contrariul, când se gândea la Rose, nu putea să-şi scoată din cap imaginea onorabilei Fenella Grantley. Aşa fusese din momentul în care o văzuse pentru prima dată la un bal, unica lui incursiune pe terenul fragil de joacă al înaltei societăţi.

Pe vremea aceea, *Safir* şi personajul principal începuseră să prindă contur şi, din motive neştiute, din momentul în care dăduse ochii cu Fenella Grantley, figura ei devenise inseparabilă de Rose.

El se mişcă rapid şi o ajunse din nou din urmă pe Fenella. Îi puse o mână pe braţ.

— Te rog, ascultă-mă, doar pentru un minut.

Tonul lui era atât de diferit de sarcasmul batjocoritor

cu care o tratase mai devreme, încât ea încetini aproape involuntar şi-l privi. Acei ochi albaştri erau diferiţi, calzi, amuzaţi şi, cu siguranţă, plini de pocăinţă.

— M-am purtat oribil, ştiu. Te rog să mă ierţi. Uneori, când sunt foarte nerăbdător în legătură cu ceva important, parcă nu mă pot abţine. Devin nesuferit cu cei din jur.

— Înţeleg, spuse Fenella sec. Şi eşti afectat des de această nefericită schimbare de caracter, domnule Tremayne?

El îşi trecu o mână prin claia dezordonată de păr.

— Ştiu, merit pe deplin ce spui. Dar am putea merge undeva unde e mai cald, ca să mă cerţi?

O rafală violentă de vânt şuieră prin Bloomsbury Square, ca şi cum i-ar fi subliniat cuvintele.

Fenella simţi o dorinţă nebunească de a izbucni în râs. Nu crezuse nici măcar pentru o clipă în pocăinţa umilă a lui Edward Tremayne, dar se trezi intrigată şi amuzată de încercările lui. Un sentiment suficient de inedit pentru acele zile mohorâte de care avea parte încât să-şi dorească să-i dea curs.

— Poţi să-mi cumperi o ceaşcă cu ciocolată caldă, domnule Tremayne. Există o cafenea în partea cealaltă a pieţei.

El se înclină simandicos.

— Îmi faceţi o mare onoare, doamnă, spuse el, şi îi oferi cu un gest teatral braţul.

Fenella îşi strecură mâna înmănuşată pe sub braţul lui. Se simţea ca şi cum juca într-o comedie. La braţ, se îndreptară spre cafeneaua din piaţă.

Edward împinse uşa, şi intrară în încăperea cu miros greu, îmbâcsit de fum de ţigară. Oameni bine încotoşmănaţi se bucurau de ceştile aburinde. Fenella trecu în faţa lui, iar el închise rapid uşa, înainte ca vreun client al cafenelei să se plângă de curentul de aer rece.

— Cel puţin, este cald, observă ea, desfăcându-şi eşarfa.

Dar era greu de respirat, aşa că îşi făcu vânt cu mâna, încercând să mai cureţe aerul.

— O să te obişnuieşti într-un minut, îi spuse Edward, ghidând-o cu o mână pe spate spre o masă liberă din colţul îndepărtat.

Fenella simţi din nou cum o cuprinde iritarea. Tonul lui devenise brusc descurajator, iar acea mână călăuzitoare de pe spatele ei era un gest mult prea familiar din partea unui străin. Cu toate acestea, se aşeză pe scaunul pe care el îl trase pentru ea, îşi scoase mănuşile şi începu să studieze meniul.

— Ar trebui să-ţi desfaci haina, spuse el, în timp ce se uita pe meniu. Altfel, o să-ţi fie frig când ieşim.

Fenella îl privi uimită şi observă că el râdea. Sau cel puţin ochii râdeau. Iar buzele lui se curbaseră uşor, ceea ce, împotriva bunei judecăţi, i se păru foarte atractiv.

— Cel puţin, asta îmi spunea bona mea, adăugă el, dând la o parte meniul.

— La fel spunea şi a mea, răspunse Fenella, neputând să-şi controleze amuzamentul din tonul pe care îi răspunsese.

Ce era cu bărbatul acela? O clipă, era un căpcăun ursuz, ca în următoarea să devină brusc întruchiparea farmecului şi a umorului.

O chelneriţă grăbită se îndreptă spre ei.

— Ce pot să vă aduc?

— Ciocolată caldă, vă rog, spuse Fenella.

— Cafea, declară Edward, apoi îşi îndreptă privirea spre Fenella. Ceva de mâncare?

Fenella analiză opţiunile, în timp ce femeia bătea cu creionul în carneţelul pe care-l ţinea în mână.

— Da. Aş dori o prăjitură pentru ceai, decise ea.

— Două, atunci, îi spuse Edward chelneriţei, care oftă din greu şi se îndepărtă. Nu cred că este fericită cu munca asta, observă el sec.

Fenella se strâmbă.

— Nici nu-mi imaginez cum ar putea fi, spuse ea. Trebuie să fie obositor să cari toată ziua tăvi grele. Pe deasupra, nu toţi clienţii sunt politicoşi sau recunoscători.

— Deci onorabila domnişoară Grantley are conştiinţă

socială, spuse el ridicând din sprâncenele groase.

Fenella se încruntă.

— Chiar trebuie să fii întotdeauna atât de neplăcut când vorbeşti?

— Oh, cu siguranţă, nu întotdeauna, protestă el, cu sprâncenele ridicate, care îi dădeau un aer sardonic.

Fenella îşi împinse scaunul înapoi, îşi puse palmele pe masă şi se pregăti să se ridice.

— Oricât m-aş gândi, nu pot să găsesc nici măcar un motiv pentru care ar trebui să stau aici, când eşti într-o dispoziţie atât de proastă.

El se mişcă deodată cu viteza fulgerului, întinse braţul şi o prinse de încheietură.

— Iartă-mă, Fenella, te rog! Uneori, pur şi simplu nu pot să mă abţin. Te rog, rămâi şi permite-mi să mă revanşez!

Ea îl privi exasperată pentru o clipă.

— Şi de ce Dumnezeu aş face aşa ceva?

El continua să o ţină de încheietură, dar atingerea lui era uşoară, şi Fenella s-ar fi putut oricând elibera.

— Pentru că îmi pare cu adevărat rău, şi pentru că vreau să-ţi vorbesc despre piesa mea, şi pentru că te găsesc... Ezită, ca şi cum şi-ar fi căutat cuvintele. Pentru că te consider fascinantă. Vreau să te cunosc, Fenella. Nu, trebuie să te cunosc. Te rog să te aşezi din nou!

Fiecare instinct îi spunea Fenellei să se îndepărteze, să şi-l scoată din minte, să uite de el şi de jocul lui afurisit. Şi totuşi, se aşeză din nou pe scaun, iar degetele lui îi eliberară încheietura.

Chelneriţa se întoarse şi puse pe masă băuturile şi prăjiturile fierbinţi.

— Mai doriţi şi altceva?

— Nu, mulţumesc, spuse Fenella şi începu să amestece repede în lichidul gros şi întunecat din ceaşcă, cu o concentrare exagerat de mare pentru o asemenea acţiune.

Edward tăcu şi el pentru câteva momente. Îşi tăie pe jumătate prăjitura pentru ceai şi îşi puse zahăr în cafea. În

cele din urmă, spuse încetişor:

— Mulţumesc!

— Pentru ce? întrebă ea şi luă o gură din ciocolată, în timp ce îl privea printre aburii care ieşeau din ceaşcă.

— Pentru că mi-ai iertat bădărănia şi pentru că... ai rămas.

— De rămas am rămas, dar nu sunt sigură că te-am şi iertat, replică ea, îndreptându-şi atenţia asupra prăjiturii.

El îi aruncă un zâmbet pe jumătate trist.

— Mi se pare corect.

— Nu ne-am mai întâlnit niciodată oficial, dar de fapt te-am văzut de mai multe ori, spuse brusc Fenella.

Capitolul 2

— Da, ne-am mai întâlnit, dar, având în vedere că nu am fost prezentaţi oficial unul altuia, mă surprinde că îţi aminteşti, zise el şi ridică întrebător dintr-o sprânceană.

Fenella se încruntă.

— Tremayne? murmură ea. Singurele persoane cu numele Tremayne pe care le cunosc sunt Carlton şi Julia. Tatăl lor este contele de Pendleton, dar nu ne învârtim în aceleaşi cercuri.

— Asta nu mă surprinde, răspunse el, cu un zâmbet sardonic. Nici mie nu mi se par simpatice neamurile mele vitrege.

— Neamuri vitrege?

— Da. Sunt ceea ce cred că este, în general, considerat drept o lovitură în afara căsătoriei, spuse el pe un ton caustic, în timp ce îi urmărea cu atenţie reacţia.

— Ah, născut pe partea greşită a plăpumii, cum se mai spune, sublinie ea, cu francheţe.

— Exact! Mama mea a fost actriţă. Elizabeth Austel – poate ai auzit de ea, spuse el, şi sorbi din cafea.

— Nu doar că am auzit de ea, am şi văzut-o, în rolul Desdemonei, la Theatre Royal, în urmă cu câţiva ani. E o

actriţă foarte bună.

— A fost, o corectă el. A murit anul trecut.

— Oh, îmi pare rău. Cred că ţi-a fost greu, spuse ea cu un zâmbet blând şi plin de compasiune. Aţi fost foarte apropiaţi?

El ridică din umeri, dar era ceva neconvingător în gestul acela care voia să arate indiferenţa, se gândi Fenella.

— Nu am putut să petrec mult timp cu ea, preciză el. Tatăl meu a insistat să locuiesc la reşedinţa Tremayne în cea mai mare parte a timpului, şi am mers la colegiul Eton cu Carlton. Poate că am fost considerat un cetăţean de clasă inferioară, dar nimeni nu-l poate învinui pe tatăl meu pentru că a insistat să mă trateze la fel ca pe urmaşii săi legitimi. Cel puţin, în aparenţă, adăugă el.

Fenella procesă informaţiile în tăcere. Nu era de mirare că el era atât de capricios, reflectă ea, având în vedere că fusese nevoit să fie vioara a doua, după Carlton şi Julia. Din ceea ce ştia despre ei, niciunul nu se remarca prin empatie.

Se gândi din nou la primul ei sezon, când fusese prinsă în vârtejul dansului de debutantă în căutarea unui soţ. Un dans în care ea şi cele două vechi prietene se angajaseră cu profund dispreţ faţă de ritualurile pe care le presupunea şi de ideea de căsătorie, care era văzută de societate drept culmea realizărilor în viaţă. Îşi aminti clar că îl văzuse pe Edward în timpul acelei frenetice tirade sociale. Ceva legat de prezenţa lui fizică o atrăsese, în primul rând acei ochi albaştri fascinanţi, apoi aspectul lui extrem de relaxat, oarecum dezordonat. Nimic ieşit din comun în mod specific, ci o impresie de ansamblu de nonconformism uşor desfrânat, dar foarte atractiv. Fusese surprinsă de faptul că, de fiecare dată când îl văzuse, el se aflase la marginea adunărilor: distant, fără să se aventureze în conversaţii şi, cu siguranţă, fără să intre pe ringul de dans. Ea îl observase şi înregistrase faptul că nu era la primul lui sezon, deoarece părea mai în vârstă decât bărbaţii din grupul ei de prieteni. Dar apoi, la fel de repede, şi-l scosese din minte. El nu

făcuse niciun efort să participe la evenimentele din societate, iar ea era prea ocupată ca să se deranjeze să introducă pe cineva care părea dornic să fie oriunde altundeva decât acolo.

— În primul meu sezon, te-am văzut la câteva evenimente. Dar nu păreai să te distrezi, adăugă ea, ridicând dintr-o sprânceană.

El râse uşor.

— Ai dreptate, nu prea mă distram. Nici nu aveam cum. Acolo erau numai femei fără nimic în cap şi bărbaţi aşijderea, toţi avântaţi în jocul matrimonial.

— Cam aspru spus, observă Fenella cu un zâmbet pieziş.

— Poate, acceptă el, dar, iartă-mă dacă greşesc, am avut impresia că nici tu, nici cele două prietene – prietene inseparabile, după câte îmi amintesc – nu păreaţi deosebit de entuziasmate de ce se petrecea acolo.

Fenella chicoti.

— Cum de ai ghicit? Nu mi-am dat seama că era atât de evident.

— Nu e greu de ghicit, pentru cineva care simte la fel.

— Ei bine, trebuie să admit că ai dreptate. Eu, Diana şi Petra am dispreţuit din tot sufletul toată afacerea aceea şi ne-am încheiat sezonul de debutante triumfător de… singure. De fapt, nu e chiar adevărat, se corectă ea, strângând din buze. Diana era logodită în secret cu un prieten din copilărie, dar logodna lor nu avea nicio legătură cu sezonul de debut.

— Şi eşti încă triumfător de singură, remarcă el cu o inflexiune în glas care trăda mai degrabă curiozitatea.

— Ce pot să spun cu siguranţă este că nu sunt căsătorită, răspunse Fenella evaziv.

Edward se mulţumi să ridice dintr-o sprânceană şi nu mai insistă pe acel subiect.

— Mai vrei ciocolată caldă?

— Nu, mulţumesc. Trebuie să plec, spuse Fenella.

Se ridică, îşi încheie haina şi îşi trase mănuşile.

— Când putem vorbi despre piesa de teatru? întrebă

el nerăbdător. Trebuie să te conving că eşti perfectă pentru rol.

Ea ezită, netezindu-şi mănuşile din piele de miel peste degete.

— Dacă ai cu tine o copie, o pot citi acasă şi o să-ţi comunic părerea mea.

El clătină din cap.

— Nu, nu vreau să o citeşti singură. Trebuie să o citim împreună. Trebuie să ţi-o explic pe Rose, pentru că altfel mă tem că nu o s-o înţelegi la început.

— Dacă personajul este atât de greu de descifrat, cum te aştepţi să-l înţeleagă publicul? întrebă Fenella, amintindu-şi cât de fad i se păruse personajul, pe hârtie.

— Mă aştept să faci din Rose un personaj uşor de înţeles chiar şi pentru cel mai insensibil public, spuse el simplu.

Fenella se uită la el.

— Nu ştii nimic despre abilităţile mele actoriceşti. Sunt doar o amatoare căreia îi place să interpreteze piese de teatru, într-un grup de oameni. E un hobby.

— Cedric mi-a spus că ai fi perfectă pentru acest rol.

— Cedric a zis asta?

Fenellei nu-i venea să creadă. Cedric Hardcastle nu o complimentase niciodată şi nici nu îl lăudase vreodată pe vreunul dintre ei. Îi trata pe toţi ca pe nişte amatori, care nu-i meritau atenţia, cu excepţia momentelor în care trebuiau să-i plătească onorariile pentru lecţiile de actorie oferite.

Edward încuviinţă din cap.

— Când ne putem întâlni ca să citim piesa împreună?

Fenella voia să reziste faptului că era împinsă spre ceva ce spusese că nu dorea să facă, dar, într-un moment de sinceritate cu ea însăşi, îşi dădu seama că era, de fapt, interesată.

— Vineri după-amiază, sugeră ea.

— Vino la locuinţa mea în jur de trei, spuse el, şi deschise portofelul de unde scoase o carte de vizită pe care i-o întinse. Praed Street.

Ea luă cartonaşul şi îl strecură în buzunarul de la haină. Adresa era pe undeva în marginea cartierului Mayfair, nu în partea cea populară pentru aristocraţi, dar totuşi într-o zonă respectabilă.

— Foarte bine. Ne vedem atunci. Mulţumesc pentru ciocolată, spuse ea.

Apoi ridică o mână în semn de rămas-bun şi părăsi cafeneaua, lăsând să intre o rafală de aer rece.

Edward o chemă pe chelneriţă şi îi mai ceru cafea. Rămase la masă adâncit în gânduri. Încă de când o văzuse pentru prima dată, în urmă cu patru ani, pe Fenella Grantley, fusese impresionat de aspectul ei, de părul de culoarea grâului de vară, de ochii cenuşii limpezi, de tenul superb. Se credea imun la apariţiile fizice, în special atunci când era vorba despre debutante răsfăţate, fete de bani gata care populau evenimentele din înalta societate. Dar ceva în legătură cu Fenella şi cu prietenele acesteia îl atrăsese. Erau, într-un fel, diferite de semenele lor, iar frumuseţea luminoasă a Fenellei ieşea în evidenţă în orice companie. Fusese atras mai întâi de vocea ei limpede şi melodioasă, mai profundă decât în mod normal, şi de râsul ei vesel. Râdea des; ea şi prietenele ei păreau să găsească multe subiecte pe seama cărora să se amuze. În schimb, la acel moment, lui Edward viaţa îi părea înfricoşătoare şi nesatisfăcătoare.

Se trezise că o urmărea cu încăpăţânare dacă o vedea pe stradă, fără să ştie cu adevărat de ce o făcea. Era pur şi simplu un gest compulsiv. Ea părea să întruchipeze o rază de soare, un gând fantezist, dar unul pe care-l găsea greu de respins. Aproape că terminase de scris *Safir* şi descoperise, în timp ce scria, că imaginea Fenellei începuse să se suprapună cu cea a lui Rose. Îl surprinsese, oarecum, pentru că Rose nu era nici pe departe întruchiparea unei raze de soare; avea o parte mult mai întunecată. Când descoperise că Fenella mergea la mica şcoală de actorie din Bloomsbury a lui Cedric, interesul pentru ea crescuse.

Dar femeia pe care o întâlnise în acea dimineaţă nu mai era raza pură de soare din urmă cu patru ani. Simţise

nefericire, sau cel puţin nemulţumire ori poate dezamăgire, sub exteriorul ei rafinat. Iar acum, era nerăbdător să vadă dacă Fenella, ca actor, îşi putea pune în valoare propria parte întunecată, pentru a-i da viaţă lui Rose pe scenă.

Îşi termină cafeaua şi plecă prin frig spre King's College, unde îl aştepta munca de asistent de cercetare al unui profesor de literatură. Făcea ceva ce-i plăcea şi se bucura de compania intelectuală a profesorului şi a colegilor din mediul academic. Era o lume pe care o înţelegea şi care i se potrivea ca o mănuşă lui Edward Tremayne.

*

Fenella făcu semn unei trăsuri care trecea prin piaţă.

— Albemarle Street, îi spuse ea vizitiului în timp ce se urca, uşurată să scape de vântul rece de afară.

Avea nevoie să gândească sau, mai degrabă, să-şi limpezească gândurile. Avea capul plin de idei conflictuale, de impresii. Nici măcar nu putea decide dacă îl plăcea suficient de mult pe Edward Tremayne încât să-şi fi dorit să petreacă o secundă în plus în compania lui. Dar gândul de a nu-l mai vedea, de a şi le scoate pe Rose şi piesa de teatru din minte nu-i convenea.

Promisiunea de stimulare creativă, entuziasmul de a explora un teritoriu nou, imaginar, erau prea îmbătătoare pentru a fi ignorate.

Trăsura se opri în faţa elegantei locuinţe a familiei Grantley. Fenella sări din ea, îi înmână vizitiului banii pentru cursă şi se grăbi spre uşa de la intrare.

— Fenella… Fenella, aşteaptă-ne!

La auzul vocilor familiare, Fenella, care tocmai băgase cheia în uşă, se întoarse.

— Diana… Petra, oh sunt atât de încântată să vă văd. Am atât de multe să vă spun! Îşi întinse braţele spre ele, în semn de bun venit, în timp ce tinerele urcau scările. Haideţi să intrăm, e groaznic de frig afară!

Deschise uşa, iar cele trei femei păşiră în holul cu

podea de marmură, îmbrăţişându-se pe rând.

— Să mergem în salonul galben. Acolo, nu ne va deranja nimeni. Collins, i se adresă ea majordomului, care aştepta răbdător ca fetele să termine cu valul de efuziuni, ca să le poată lua paltoanele. Ne aduci, te rog, nişte cafea?

— Imediat, domnişoară Fenella!

Se înclină şi făcu semn unui lacheu, care se grăbi să ia hainele tinerelor, înainte să dispară pe uşa care dădea spre bucătărie şi spre camerele slujitorilor.

— M-ai făcut curioasă, spuse Diana Lacey, în timp ce îşi ajusta faldurile eşarfei de mătase şi o urma pe Fenella pe scări.

— Da, am venit să vedem dacă intenţionezi să mergi la balul mascat de la familia Wareham. Nu ne putem decide, adăugă Petra Rutherford. Dar asta poate aştepta. Spune mai întâi ce ai pe suflet.

Fenella deschise uşa către un salon plăcut, mobilat în diverse nuanţe luminoase de galben. Un foc strălucitor ardea în şemineul Adams, iar la ferestrele lungi care dădeau spre stradă atârnau draperii groase din catifea, de un galben intens.

— Haideţi să vă încălziţi, le invită ea, îndreptându-se spre şemineu ca să-şi încălzească propriile mâini.

Prietenele ei îi urmară exemplul.

— Hai, spune tot, îi ceru Diana. Care e marele secret?

— Ei bine, de vreun an, mă duc la cursuri de actorie în Bloomsbury… Oh, mulţumesc, Collins, se opri ea, în timp ce majordomul aşeza tava cu cafea pe măsuţă. Las-o aşa, o s-o torn eu.

— Foarte bine, domnişoară, spuse el, apoi se înclină şi se făcu nevăzut.

— Cursuri de actorie? spuse Petra, luând cafetiera. De ce Dumnezeu te-ai duce la aşa ceva?

Fenella ridică din umeri.

— Pentru că mi-am dorit dintotdeauna. Am văzut un anunţ în ziarul *Gazette* pentru cursuri de actorie conduse de Cedric Hardcastle… Vă e familiar numele? Cum prietenele ei nu dădeau niciun semn că ar fi auzit de el,

Fenella continuă: Era un actor foarte cunoscut acum vreo zece ani, clasic în mare parte. Dar cred că s-a apucat de băut cu prea mult entuziasm. Clătină din cap. Nu ştiu exact detaliile, dar nici nu contează. Ideea de cursuri de actorie m-a intrigat. Cedric e un bădăran mizerabil, în cea mai mare parte a timpului, dar, odată ce am început cursurile, mi-a plăcut atât de mult actoria, că nu mi-a mai venit să mă opresc... până în această dimineaţă. Luă ceaşca pe care Petra i-o întindea şi se aşeză pe o canapea galbenă din brocart. Tăcu pentru câteva clipe, încercând să-şi adune gândurile, în timp ce prietenele ei aşteptau cu o nerăbdare crescândă. Îl cunoaşteţi pe Edward Tremayne? întrebă ea, renunţând la ocolişuri şi intrând direct în subiect.

— Are vreo legătură cu jalnica aceea de Julia şi cu nesuferitul ei frate? întrebă Petra, strâmbând din nas. Sunt singurii Tremayne pe care îi cunosc.

— E fratele lor vitreg.

— Acţiunea începe să se complice, murmură Diana, aplecându-se în scaun. Ia-o cu începutul, Fenella!

Tinerele o ascultară cu atenţie, în timp ce ea le povestea despre apariţia dramatică a lui Edward Tremayne la ceea ce păruse a fi, iniţial, obişnuitul curs săptămânal de actorie.

— Ca să văd dacă am înţeles bine, spuse Petra, când Fenella îşi încheie povestirea. Intenţionezi să joci pe scenă – pe o scenă publică.

— Ei bine, poate, răspunse Fenella, care îşi tot muşca buzele. Nu cred că m-am gândit vreodată serios la asta. Pur şi simplu, mă bucuram de orele săptămânale cu Cedric – deveniseră singura mea distracţie din săptămână, adăugă ea, după o scurtă ezitare. Dar nu cred că se va materializa vreodată.

Diana o privi cu o uşoară încruntare. Nu ratase nici ezitarea Fenellei, nici semnificaţia cuvintelor care urmaseră. Se întrebă dacă şi Petra observase. Însă decise că nu era momentul să afle.

— Totuşi, pare o concluzie logică, spuse ea. Adică, de ce să mergi la cursuri dacă nu intenţionezi să faci nimic cu

ele? chicoti ea. Ai avut curaj să faci ceva aşa riscant. Sunt mândră de tine, o asigură Diana.

— Dar ce zici despre acest Edward? interveni Petra. Nu mi se pare că-l placi prea mult. Şi asta va influenţa decizia ta de a juca sau nu rolul.

— Dar Fenella nu ştie deocamdată dacă îi place sau nu, obiectă Diana. Sau cel puţin cu impresia asta am rămas eu.

Fenella sări de pe canapea şi merse la masă.

— Avem nevoie de ceva mai interesant decât cafeaua. Vin de Xeres?

Ridică sticla spre ele, în semn de invitaţie, înainte de a turna în trei pahare.

— Mulţumesc, spuse Diana şi luă paharul. Deci da sau ba?

— Da sau ba ce?

— Îţi place de el? spuse ea nerăbdătoare. Eşti foarte ameţită, draga mea, şi nu-ţi stă în fire.

— Mă simt ameţită, admise Fenella şi sorbi din vin. Se poate să te simţi atrasă de o persoană pe care nu o placi?

— Întreab-o pe Diana, zise Petra rânjind. Ea şi Rupert au fost ani întregi la cuţite, dar asta nu-i împiedica să facă dragoste pasional, ca nebunii.

— Presupun că e adevărat, dar n-aş spune că se aplică la toată lumea, protestă Diana. Şi a fost valabil atât pentru Rupert, cât şi pentru mine. Mă detesta.

— Nu cred că va exista vreodată o clipă în care să nu fie îndrăgostit de tine, declară Petra. Tot ce a făcut era mai mult pentru spectacol. Nimeni nu s-a mirat când voi doi aţi tulit-o pe ascuns.

— Ei bine, abia l-am întâlnit pe Edward Tremayne astăzi, replică Fenella. Aşa că ar fi un pic prematur să începem să vorbim despre făcut dragoste pasional, ca nebunii. Omul mă ameţeşte. O clipă este şarmant, nostim şi simpatic, iar în următoarea e ursuz, arogant şi detestabil.

— Având în vedere trecutul său, nu e de mirare că are ceva de împărţit cu lumea, spuse Petra. Îţi poţi imagina cum e să fii forţat să creşti, în dezavantaj, pe lângă Carlton

şi Julia? Probabil i-au făcut viaţa un iad.

— Ca să nu mai spun cât e de dificil să trăieşti sub stigmatul de a fi născut în afara unei căsătorii, sublime Diana. Nu că mie mi-ar păsa de aşa ceva, preciză ea, dar ştii bine cât de dispreţuitori pot fi unii membri ai societăţii faţă de copiii ilegitimi. Asta, bineînţeles, cu excepţia cazului în care copiii din flori au legătură cu familia regală, adăugă ea. Vlăstarele regale ilegitime simt bine văzute şi primite peste tot.

— Presupun că ai dreptate, o aprobă Fenella. Dar ce să fac? Mă duc la el acasă vineri sau nu?

— Ai spus deja că te duci, sublinie Petra.

— Da, şi ar fi foarte nepoliticos din partea ta să nu mergi.

Fenella izbucni în râs.

— Bineînţeles, ai dreptate. N-am nicio intenţie să nu-mi ţin promisiunea de a mă vedea cu el. Nici nu am avut vreodată. Acum, ia spuneţi-mi despre balul acela mascat de la familia Wareham. E luna viitoare, nu-i aşa?

— Da, şi va fi startul oficial al sezonului de baluri. Ţi-a spus George ceva până acum? Intenţionează să te însoţească?

— Mi-a menţionat ceva, răspunse vag Fenella.

Lord George Headington era cel mai înflăcărat dintre numeroşii ei admiratori. Iar el presupunea că avea prioritate faţă de toţi ceilalţi pretendenţi, aşa că acţiona în consecinţă. Fenella ştia că ea însăşi purta o mare vină pentru acea situaţie. Pura inerţie îi permisese lui George să-şi continue propriile ipoteze, aşa că el părea să fi ajuns la concluzia că era însoţitorul ei permanent. Iar mama Fenellei încurajase toată acea situaţie – o altă complicaţie pe care ea ar fi trebuit să o prevadă şi să o prevină.

Diana o privi cu ochii mijiţi.

— Rupert mi-a spus că White a deschis un pariu pe această temă. Când te va cere George de soţie şi care va fi răspunsul tău.

— O, Doamne, cât de vulgar! Nu e treaba nimănui, doar a mea, spuse Fenella furioasă. Sper că Rupert nu a

făcut niciun pariu.

Diana izbucni în râs.

— Bineînţeles că nu a făcut. Nu e stilul soţului meu. Şi apropo de asta, trebuie să fug să mă văd cu el la Trocadero, ca să luăm prânzul. Detestă să aştepte, spuse ea, apoi se ridică şi o sărută pe Fenella pe obraji. Hai să călărim mâine prin parc! Petra, te bagi la o tură prin ger?

— Nu, categoric nu. Nu sunt la fel de înnebunită după călărit ca voi şi urăsc să stau pe afară pe vremea asta. Evit cât pot. Dar acum o să împart o trăsură cu tine. Mă poţi lăsa pe colţ la Stanhope Gardens. De acolo o să merg pe jos până acasă.

Fenella îşi însoţi prietenele până la ieşire şi îşi luă rămas-bun. Era pe punctul de a se întoarce la etaj, când îi apăru în cale Lady Grantley.

— Oh, aici erai, draga mea, îşi întâmpină ea fiica sărutând-o pe obraz. Le-am auzit cumva pe Petra şi pe Diana?

— Da, tocmai au plecat.

— Bun, atunci, îmbracă-te. Vreau să mergi cu mine la doamna Delaney. Am nevoie să-mi spui părerea ta în legătură cu o pălărie. Şi după aceea putem lua prânzul la Savoy.

Fenella se lăsă prinsă în planurile mamei sale. Era greu să-i reziste lui Lady Grantley chiar şi în cele mai bune momente ale sale. Iar în acea clipă Fenella era prea adâncită în propriile gânduri ca să mai aibă energie să încerce să-i reziste.

Capitolul 3

Când coborî din trăsură, Fenella se uită la cartea de vizită şi verifică numărul străzii. Praed Street, numărul 24. Se uită în sus la casa înaltă şi îngustă, la fel ca toate celelalte de pe strada aglomerată. Nu arăta nici rău, dar nici excepţional, ceea ce era o descriere corectă a zonei în

general.

Se apropie de uşa principală şi bătu. După câteva clipe, auzi zgomotul zăvoarelor trase, şi uşa se deschise. O femeie subţire, în rochie neagră, cu părul gri strâns într-un coc sever, o analiză prin pince-nez.

— Domnul Tremayne mă aşteaptă, spuse Fenella şi zâmbi, încercând să mai destindă atmosfera.

— Mi-a spus.

Femeia deschise larg uşa, într-o invitaţie mută.

Fenella intră într-un hol îngust. Un miros de lac de mobilă şi săpun dezinfectant îi umplu nările. Totul era impecabil, inclusiv covorul vechi aruncat peste linoleum, care strălucea de cât de bine fusese frecat.

— Vă mulţumesc, doamnă...? încercă ea, mai degrabă timid.

— Hammond, spuse femeia. Urmaţi-mă!

Fenella o urmă pe scara îngustă până în holul de la primul etaj, unde existau trei uşi şi o altă scară, şi mai îngustă, care urca la etajul superior. Proprietara, căci asta presupuse Fenella că era femeia, bătu la una dintre uşi.

Se deschise imediat. Edward Tremayne, îmbrăcat într-un sacou uzat din catifea fumurie, o întâmpină cu un salut din cap mai degrabă absent.

— Foarte bine că ai venit, domnişoară Grantley.

Primirea i se păru Fenellei total lipsită de entuziasm, şi simţi dintr-odată că i se zbârleşte părul – o senzaţie care devenise familiară în prezenţa lui.

Avea lucruri mai bune de făcut, într-o vineri după-amiază, decât să stea în curent, pe un hol, sub ochii scrutători ai unei proprietare şi în faţa unui bărbat care nu părea pregătit pentru vizita ei. Era pe punctul de a menţiona cu voce tare acel lucru, când Edward zâmbi brusc, iar Fenella simţi că vede soarele strălucind pe Marea Egee în ochii aceia albaştri.

— Mulţumesc, doamnă Hammond, spuse el, apoi îi luă mâna Fenellei. Vino, am un foc grozav, ceai şi pateuri. Cred că ai îngheţat. O trase într-un salon confortabil cu vedere la stradă, închizând uşa încetişor în spatele lui. Îmi pare rău

pentru doamna Hammond. Poate părea foarte dură, dar ţine casa impecabilă, iar, undeva sub acel exterior de oţel, am senzaţia că sălăşluieşte o inimă caldă.

— Va fi nevoie de ceva mai mult decât atât ca să mă convingi, spuse Fenella, scoţându-şi mănuşile şi privind în jur, prin cameră.

Erau cărţi peste tot: în grămezi pe podea, pe pereţi, toate în pericol iminent de a se răsturna. Rafturile erau şi ele căptuşite cu cărţi, într-un adevărat talmeş-balmeş. Pe masa de scris de la fereastră erau foi acoperite de un scris dezordonat.

— Îmi pare rău dacă ţi se pare o debandadă, dar este singurul mod în care pot lucra, spuse Edward, apoi îi luă haina şi o puse pe spătarul unui scaun. Aşază-te lângă foc, zise şi arătă spre un fotoliu din piele crăpată, apoi se întoarse spre masă. Sper că ştii cum să prăjeşti pateuri la foc, spuse el. Înfipse o furculiţă de prăjit cu trei dinţi lungi într-un pateu şi i-o întinse.

— N-am mai făcut aşa ceva din primii ani de şcoală, spuse ea, lăsându-se pe podea, în faţa focului. Din experienţa mea, nu ai cum să le prăjeşti bine dacă stai pe scaun, nu ajungi cum trebuie la foc.

— Şi din experienţa mea, spuse Edward şi se aşeză lângă ea pe podea, cu un pateu în propria furculiţă de prăjit. Te-ai mai gândit la piesă?

— Nu chiar, răspunse Fenella, trăgând cu grijă pateul fierbinte din colţii furculiţei, ca să-l întoarcă pe cealaltă parte. Nu-mi pot forma o părere fără să o parcurg cum trebuie. De ce ai numit-o *Safir?*

— Rose este safirul, spuse Edward încet. Ştiu că ai crezut, la o primă citire, că nu prea are substanţă, ca personaj, spuse el pe un ton mai degrabă nemulţumit. Dar te-ai grăbit s-o judeci.

— Aşa ţi se pare? întrebă Fenella şi se rezemă de scaunul din spatele ei, în timp ce continua să învârtă furculiţa în foc. Iartă-mă că-ţi spun, dar nici tu nu ai creat o atmosferă tocmai propice unei lecturi în profunzime, spuse ea, şi îşi întoarse spre el ochii cenuşii. Mi se pare că uneori

eşti propriul tău duşman.

El o străfulgeră din ochi pentru o secundă, iar Fenella se pregăti moral să facă faţă unei tirade sarcastice, însă aceasta nu veni.

— Spre ruşinea mea, trebuie să admit că ai perfectă dreptate, spuse el, apoi se aplecă şi scoase pateul din furculiţa ei şi-l învârti între degete până când nu mai frigea.

— Miere sau gem?

— Miere, te rog.

Îl privi cum întinde din belşug unt pe pateu, până când făcu o baltă unsuroasă pe farfurie. Apoi turnă mierea pe deasupra, îşi linse degetele şi îi întinse farfuria.

— Poftim, domnişoară Grantley. Cum bei ceaiul?

— Cu lapte, fără zahăr, mormăi ea, în timp ce muşca din pateul dulce.

Pentru o vreme, mâncară într-o tăcere întreruptă doar de şuieratul şi trosnetul focului, iar Fenella fu mulţumită să aştepte.

Edward îşi termină pateul şi îşi linse din nou degetele.

— Încă unul?

— Da, te rog. O să-mi răspunzi la întrebare? întrebă ea ridicând din sprâncene, în timp ce înfigea un alt pateu în furculiţa de prăjit.

— Ai auzit vreodată despre un safir care-şi schimbă culoarea? Sunt foarte rare.

Fenella încercă să-şi amintească. Nu era străină de pietre preţioase de tot felul; familia Dianei avea mine de diamante în Africa de Sud, iar mama, Lady Grantley, deţinea şi ea o mulţime de bijuterii, cele mai multe păstrate în siguranţă, la bancă. Dar un safir care-şi schimba culoarea? Hmm. Fenella clătină din cap.

— Nu. Ştiu că există multe feluri de safire, dar de unul care-şi schimbă culoarea nu am auzit.

— Ca să-ţi explic pe scurt, sunt pietre preţioase care îşi schimbă culoarea în funcţie de lumină. Există o interacţiune între sursa de lumină şi piatra în sine, îi explică el. Are legătură cu roca în care au fost găsite. O piatră de un albastru intens se poate transforma într-un roz

trandafiriu sau chiar în negru, în funcţie de lumina la care a fost expusă.

Se întinse pentru a-i umple din nou ceaşca de ceai, apoi se rezemă iar de scaun, cu picioarele lungi întinse în faţă. O şuviţă de păr îi căzu pe frunte, iar Fenella trebui să-şi controleze dorinţa absurdă de a i-o aşeza la loc.

— Şi acest personaj, Rose, are aceleaşi caracteristici? Îşi schimbă instantaneu starea de spirit?

— Starea de spirit şi, într-o anumită măsură, şi personalitatea… înger într-un minut, diavol în următorul. O privi cu atenţie pe Fenella pentru o clipă, de după şuviţa de păr. Trebuie să joci pe o linie foarte fină. Este foarte important să păstrezi simpatia publicului, chiar şi în momentele în care Rose este malefică.

— Pare imposibil, declară Fenella. Cel puţin, pentru cineva fără experienţă. Sunt o novice, Edward.

— Ştiu asta, spuse el, pe un ton din care răzbătea o uşoară nerăbdare. Dar Cedric spune că te vei descurca, iar eu am încredere în judecata lui.

— Care este trecutul ei? Are vreun secret întunecat de ascuns?

Fenella regretă instantaneu nuanţa uşor cinică, aproape batjocoritoare a întrebării. Dar, spre surprinderea ei, Edward nu părea jignit.

— Rose e o schimbătoare.

— O zână substituită la naştere de ursitoare cu un bebeluş poznaş? întrebă Fenella, fără să mai încerce să-şi ascundă amuzamentul.

— Nu chiar, spuse el, cu o răbdare care o surprinse. A fost găsită…

— Nu-mi spune că într-o geantă, îl întrerupse ea, cu un hohot de râs.

Replica din cea mai de succes creaţie a lui Oscar Wilde era prea tentantă ca să-i reziste, iar ea era prea ocupată să râdă ca să conştientizeze cât de jignitoare fusese remarca ei.

Expresia lui Edward se schimbă, iar ochii îşi pierdură brusc sclipirea amuzată din urmă cu câteva clipe.

— În mod clar, a fost o greşeală. Este evident că nu are rost să discut despre asta cu tine, dacă nu ai de gând să mă asculţi, spuse el înţepat. O să te conduc până la uşă, adăugă şi se ridică apoi cu o mişcare agilă. Îţi dau imediat haina.

Fenella înţelese, în sfârşit, ce făcuse. Se chinui să se ridice, cu mişcări mult mai puţin elegante decât ale lui.

— Nu... nu, te rog! A fost teribil de nepoliticos din partea mea. Te rog, Edward, iartă-mă! Am fost îngrozitoare. Nu ştiu ce naiba a fost în capul meu să spun aşa ceva.

El se uita la ea, cu mâinile sprijinite uşor în şolduri şi cu o expresie întunecată.

Deodată, o lovi inspiraţia.

— Este genul de lucru pe care l-ar face Rose, într-una dintre încarnările ei malefice? Se trezeşte că spune cuiva ceva îngrozitor, rănind acea persoană, fără să-şi dea seama?

El se încruntă.

— În cazul ei, nu ar fi ceva întâmplător. Nu face nimic neintenţionat.

Fenella făcu o uşoară grimasă.

— Deci chiar e malefică?

— Uneori.

Încă stăteau în picioare, ca şi cum ceva era pe punctul de a se întâmpla. Fenella ştia că nu voia să plece. Ar fi însemnat sfârşitul brusc a ceva ce tocmai îşi dăduse seama că-şi dorea. Nu-i era clar dacă era interesată de piesă sau de însuşi Edward Tremayne, dar ştia că nu urma să aibă parte de niciuna dacă avea să plece.

Edward îşi lăsă furia să se mai estompeze, în timp ce o privea fix. Era minunată, reflectă el abstract. Avea ceva aproape angelic în înfăţişarea ei, dar nu era nimic diafan când venea vorba despre personalitatea ei. Era tăioasă precum un brici. Ceea ce îi confirmă faptul că Fenella era întruchiparea lui Rose.

— Nu ţi-ai terminat de prăjit pateul, spuse el, şi se întoarse la locul lui de pe podea, cu picioarele întinse în faţă.

Uimită, Fenella se aşeză şi ea înapoi şi apucă furculiţa de prăjit.

— Putem să citim piesa? M-ar ajuta să înţeleg mai bine personajul.

— Am vrut să-ţi explic mai întâi cum l-am gândit, răspunse el. Dar nu pare să fie o strategie care să funcţioneze, aşa că, da, o s-o citim. Cu o condiţie…

— Care anume?

— Să citim o dată, fără întrebări sau întreruperi, de la cap la coadă. Tu vei citi partea lui Rose, iar eu, restul. Se întinse spre furculiţa ei de prăjit şi o smulse din foc exact în momentul în care pateul începuse să se ardă.

— Fii atentă, Fenella! O să dai foc la casă!

Ea se înroşi de supărare, pentru că fusese atât de neatentă, dar şi din cauza tonului de profesor cu care îi vorbise el.

— Îmi pare rău, n-am fost atentă, dar chiar nu era nevoie să-mi vorbeşti de parcă am fi la şcoală, iar tu eşti profesorul.

El îşi ridică mâinile în semn că-şi recunoştea vina.

— *Mea culpa!* Putem continua?

Fenella îşi înghiţi iritarea şi reveni la subiect.

— Sunt de acord, o lectură neîntreruptă ar fi cea mai bună soluţie pentru moment, chiar dacă nu o să înţeleg în întregime personajul.

Luă ceaşca delicată din porţelan chinezesc şi bău şi restul ceaiului rămas în ea, în timp ce Edward îi întindea unt pe un pateu.

Aruncă o privire spre ceas în timp ce mânca. Trecuse de ora patru. O lectură completă ar fi durat cel puţin două ore, presupunând că nu luau deloc pauze. Iar ea trebuia să fie acasă pentru cina pe care mama ei o organiza. Mama invitase mai mulţi burlaci eligibili, în frunte cu veşnicul Lord George Headington. Lady Grantley era departe de a fi pe punctul de a renunţa la eforturile de a-şi vedea fata măritată cel puţin adecvat, dacă nu spectaculos, iar Lord George era preferatul ei. Fenella trebuia să ajungă acasă la timp ca să se poată aranja suficient pentru a satisface

gusturile exagerate ale mamei. Avea nevoie de o oră doar ca să-şi coafeze părul.

— Ce s-a întâmplat? Arăţi de parcă ai fi înghiţit un vierme.

Nervoasă, ea simţi cum se înroşeşte din nou. Avea de gând să compenseze pentru jignirile anterioare anunţându-l că nu putea rămâne suficient pentru a finaliza lectura piesei?

— E penibil, spuse ea în cele din urmă. Trebuie să fiu acasă nu mai târziu de şapte seara. Mama organizează o cină şi…

— Şi trebuie să arăţi cât mai bine înainte ca primii oaspeţi să-şi facă apariţia, interveni el. Crede-mă, înţeleg. Vom citi altă dată piesa, când nu vom fi nevoiţi să ne grăbim.

— Mulţumesc. Mi-a fost teamă că…

Simţindu-se inconfortabil, Fenella lăsă propoziţia să se piardă în aer, în timp ce se ridica.

— Teamă de ce? întrebă Edward, în timp ce se ridică şi el şi îşi îndepărta firimiturile de pe pantalonii lui decoloraţi de velur. Teamă că nu înţeleg ce presupune o asemenea cină? Crede-mă, am fost nevoit să particip la mult mai multe decât ar trebui cineva să suporte într-o viaţă de om.

Fenella îşi lăsă capul într-o parte, privindu-l întrebător.

— Nu eşti cam tânăr pentru a face o declaraţie atât de categorică?

— Poate, dacă nu aş fi fost cine sunt, i-o întoarse el.

— Şi cine eşti, mai exact, domnule Tremayne?

Fenella îşi dădu seama că era foarte interesată de răspuns.

— Ştii suficient de multe lucruri despre mine ca să-ţi răspunzi singură la această întrebare, spuse el, apoi se întoarse să-i ridice haina de pe scaunul pe care o pusese.

Nu era răspunsul pe care şi-l dorea Fenella. Ea înţelesese, bineînţeles, că el era un Tremayne, chiar dacă unul de mâna a doua, şi că experimentase tirania cerinţelor înaltei societăţi. Însă el era mult mai mult decât atât. Era un

dramaturg cu o fascinaţie pentru latura întunecată a lumii, un bărbat cu temperament înfocat, uşor de ofensat, care, în ciuda tuturor acestor aspecte, avea un zâmbet extraordinar atunci când voia şi nişte ochi superbi, care, atunci când se fixau pe cineva, păreau să excludă restul lumii de la atenţia lui.

— Ştiu suficient pentru a răspunde superficial, spuse ea, acceptând haina pe care el i-o ţinea. Dar mi-ar plăcea să ştiu mai multe.

— Chiar ţi-ar plăcea? întrebă el pe un ton uşor batjocoritor.

Fenella îşi muşcă nervoasă buza de jos. Simţea că propria sinceritate o făcuse vulnerabilă în faţa sarcasmului lui Edward.

Se îndreptă spre uşă fără să răspundă. Edward veni şi el repede, puse o mână pe clanţă şi se sprijini cu spatele de uşă. Expresia lui era cu totul diferită.

— Am comis-o din nou, nu-i aşa? întrebă el, clătinând dezamăgit din cap. Mă ierţi, te rog?

Făcu jumătate de pas spre ea, încă blocând uşa cu trupul său.

Fenella se simţi brusc hipnotizată de privirea lui. Se trezi incapabilă să mai scoată un cuvânt, lucru neobişnuit pentru ea, în timp ce îl urmărea apropiindu-se. El întinse o mână, o prinse de bărbie şi i-o ridică. Apoi buzele lui trecură uşor peste ale ei, ceea ce o făcu pe Fenella să-şi simtă pielea cum vibrează. Cum ea nu făcea nicio mişcare, el îi cuprinse mijlocul cu braţul şi o trase mai aproape.

Se uită în jos la faţa ei înclinată spre a lui şi ridică întrebător din sprâncene pentru o fracţiune de secundă. Ea nu avu nicio dificultate în a citi întrebarea din ochii lui şi îi oferi o jumătate de zâmbet drept răspuns. Simţea că totul se întâmplă ca în ceaţă, cu încetinitorul, iar răspunsurile trupului ei nu aveau nicio legătură cu propria voinţă.

Când buzele lui se apăsară peste ale ei, calde, maleabile şi totuşi ferme, cu o cerinţă imperioasă în ele, ea se lăsă pradă vârtejului de senzaţii, ochii i se închiseră şi fu purtată într-o lume de senzaţii pure. Trupul lui lipit de al ei

era tare, braţul lui era cald şi ferm în jurul taliei ei, iar gustul şi mirosul lui erau un amestec ameţitor de lemn care ardea în flăcări şi dulceaţa untului şi a mierii, cu note de lămâie, proaspete şi intense, emanate de pielea lui.

Când în sfârşit gura lui se îndepărtă, ochii ei se deschiseră şi priviră direct în intensitatea albastră pătrunzătoare a privirii lui.

— Mi-a plăcut asta, spuse el încet, dându-i la o parte de pe obraz o şuviţă rebelă de păr.

Într-un final, Fenella îşi regăsi vocea.

— Da, murmură ea. Şi mie.

— Când o putem face din nou? întrebă el, cu o licărire de umor în ochi.

— Acum?

— Dacă doreşti…

El o trase din nou spre trupul lui, iar de data aceasta sărutul fu mai dur, mai aprig, mai exigent. Iar Fenella se trezi că răspunde cu aceeaşi nevoie acerbă, apăsându-şi trupul de al lui, în timp ce mâinile lui i se mişcau pe spate, îi mângâiau şoldurile şi rotunjimea feselor. Îi simţi erecţia apăsându-i pe abdomen.

Trecu ceva timp până se dezlipiră unul de celălalt. Fenella respira precipitat, cu obrajii roşii şi buzele furnicând-o. Edward o sărută din nou uşor, apoi o eliberă din strânsoare.

— Vii mâine? Dimineaţă, ca să avem mai mult timp? întrebă el şi se dădu din uşă.

„Mai mult timp pentru ce?” se întrebă Fenella distrasă, dar păstră întrebarea pentru ea.

— Da, spuse ea simplu. Pe la zece?

Apoi îşi aminti că îi promisese Dianei că aveau să meargă să călărească împreună. Dar Diana avea să înţeleagă motivul pentru care anula, având în vedere trecutul ei marcat de decizii intempestive.

— Atunci, pe curând, Fenella!

Cu vârful degetului îi trasă conturul obrazului, într-o mângâiere rapidă, apoi deschise uşa şi se înclină. O conduse până jos.

— Pe mâine, spuse ea, şi păşi pe trotuar.

Aerul rece al după-amiezii târzii păru să o trezească, să o facă să conştientizeze pe deplin ce se întâmpla în jurul ei şi ce tocmai făcuse.

Ce fel de nebunie o propulsase în intimitatea aceea cu un bărbat despre care nici măcar nu ştia dacă-i plăcea? Şi pe care, cu siguranţă, în anumite momente, chiar îl detestase.

Dar nu avea cum să nege încântarea care o cuprinsese la gândul că a doua zi avea să se vadă din nou cu el. Părea că trecuse o veşnicie de când nu mai trăise acel fior de nerăbdare, iar Fenella îmbrăţişă senzaţia, savurând sentimentul înălţător al promisiunii viitoare.

Păşea aproape fără să îşi dea seama unde era. Se uită în jur după o trăsură. Mintea ei părea să nu mai fie perfect ordonată şi nu se simţea deloc în apele ei. Nu era ca şi când nu ar mai fi fost sărutată vreodată. Avusese mai multe flirturi care duseseră la diverse tipuri de contact fizic, cel mai recent fiind cu Lord George, care acum îi părea mai degrabă o figură palidă, rămasă undeva în umbră. Era destul de simpatic şi deloc stângaci când venea vorba despre familiarităţile mai intime. Dar toate acelea îi păreau acum Fenellei insuficiente, comparate cu pasiunea pe care o arătase Edward Tremayne. Acesta din urmă era un amestec de negru şi roşu, prin comparaţie cu uniformitatea pastelată a lui Lord George.

Desigur, Lord George, cel de-al doilea fiu al ducelui de Wellborough, era un pretendent cu adevărat adecvat, unul pe care Lady Grantley pusese ochii, pentru că acesta avea tot ce era necesar pentru a fi ginerele perfect. Edward Tremayne, fiul nelegitim al unui conte, cu greu ar fi putut concura cu George în ochii mamei ei, îşi dădu seama Fenella, în timp ce făcea semn unei trăsuri.

Şi, într-adevăr, nici măcar Fenella nu-l putea vedea pe Edward ca pe un soţ ideal. Nici măcar dacă îşi punea cei mai optimişti ochelari nu ar fi reuşit aşa ceva. Şi totuşi, bărbatul acesta o intriga.

Hotărâtă, îşi îndreptă gândurile către cina din acea

seară, unde Lord George avea să fie oaspetele de onoare.

Capitolul 4

— Oh, foarte drăguţ, scumpo. Arăţi minunat! spuse Lady Grantley cu un zâmbet aprobator către Fenella, care tocmai intra în salon. Brocartul acesta albastru îţi vine excelent, adăugă ea, apoi se grăbi spre fiica sa pentru a face câteva mici ajustări şalului albastru pal care acoperea braţele tinerei. O alegere perfectă, merge atât de bine cu rochia, remarcă ea şi se dădu un pas în spate, pentru a examina eventualele defecte ascunse din ţinuta Fenellei. Mi-aş fi dorit să porţi corset, spuse ea oftând. Oricât de minunată ar fi silueta ta, rochiile din ziua de azi au nevoie de un corset, ca să se aşeze bine.

— Nu am de gând să port aşa ceva, mamă. Sunt îngrozitor de incomode. Ştii şi tu asta, cu siguranţă, răspunse Fenella. Iar unii medici susţin că sunt de-a dreptul periculoase, pentru că presează organele interne.

— Serios, draga mea, nu trebuie să vorbeşti despre asemenea lucruri: sunt de-a dreptul vulgare, o certă Lady Grantley. Şi ce ştiu medicii despre astfel de probleme? Până la urmă, sunt toţi bărbaţi, sublinie ea şi clătină din cap, iar lumina lămpii puse în evidenţă strălucirea safirelor din tiara pe care o purta. În afară de asta, adăugă ea cu convingere, moda cere sacrificii.

Fenella nu se mai putu abţine şi izbucni în râs. Se întoarse către tatăl ei, care stătea în faţa focului, cu un whisky mare în mână şi cu expresia unui bărbat care se exclude ferm din orice conversaţii între femei.

— Arată bine, tată, şi fără corset?

— Arată bine, din partea mea, spuse el făcând un gest de dezinteres. Ce ştiu eu despre zorzoane? Asta-i treaba mamei tale.

Fenella râse şi acceptă un pahar de vin de Xeres de pe tava cu care umbla un lacheu.

— Mamă, deci pe cine ai mai invitat la cină, în afară de George?

— Lasă-mă să mă gândesc. Pe Lord şi pe Lady Dalton – Everard îi va ţine companie tatălui tău; pot vorbi despre curse, pe sir Peter şi pe Lady Mortby – trebuie să ai şi un politician la masă în zilele acestea, pe Sarah Gilbert şi pe logodnicul ei... Cum îl cheamă...?

— Geoffrey Maitland, îi reaminti Fenella.

— Oh, da, corect, şi pe cei din familia Tremayne.

— Pe Carlton, vicontele de Grayling, şi pe Julia? întrebă Fenella, incapabilă să-ţi ascundă surpriza din voce.

— Da. De ce, nu-ţi place de ei, Fenella?

— Nu prea, răspunse fiica ei. Şi nici nu ne învârtim în aceleaşi cercuri, în general.

— Ei bine, deunăzi, când am invitat-o pe Serena Mortby, erau şi ei la ea acasă, şi mi s-a părut că ar fi nepoliticos să-i exclud. Şi sunt foarte bine conectaţi în înalta societate, draga mea.

Fenella se mulţumi să încuviinţeze uşor din cap.

— Cu George şi cu tine, cu mine şi cu tatăl tău, vom fi exact douăsprezece persoane, deci este perfect, încheie mama cu un zâmbet satisfăcut.

— Întotdeauna ne putem baza pe tine să organizezi excelent o masă, doamna mea dragă, spuse Lord Grantley cu un zâmbet larg. N-am auzit niciodată pe cineva care să se plângă de ospitalitatea ta.

— Aşa sper, îi răspunse soţia. Ah, aud uşa. Trebuie să fie George; el soseşte întotdeauna primul.

După un minut sau două, fu anunţat Lord George Headington. Acesta îşi salută pedant gazdele, apoi se întoarse către Fenella.

— Arăţi minunat, ca de obicei, spuse el, şi se înclină şi-i sărută mâna.

— Linguşeala te va duce departe în viaţă, îi răspunse Fenella, râzând uşor. Şi tu arăţi minunat în această seară, dacă îmi permiţi să-ţi întorc complimentul.

Şi era adevărat, reflectă ea. Lord George fusese binecuvântat cu un păr des şi cârlionţat, de culoare închisă,

cu ochi căprui expresivi şi cu un trup înalt şi puternic, de atlet. Ţinuta de seară, aranjată până în cel mai mic detaliu, cădea foarte bine pe el. Sacoul îi cuprindea perfect umerii laţi, iar vesta albă era impecabilă.

El îi oferi acel zâmbet pe care îl rezerva momentelor în care erau doar ei doi şi îi apucă din nou mâna şi i-o sărută, transmiţându-i din priviri că ar fi preferat, de fapt, să-i sărute buzele.

Cu blândeţe, ea îşi retrase mâna dintr-a lui, în timp ce majordomul îi anunţa pe vicontele de Grayling şi pe Lady Julia Tremayne.

Fenella se mută lângă mama ei pentru a-i întâmpina pe nou-veniţi. Fratele şi sora îi erau deja cunoscuţi, dar acum îi privi cu mai mult interes decât de obicei. Aveau câteva trăsături comune cu Edward – nasul bine conturat şi fruntea largă, însă aveau ochi de un căprui murdar şi bărbii retrase, mai degrabă neconturate, spre deosebire de maxilarul puternic al fratelui vitreg, decise Fenella. Îşi aminti brusc de gropiţa pe care Edward o avea în bărbie şi o cuprinse o dorinţă absurdă de a i-o linge. Simţi că-i iau foc obrajii.

Se forţă să se concentreze asupra oaspeţilor, strângând mâini şi schimbând complimente. Îl atrase pe George în compania lor, în timp ce servitorii apărură oferind băuturi. Îşi petrecu următoarea jumătate de oră implicată, alături de mama ei, în întâmpinarea oaspeţilor care soseau. Când veni vremea cinei, George îşi făcu imediat apariţia lângă ea şi îi oferi braţul, pentru a o conduce în salonul în care se servea masa.

Avusese puţine clipe în care să poată să-i observe pe cei doi fraţi, după politeţurile iniţiale pe care le schimbase cu ei, însă Lady Grantley îl aşezase pe viconte în stânga ei la masă. George era în dreapta ei, iar, în timpul primului fel de mâncare, se concentrase numai asupra lui, dar, cum apăru felul doi, se întoarse spre companionul din stânga.

— Aţi fost la vânătoare în acest sezon, domnişoară Grantley? întrebă vicontele între două înghiţituri de supă de ţestoasă.

— N-am mai părăsit Londra de la Crăciun, viconte, răspunse Fenella. Dar cred că terenul e încă prea tare, nu-i aşa?

— Da, e îngheţat bocnă. Am încercat, luna trecută, dar calul meu de vânătoare a făcut o întindere de tendon din cauza asta. La naiba, am fost nevoit să-l las să se odihnească. Mă scuzaţi, vă rog, domnişoară Grantley!

Fenella schiţă un zâmbet.

— Atunci, sper că vă amuzaţi cu plăcerile de oraş, spuse ea.

— Ah, da, nu pot să mă plâng. Aseară am câştigat câteva mâini la cărţi, la clubul White’s.

— Mergeţi vreodată la teatru? întrebă Fenella, urmărindu-i reacţia cu coada ochiului.

— Doamne, Dumnezeule, sub nicio formă! exclamă el, întorcându-se ca să-şi ia prepeliţă de pe tava întinsă de un lacheu. Nu suport prostiile alea. În opinia mea, teatrul este absolut dezonorant, spuse el.

Începu să mănânce dintr-un copan de pasăre care părea tare mic în mâinile lui mari şi cărnoase. Fenellei îi veni brusc în minte imaginea vie a mâinilor lui Edward: fine şi cu degete lungi şi subţiri. Iar pe degetul arătător avea o pată de cerneală, îşi mai aminti ea.

— Cred că sunteţi în minoritate în această privinţă, răspunse ea, tăind delicat un picior de prepeliţă pe farfurie. Sunt mulţi oameni cărora le place teatrul. Iar eu mă aflu printre cei care îl găsesc extraordinar de plăcut.

— Aha, înţeleg. Îndrăznesc să spun că teatrul este o chestie pentru femei.

— Aşadar, cum vă distraţi în oraş? întrebă ea, pe un ton cam înţepat.

— Oh, păi, joc cărţi, fac pariuri la cursele de cai, călăresc când pământul nu este atât de tare. Petreceri, serate, lucrurile obişnuite, zise şi făcu un gest vag, înainte de a lăsa copanul curăţat bine de carne pe farfurie. Dumneavoastră cum vă distraţi, domnişoară Grantley? întrebă el, în timp ce îşi clătea degetele în bolul de lângă farfurie.

— Cam la fel, spuse ea, simţind că-şi pierde orice interes faţă de acea conversaţie. Îmi place să citesc. Poate şi dumneavoastră?

— O, Doamne, nu! Nu pot suporta cărţile. E de ajuns cât m-am chinuit cu ele la şcoală. Am fost trimis acasă de la Oxford în cel de-al doilea an de studiu, iar tatăl meu a considerat că nu avea niciun sens să mă mai trimită înapoi după acea exmatriculare temporară. Spunea că e o pierdere de timp şi de bani. Şi eu am considerat la fel.

Fenella îi adresă genul acela de zâmbet care îi făcea pe cei care o cunoşteau bine să se îngrijoreze.

— Atunci, nu sunteţi o familie preocupată de cărţi. Nu există niciun membru în familia dumneavoastră care să fie preocupat de partea mai literară a vieţii?

El o străfulgeră cu privirea şi apoi îşi miji ochii aceia de un căprui murdar.

— Numai fratele meu vitreg. Dar el e născut în afara căsătoriei, copil din flori, dacă îmi permiteţi. Nu îl caracterizează deloc spiritul familiei Tremayne.

— Vă vedeţi des? întrebă ea, în timp ce îşi punea o porţie de stridii pe farfurie.

— Nu. Slavă Domnului, că nu am chef de toate prostiile. Şi îl duce capul într-atât încât să nu vină să ne bată la uşă.

Fenella nu mai insistă pe subiect, dar, când mama ei se ridică pentru a semnala că era timpul ca doamnele să se retragă din sufragerie, făcu în aşa fel încât să se aşeze pe canapea lângă Julia Tremayne, în salonul în care se mutaseră.

— Şi, cum te distrezi în oraş, Julia?

Tânăra luă o ceaşcă cu cafea de pe tava oferită de un servitor.

— Oh, a fost destul de distractiv până acum. Sezonul de baluri nu a început oficial, bineînţeles, dar se găsesc şi alte opţiuni de distracţie, spuse ea, şi luă un fursec. Petreceri la care jucăm cărţi, prânzuri... Desigur, punctul culminant al sezonului va fi balul mascat de la familia Wareham. Îmi plac la nebunie balurile mascate. Ţie?

Fenella nu văzuse niciodată rostul acoperirii parţiale a feţei, doar de dragul unei seri de dans; nimeni nu avea niciodată vreo îndoială în ceea ce privea identitatea celorlalţi participanţi. Dar se mulţumi să spună doar:

— Da, pot fi distractive.

— Chiar foarte, declară Julia. Mi-aş dori doar să fie destul de cald afară încât să ne putem plimba prin parc. Acolo, în jur de ora cinci după-amiază, poţi fi sigur că dai peste prieteni. Însă nimeni nu iese la plimbare pe gerul acesta cumplit. Dar îmi place să merg în vizite şi primesc şi eu oaspeţi la mine acasă în fiecare marţi, la patru după-amiaza. Trebuie să vii şi tu, stăm în Hanover Square, spuse ea cu un zâmbet pe care Fenella îl găsi iritant de vanitos.

— Mulţumesc, murmură ea fără prea mult entuziasm şi schimbă repede subiectul. Îmi place teatrul în această perioadă a anului, spuse ea, şi dădu deoparte ceaşca goală. Îmi aduc aminte când se juca *Evantaiul doamnei Windermere* la St. James. Teatrul era diferit pe vremea aceea. Wilde era atât de extraordinar de spiritual. Nimic nu a mai fost la fel de când au încetat să-i mai joace piesele.

Julia o privi şocată.

— Dar bărbatul acela a fost la închisoare pentru că era… era…

Se opri brusc.

— Sodomit, vrei să spui? Da, aşa se pare. Dar asta nu înseamnă că nu era capabil să scrie frumos şi plin de tâlc.

Julia tresări exagerat.

— Nu ştiu cum poţi să spui asemenea lucruri. Teatrul este un refugiu al nelegiuirii, şi oricine este implicat în aşa ceva nu este potrivit să facă parte dintr-o societate decentă.

— Asta mi se pare o condamnare destul de amplă, spuse Fenella, abţinându-se să arate că fierbea în interior. Dar Shakespeare, Marlowe, Congreve… şi Bernard Shaw? Piesele acestuia din urmă devin foarte populare.

— E un socialist, spuse Julia sec, de parcă ar fi dat lovitura de graţie pe această temă.

„Bietul Edward”, se gândi Fenella. „Ce atmosferă

îngrozitoare în care să crească un dramaturg…” Se gândi la următorul subiect de conversaţie. Voia cu disperare să-l aducă pe Edward în discuţie, dar se temea ca abordarea să nu pară prea directă. Nu voia ca Julia să-şi dea seama de cât de multe ştia despre fratele ei nelegitim.

— Nu l-am mai văzut de mult pe fratele tău prin oraş, spuse ea. Obişnuiam să-l văd des, în sezonul meu de debut.

Julia se încruntă, nedumerită.

— Pe Carlton? Dar e chiar aici. Tocmai a intrat în salon cu restul domnilor.

— Da, bineînţeles că îl cunosc pe Carlton, contele de Grayling, zise Fenella şi scoase un râset despre care spera să fie convingător. Dar credeam că mai ai un frate… sau poate am înţeles eu greşit. Poate e doar un verişor? Îl cheamă tot Tremayne.

— Edward. Probabil te referi la Edward, spuse Julia, strâmbând din nas. E frate vitreg şi *persona non grata* în familie. Nu ne vedem.

— Oh! exclamă Fenella, apoi păstră tăcerea pentru vreun minut, încercând să găsească o cale de a continua conversaţia pe acel subiect fără să pară prea disperată. Cred că e destul de jenant când vă treziţi la aceeaşi petrecere, comentă ea, în cele din urmă.

— Edward nu mai merge la petreceri. Îmi imaginez că acum nici măcar nu-şi permite să frecventeze anumite cercuri din societate. Tatăl meu i-a tăiat orice sprijin atunci când Edward a refuzat oportunitatea pe care i-a oferit-o.

— Sunt intrigată, spuse sincer Fenella.

Juliei îi plăcea să bârfească şi părea dornică să discute despre oaia neagră din propria familie.

Tânăra se aplecă spre ea, coborând vocea.

— Vezi tu, Edward este născut în afara căsătoriei, şopti ea, aruncând o privire în jur ca să se asigure că nimeni din salon nu era atât de aproape încât să audă acel secret şocant al familiei. Tatăl meu l-a recunoscut şi a făcut totul pentru el. Îşi dorea ca Edward să fie acceptat în societate, în ciuda faptului că era nelegitim, aşa că l-a trimis la Eton apoi la Oxford. Când Edward s-a întors de la

Oxford cu o diplomă de primă clasă – a fost întotdeauna inteligent, ba aş zice chiar că prea isteţ pentru binele lui, spuse ea, luând încă un fursec –, tatăl meu se aştepta, desigur, ca el să contribuie la bunăstarea familiei, să se revanşeze pentru ce a primit.

Fenella era de-a dreptul fascinată. Acestea erau informaţii noi.

— Mai doreşti cafea? îi oferi ea, ridicând o cafetieră din argint.

— Mulţumesc, spuse Julia şi întinse ceaşca goală. Edward a refuzat slujba pe care tatăl meu i-a oferit-o. A considerat că e prea puţin pentru nasul lui, bănuiesc. Oricum, a avut mereu nişte idei ciudate legate de condiţia lui în societate.

Fenella simţi cum i se zbârleşte părul pe ea, dar îşi muşcă buza de jos ca să nu-i spună ceva jignitor Juliei şi să o facă să abandoneze subiectul.

— Şi ce slujbă îi oferise? întrebă ea pe un ton care se voia indiferent.

— Administrator peste proprietăţi… Şi a refuzat. Îţi vine să crezi?

Fenellei chiar îi venea să creadă, dar se abţinu să comenteze ceva, doar o privi cu ochi mari şi plini de interes.

— La domeniul Tremayne din Cornwall?

— Da, acolo, şi mai avem şi casa din Hanover Square, plus fermele date în arendă. Este o sarcină foarte importantă, iar Edward ar fi făcut parte din familie. S-ar fi putut învârti în continuare prin cercurile bune din societate, iar tata spera să-i găsească o partidă potrivită. Desigur, ar fi fost o fată fără vreo o aspiraţie socială reală, dintr-o familie respectabilă, dar nu proeminentă, una care ar fi fost fericită ca fiica lor să se căsătorească cu cineva care purta numele de Tremayne, chiar dacă circumstanţele naşterii lui Edward au fost mai puţin fericite. Julia zâmbi cu o mare mulţumire de sine, apoi îşi termină cafeaua şi îşi puse jos ceaşca goală. Dar acum, bineînţeles, nici măcar nu mai poate visa la aşa ceva. Cred că are o slujbă la London

University, e secretar sau aşa ceva al unui profesor, din câte ştiu. Oricum, o slujbă destul de înjositoare. Aşadar, familia nu mai are nimic de-a face cu el.

„Ce noroc pe Edward”, se gândi Fenella, dar îşi păstră zâmbetul pe buze.

— Ei bine, atunci, nu e de mirare că nu l-am mai văzut de atâta vreme. Mă scuzi, te rog? Ar trebui să vorbesc cu Lady Mortby. Nu am apucat să discut cu ea în seara asta.

Se ridică graţios şi, recunoscătoare, îşi croi drum spre partea opusă a salonului. George o opri înainte să apuce să ajungă la Lady Mortby.

— Iată-te, în sfârşit. Încerc de vreo cinci minute să-ţi atrag atenţia, spuse el.

— De ce nu ai venit să stai cu noi?

— Nu pot s-o suport pe Julia Tremayne. Îşi dă nişte aere de zici că face parte cel puţin din familia regală. Şi, la urma urmei, tatăl ei nu e decât un biet conte.

Fenella izbucni în râs.

— George, tu te auzi? Doar pentru că tatăl tău este duce nu înseamnă că eşti mai important decât alţii.

— Nu am spus aşa ceva, protestă George, înroşindu-se. La urma urmei, sunt doar unul dintre fiii mai mici ai unui duce. Dar nu sunt genul care să umble peste tot aruncând oamenilor în faţă originea mea nobilă.

— Nu, aprobă Fenella, cu seriozitate. Ar fi foarte vulgar dacă ai face aşa ceva.

— Râzi de mine, Fenella? întrebă George pe un ton din care se simţea că era deranjat.

Fenella îşi muşcă buza, lovită de un val de dezamăgire care îi devenise deja familiar. Observase nu de puţine ori lipsa de umor şi sensibilitatea exagerată ale lui George atunci când avea impresia că cineva râdea de el. Pur şi simplu, ea ajunsese ca uneori să se ferească să-l tachineze, dar simţea lipsa unui partener cu care să mai poată şi glumi. Însă George era prea conştient de sine şi prea atent la poziţia lui socială ca să se poată bucura de tachinări reciproce.

— Nu, bineînţeles că nu râd, spuse ea, şi îşi aşeză

mâna netedă şi albă pe mâneca lui.

Reuşi să zâmbească, deşi era conştientă că Lady Grantley avea ochii aţintiţi asupra ei. Nu se făcea să-l ofenseze pe George taman în salonul mamei ei.

— Îmi pare rău dacă ţi-am lăsat o asemenea impresie, spuse ea.

— Poate ar trebui să-mi dovedeşti cât de rău îţi pare, spuse el, cu ochii mijiţi.

O apucă de braţ şi o direcţionă, cu pricepere, prin camera aglomerată, spre o fereastră ascunsă după draperii.

— Mama nu aprobă aşa ceva, spuse ea, în timp ce draperiile cădeau în spatele lor.

— Doar un sărut rapid. Am visat toată seara să te am doar pentru mine, spuse el.

Îi cuprinse chipul în mâini şi o sărută apăsat pe gură. Nu era prima dată când o săruta, dar, ca de fiecare dată, Fenella rămânea neimpresionată. Nu voia să provoace o scenă trăgându-se din îmbrăţişarea lui, aşa că alese să rămână şi se trezi că explorează cu o detaşare curioasă diferenţele dintre acel sărut şi cel al lui Edward Tremayne. Nu exista termen de comparaţie. George nu era nepriceput, dar nu reuşea să declanşeze nicio reacţie din partea ei. Iar Fenella îşi dădu seama, şi nu pentru prima dată, că nu se putea căsători cu George, oricât de potriviţi ar fi fost din punct de vedere social şi oricât şi-ar fi dorit asta persoanele cele mai apropiate şi mai dragi ei.

În cele din urmă, el îşi îndepărtă gura de a ei şi o privi cu un aer satisfăcut.

— Aşa, acum, e mai bine.

Fenella se întrebă dacă George aşteptase vreun răspuns fizic din partea ei. Poate presupunea că femeile nu trebuiau să simtă excitare. Sărutul lui o făcuse să se simtă mai degrabă goală. Îi aruncă un zâmbet chinuit, ieşi de după draperie şi înaintă prin salon, îndreptându-se spre zona în care se afla mama ei.

Lady Grantley organiza mesele pentru whist.

— Ah, aici erai, scumpa mea. V-am pus pe tine şi pe George să jucaţi cu Sarah şi Geoffrey; tinerii trebuie să

joace unii cu alţii. Dar unde e George? întrebă ea, uitându-se în jur, prin încăpere.

— Trebuie să fie pe-aici, pe undeva, răspunse Fenella repede.

— Da, sunt convinsă, acceptă Lady Grantley, încuviinţând scurt din cap. Aşa, Arthur, nu poţi sta la aceeaşi masă cu Everard; o să vorbiţi tot timpul despre cursele de cai şi o să-i scoateţi din sărite pe partenerii de joc. O să joci cu Carlton şi cu cei din familia Mortby. Julia, o să te pun la aceeaşi masă cu scumpa de Eleanor.

Fenella luă loc după ce George, care ieşise discret de după draperie, îi ţinu scaunul.

— Strict după reguli, trebuie să tragem la sorţi partenerii, spuse ea, amestecând cărţile. Jucăm după reguli?

— Nu, protestă George. Tu eşti partenerul meu, noi jucăm mereu împreună.

— Dar asta e şi ideea, spuse Fenella. Ne cunoaştem prea bine, şi jocul nu mai e interesant. Cred că ar trebui să adăugăm puţină imprevizibilitate, completă ea, aruncând o privire către Sarah, apoi către Geoffrey.

— Vă convine aşa?

— Da, declară Sarah. Categoric. Hai să mai variem puţin lucrurile! Cele două cărţi mai mari contra celor două cărţi mai mici. Aşii fiind cei mai mari.

— Cum vreţi, spuse George, iar Geoffrey nu făcu decât să ridice din umeri.

Fenella tăie cărţile, apoi i le întinse lui George. Ea trase asul de pică. George trase un doi de inimă roşie şi strâmbă din nas. Sarah trase un zece de caro, iar Geoffrey un şase de treflă.

— Se pare că o să jucăm femei contra bărbaţi, spuse Fenella cu o oarecare satisfacţie.

Ştia că Sarah era o jucătoare excelentă şi că nici ea nu se descurca prea rău.

Bătălia sexelor aduse puţină prospeţime clasicului joc, iar, când ea şi Sarah câştigară, abia se abţinu să nu scoată un strigăt triumfător.

— De ce nu ai vrut să faci pereche cu mine, Fenella? întrebă George, în timp ce stătea în hol cu restul oaspeţilor care se pregăteau de plecare.

Ea reflectă puţin înainte de a se decide să-i ofere un răspuns direct şi sincer:

— După cum spunea şi Sarah, am vrut să mai variez puţin lucrurile. Întotdeauna facem totul la fel, nu doar noi, ci toată lumea. Există reguli şi rutine stabilite, şi vai de cei care îndrăznesc să facă altcumva. Dar de ce să nu lăsăm soarta să decidă partenerii? Este o formalitate absolut corectă şi aduce un plus de entuziasm.

— Sună foarte radical ce zici, Fenella, comentă el, dezaprobator. Mi se pare că aud din ce în ce mai des abordarea asta în ultimul timp, mai ales cu toate facţiunile acelea care se agită pentru schimbare. Ce este în neregulă cu modul în care au stat dintotdeauna lucrurile? Când veneam încoace, am întâlnit unul dintre grupurile acelea de sufragete care mărşăluiau cu pancarte spre Parlament. Nu-mi pot imagina ce speră să obţină făcând apel la prim-ministru. Balfour şi-a exprimat deja clar opiniile în această privinţă.

— Oh, am uitat că tu consideri că femeile nu ar trebui să aibă drept de vot, spuse ea pe un ton uşor provocator.

George se încruntă din nou.

— Bineînţeles că nu ar trebui să aibă drept de vot, Fenella. La ce le-ar trebui femeilor să voteze? Nu ştiu nimic despre politică sau despre afacerile statului. Nu este cuviincios sau potrivit, şi mi-aş dori să-ţi dai şi tu seama de asta.

Fenella oftă şi clătină din cap.

— Foarte bine, George. Hai s-o lăsăm aşa, înainte să spunem ceva ce vom regreta amândoi.

— Nu te înţeleg, declară el. Uneori, am impresia că nu eşti deloc asemenea altor femei.

— Şi ai vrea să fiu? întrebă ea, cu interes.

— Bineînţeles. De ce nu aş vrea? Soţia mea trebuie să-şi onoreze poziţia pe care o are în societate.

Ea zâmbi.

— Dar eu nu sunt soţia ta, George.

— Încă nu, spuse el ferm. Acum, sărută-mă de noapte bună, ca o fată de treabă. Eşti obosită, asta-i tot.

Se aplecă şi o sărută pe obraz, apoi se întoarse şi îşi luă cu minuţiozitate rămas-bun de la gazdele din acea seară.

După aceea, ieşi în noaptea geroasă, iar Fenella închise uşa în spatele lui. Se întrebă, consternată, cum de permisese ca relaţia cu George să alunece într-o direcţie atât de periculoasă. Trebuia cumva să se extragă din acea situaţie fără să provoace prea multă zarvă.

Merse la ea în dormitor şi se întinse în pat. Se gândi că, deşi fusese o seară lipsită de inspiraţie, la fel ca multe dintre zilele ei din ultimul timp, măcar aflase informaţii aparte despre un bărbat pe care nu îl găsea deloc neinteresant.

Capitolul 5

Fenella se trezi a doua zi dimineaţă plină de o nerăbdare pe care o asocie cu dimineţile zilelor de naştere din vremea copilăriei. Îi luă câteva clipe să-şi limpezească îndeajuns mintea ca să înceapă să caute motivul pentru care trăia acea senzaţie. Emoţia copilărească nu avea cum să vină doar din simplul fapt că urma să-şi petreacă dimineaţa cu Edward Tremayne. Sau poate asta era?

— Bună dimineaţa, domnişoară Fenella.

Camerista ei trase draperiile grele de brocart de la ferestrele lungi, care dădeau spre o porţiunea de grădină mărginită cu un zid dintr-o parte a casei. O rază subţire de soare îşi croi drum prin cameră.

— Bună dimineaţa, Alice. Nu te-am auzit intrând, spuse ea, apoi se propti într-un cot şi îşi dădu pe spate părul, cu mâna liberă. Încă sunt pe jumătate adormită.

— Mi-aţi cerut să vă trezesc la ora opt şi jumătate, îi aminti Alice, întorcându-se la tava de ceai pe care o pusese

pe masă. Luă ceainicul alb din porţelan de Sevres şi turnă lichidul aburind şi parfumat într-o ceaşcă delicată, adăugă puţin lapte, şi apoi o aşeză pe noptieră, lângă Fenella. Ceaiul o să vă ajute să vă treziţi. E bun şi tare.

Ridică pernele pe tăblia sculptată a patului, iar Fenella se săltă în şezut, sprijinindu-se de ele. Se întinse, luă ceaşca şi bău o înghiţitură zdravănă de ceai.

— Ah, acum e mult mai bine, spuse ea, inhalând recunoscătoare aburii parfumaţi.

— Să vă pregătesc baia? întrebă Alice.

— Da, te rog. O să ies cam peste o oră.

— Ce haine să vă pregătesc?

Fenella reflectă. Ce impresie voia să lase? Să poarte ceva relaxat, care sugera o personalitate artistică, sau ceva inteligent, care arăta eficienţă şi control?

Îşi aminti apartamentul lui Edward, mormanele de cărţi, mobilierul ponosit, propria lui înfăţişare răvăşită, aproape neîngrijită. Şi se hotărî.

— Fusta verde-închis şi bluza crem care are o fundă mare, verde, la guler, spuse ea. Oh, şi cureaua lată din piele.

Era un compromis bun, simţea ea. Funda dădea ţinutei o notă oarecum boemă.

— Vi le voi pregăti cât faceţi baie, spuse servitoarea şi dispăru în baia mică de alături.

Fenella îşi sorbi ceaiul, ascultând zgomotul apei care curgea. Cum avea să o întâmpine Edward? Se despărţiseră cu un sărut pasional; avea el să fie acelaşi bărbat sau dramaturgul sarcastic, nerăbdător, în general nepoliticos, care o iritase atât de tare? Era un caz clasic de tip dr. Jekyll şi domnul Hyde, reflectă ea, în timp ce dădea la o parte cuverturile şi cobora din pat.

Se întinse, căscă şi se duse la fereastră, picioarele goale afundându-i-se în covorul gros de Axminster. Gazonul strălucea în lumina palidă a soarelui, topind ultimele rămăşiţe ale îngheţului din timpul nopţii. O boare de aer îngheţat se strecură printr-o crăpătură din rama ferestrei, făcând-o să tremure. Se retrase, aşteptând cu nerăbdare să

se cufunde în baia fierbinte.

— V-am pregătit tot, domnişoară Fenella, spuse Alice, ieşind din baie. Ar fi bine să vă grăbiţi dacă vreţi să apucaţi să luaţi micul dejun înainte să plecaţi, spuse ea, aruncând o privire către ceasul emailat de deasupra şemineului. S-a făcut aproape ora nouă.

— Am timp doar pentru cafea şi pâine prăjită, Alice. Şi aş mânca aici, nu în salonul de mic dejun, dacă nu te deranjează să le aduci.

Se grăbi spre baie, desfăcând din mers năsturaşii din perle ai cămăşii de noapte. Aerul era greu de la aburii parfumaţi. Suspinând de plăcere, Fenella se lăsă să alunece în cadă. Viaţa era frumoasă, decise ea, căutând săpunul. Pierdută în gânduri, îşi plimbă mâna peste calupul aromat. Trecuse ceva timp de când recunoscuse că viaţa e frumoasă, chiar şi când venea vorba despre plăceri simple, cum erau o baie fierbinte şi un ceai tare, dimineaţa. Şi nu-i fu greu să găsească motivul pentru care căpătase brusc o perspectivă strălucitoare asupra vieţii. Apăruse ceva ce aştepta cu nerăbdare. Monotonia vieţii de zi cu zi dispăruse sub un sentiment de anticipare legat de ce avea să se întâmple în acea dimineaţă. Cu siguranţă, aştepta cu nerăbdare să citească piesa lui Edward şi acest aspect era parţial responsabil pentru dispoziţia ei actuală, însă nu era unicul motiv. Aştepta cu nerăbdare să fie cu Edward.

La ora zece fără un sfert, se urcă în trăsura care aştepta în faţa casei. Servitorul care o chemase pentru ea închise ferm portiera şi îi strigă vizitiului adresa de destinaţie.

Înăuntru, Fenella se înfofoli şi mai bine cu haina şi îşi afundă mâinile în manşon. Părul ei blond-deschis era împletit şi răsucit într-o coroană în jurul capului, lăsându-i urechile neprotejate de frig. I-ar fi plăcut să se fi putut acoperi cu o pălărie, dar modelele care se purtau în acea iarnă erau de-a dreptul monstruoase şi nu i se potriveau – îi acopereau faţa şi o făceau să se simtă precum o ciupercă de pădure, ţeapănă şi aproape invizibilă printre tufişuri. Din fericire, era destul de vanitoasă pentru a-şi sacrifica

propriul confort termic de dragul aparenţei.

Îşi trase eşarfa cu violet, verde şi alb peste urechi, ca un compromis. Iniţial, ezitase în privinţa eşarfei, care avea culorile distinctive ale mişcării sufragetelor. Dar reacţia lui George faţă de mişcare o înfuriase de-a binelea, aşa că simţise că era necesar să îşi arate susţinerea faţă de sufragete în faţa lui Edward. Era curioasă să vadă cum avea el să reacţioneze, asta în caz că urma să reacţioneze în vreun fel. Poate că el trăia atât de mult în lumea propriilor scrieri, încât nu era conştient de mişcarea pentru dreptul de vot al femeilor, care căpăta proporţii pe străzile din Londra şi din multe alte oraşe.

Sări din trăsură imediat ce vizitiul opri în faţa casei de pe Praed Street, conştientă că inima îi bătea mai repede decât de obicei. Dar senzaţia de nerăbdare era amestecată şi cu o oarecare nelinişte. Oare în ce dispoziţie avea el să fie în acea dimineaţă? Şi cum avea să reacţioneze dacă nu-i plăcea felul în care ea o interpreta pe Rose?

Fenella nu era obişnuită să se simtă în dezavantaj. Dimpotrivă. Se aştepta să controleze orice situaţie în care se afla. Iar acum tremura din toate încheieturile, gândindu-se că Edward era în una dintre dispoziţiile sale proaste. I se părea că tocmai acea incertitudine contribuise la faptul că îşi recăpătase aşa brusc entuziasmul faţă de răsturnările de situaţie ale vieţii. Poate un mic pericol era exact ce avea nevoie pentru a mai condimenta lucrurile în viaţa ei. Dar nu ştia sigur ce simţea în acea privinţă, în timp ce se îndrepta spre uşa în care bătu cu îndrăzneală.

Se deschise aproape imediat, iar în prag, în locul monosilabicei doamne Hammond, stătea Edward, zâmbind.

— Te-am văzut de la fereastră. Cât de minunat de punctuală eşti! Intră, nu mai sta în frig!

Îi puse un braţ în jurul umerilor şi o ghidă spre hol, după ce dădu un şut uşii, care se închise în spatele lor.

Deocamdată era bine, reflectă Fenella, în timp ce îşi scotea mâinile din manşon. El arăta mai îngrijit decât de obicei, observă ea. Părea chiar că îşi pieptănase şi părul, deşi şuviţa aceea rebelă încă insista să-i cadă pe frunte.

Ochii lui erau aproape luminoşi, în timp ce o sorbea din priviri, cu mâinile aşezate pe umerii ei. Pentru o clipă, ea aşteptă, imobilă, fără să poată nici măcar să respire, apoi el se aplecă încet şi-i sărută foarte uşor buzele, murmurând:

— Sunt atât de fericit să te văd, Fenella!

Înainte ca ea să apuce să-i răspundă, se întoarse şi o conduse spre etaj, urcând scările câte două, cu picioarele lui lungi.

Ea îl urmă în salonul care arăta exact ca în ziua precedentă şi era la fel de călduros şi de primitor, cu un foc luminos şi o lampă a cărei lumină mai îndulcea din strălucirea rece a gerului de afară.

— Permite-mi să-ţi iau haina şi manşonul, spuse el.

O ajută să scape de haina de blană, apoi îi luă manşonul, pe care îl analiză îndeaproape.

— Seamănă remarcabil de mult cu un iepure mort, observă el.

— Eşti prea amabil, murmură ea. Dar, pentru buna ta informare, să ştii că nu este iepure. Dacă insişti să spui că e un animal mort, atunci te anunţ că e o zibelină – de fapt, mai multe.

— Ah, iartă-mă! Nu prea mă pricep la blănuri. Dar ar fi trebuit să-mi dau seama că o doamnă de condiţia ta socială nu ar purta nici moartă blană de iepure.

Aruncă manşonul în aer, îl prinse şi îl aşeză pe scaunul pe care îi pusese şi haina.

— Şi eu care speram să te prind într-o dispoziţie bună, comentă ea.

Fenella clătină din cap, îşi scoase eşarfa şi o aruncă deasupra hainei.

— Poate ar trebui să plec; nu vom ajunge nicăieri dacă insişti să te iei de mine cu fiecare ocazie.

Însă Edward părea să-i fi ignorat acea ultimă afirmaţie. În schimb, îşi trecea uşor degetele peste eşarfa pe care ea tocmai o aruncase pe scaun.

— Cât eşti de implicată? întrebă el, privind-o îndeaproape.

— Mă duc la întâlniri când pot, semnez petiţii, distribui

pliante, răspunse ea. Până acum, am participat la două marşuri. Petiţionarea Parlamentului este o afacere lungă şi frustrantă.

— Mmm, murmură el şi încuviinţă din cap. Dar femeile vor primi până la urmă drept de vot.

— Crezi că ar trebui? întrebă ea.

— Bineînţeles, răspunse el simplu.

Ea zâmbi, absurd de uşurată.

— Atunci, poate o să rămân, dacă promiţi că nu te mai iei de mine.

— Nici nu ştiu de ce am făcut-o. Eram într-o dispoziţie aşa bună, protestă Edward, trecându-şi mâinile prin părul întunecat, într-un gest de frustrare. De la ora cinci dimineaţa aştept acest moment.

Fenella se lăsă pe braţul canapelei ponosite, amintindu-şi de conversaţiile din seara precedentă cu Julia şi Carlton. Poate nu era chiar surprinzător că gărgăunii lui Edward ieşeau la iveală în cele mai inoportune momente; păreau să-şi aibă rădăcina în profunda antipatie faţă de societatea privilegiată în care fratele şi sora lui vitregă se simţeau atât de în largul lor. Totuşi, ea nu considera că trebuia să accepte ieşirile lui fără să protesteze. Nu era corect din partea lui să o trateze la fel. Pentru că ea nu era nici pe departe ca fraţii lui vitregi.

— Putem să o luăm de la capăt în această dimineaţă? întrebă el, ridicând dintr-o sprânceană.

— Te trezeşti mereu în zori? întrebă Fenella, lăsându-i întrebarea în aer, pentru că avea nevoie să-şi recapete stăpânirea de sine şi să aştepte momentul în care avea să fie în avantaj.

— Nu dorm bine de când mă ştiu. Şi pare că sunt mai creativ în primele ore ale dimineţii.

— Poate că asta explică mitocăniile şi irascibilitatea ta, răspunse ea, încuviinţând din cap.

— Probabil, aprobă el, continuând să o urmărească îndeaproape cu acei ochi albaştri pătrunzători. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

Fenella ridică din umeri.

— Sunt dispusă să încerc. Dar te avertizez că răbdarea mea are limite.

— Nici nu mă aştept să nu aibă. Îmi pare foarte rău că am început cu stângul, Fenella. Voi face tot ce este posibil ca să nu te mai supăr de acum încolo.

Fenella se ridică şi îi întinse mâna.

— Bună dimineaţa, Edward. Sper că ai petrecut o seară plăcută de când ne-am întâlnit ultima dată.

El îi luă mâna între ale sale.

— Mi-a fost dor de tine.

Simpla declaraţie îi trimise Fenellei un fior cald pe şira spinării. Dacă ar fi fost vorba despre altcineva, ar fi râs de cuvintele care în mod normal i s-ar fi părut o încercare de a o flata, un flirt. Dar ceva îi spunea că Edward Tremayne nu era genul care să se ţină de flirturi. Iar trupul ei răspundea la intensitatea privirii lui, la presiunea caldă a mâinilor lui.

Reuşi să încropească un mic zâmbet drept răspuns, apoi îşi retrase uşor mâna. Lucrurile se mişcau prea repede.

— Să începem lectura?

El zâmbi uşor, în colţul gurii, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Cu siguranţă nu părea deranjat de refuzul ei de a-i răspunde la declaraţie.

— Mai întâi, o cană cu vin fiert, ca să mai alungăm din gerul dimineţii, anunţă el, îndepărtându-se de ea ca să meargă spre foc, unde un ibric sfârâia pe cărbunii strălucitori.

Se puse în genunchi pe covor, luă o lingură cu coadă lungă şi începu să amestece în lichidul din ibric.

Fenella se întrebă de ce nu simţise până atunci aroma bogată de mirodenii şi vin din încăpere. Se cufundă în fotoliul de piele crăpată şi privi cu interes în timp ce el turna lichidul aburind în două căni de porţelan, apoi adăugă câte o bucată mare de unt în fiecare din ele. Îi întinse ei una, apoi se lăsă pe braţul lat al fotoliului şi îşi ridică propria cană, toastând.

— Pentru Rose şi voie bună!

— Pentru Rose şi voie bună! închină şi Fenella, apoi luă o înghiţitură şi suspină de plăcere. E cam devreme

pentru aşa ceva; să nu te miri dacă o să fiu deja ameţită înainte de ora prânzului.

Mai luă o înghiţitură, apoi îşi rezemă capul de spătarul scaunului şi închise ochii în timp ce vinul fierbinte şi aromat îi aluneca pe gât.

Nu îşi dădu seama de faptul că el îşi schimbase poziţia de pe braţul fotoliului ei decât atunci când îi simţi respiraţia pe obraz, apoi buzele lui pe ale ei, cu gustul lor de dulceaţă şi vin fiert. Nu deschise ochii şi nu se împotrivi când Edward îi luă cana din mână. Dar fiecare centimetru al pielii ei părea să prindă viaţă, fiecare muşchi era pregătit, aşteptând orice avea să urmeze. Buzele ei se deschiseră involuntar, iar limbile lor începură un dans delicat al gusturilor şi al senzaţiilor. Gura lui era caldă şi dulce când limba ei îi exploră conturul obrajilor şi îi mângâie cerul gurii.

— Eşti atât de drăguţă, domnişoară Grantley, şopti cu nasul afundat într-o parte a gâtului ei, înainte ca limba lui să înceapă să-i deseneze cercuri în jurul urechii, tachinând-o cu mişcări lente şi ameţitoare, care o făceau să tremure, cuprinsă de senzaţii minunate. Mângâierea lui umedă se mişcă apoi spre gâtul ei, mâinile lui îi cuprinseră chipul pe care începu să-l acopere cu o ploaie de sărutări mici, într-un gest care îi amintea de felul în care o privighetoare sorbea apă dintre petalele unei flori.

Îi simţi degetele pe nasturii de la bluză, apoi aerul cald pe pielea dezgolită, când el îi dădu la o parte îmbrăcămintea. Limba lui coborî în adâncitura dintre sânii ei, iar apoi gura lui alunecă în lateral şi depuse un sărut pe sânii acoperiţi de cămăşuţa dantelată.

— Deschide ochii, îi ceru el pe un ton blând.

Când ea îi deschise, întâlni privirea lui albastră şi pătrunzătoare. El zâmbi, mângâie o şuviţă de păr de pe obrazul ei şi şi-o învârti pe un deget.

— Mi-e teamă că grăbesc lucrurile, şopti el.

Era în genunchi pe podea acum, cu trupul aplecat peste al ei, iar Fenella întinse mâna şi îşi trecu în fugă vârful degetelor peste gura lui, trasând curba senzuală a buzelor, buze pe care încă le simţea apăsate pe ale ei.

— Satisfacţie amânată? întrebă ea, cufundându-şi vârful degetului în gropiţa pe care el o avea în bărbie.

— Nu chiar; mai degrabă, o abordare în care mă bucur pe îndelete de progresul lent către inevitabil.

Un val de emoţii senzuale făcu sângele Fenellei să curgă mai repede şi mai fierbinte. Nu se putea preface că nu ştia ce însemna acel lucru inevitabil. Era ca şi cum consumarea relaţiei dintre ei era ceva decretat de soartă sau destin încă din primul moment în care se întâlniseră. Dacă voia să prevină inevitabilul, trebuia să acţioneze chiar în acel moment. În schimb, se auzi întrebând:

— Şi ce ai prefera?

Drept răspuns, el se aplecă şi îi sărută pe rând sânii, împingând marginea de dantelă a cămăşuţei cu un deget insistent. Fără să scoată un cuvânt, ea îşi arcui spatele, ridicându-şi sânii spre gura lui, şi îşi închise, involuntar, din nou ochii. El îi eliberă sânii din cămăşuţă, iar Fenella gemu încetişor când dinţii lui îi apucară sfârcurile sensibile şi excitate. Limba lui desena cercuri mici în jurul lor, în timp ce buzele sugeau cu poftă. Încet, el se retrase. Fenella îşi simţi pielea rece tânjind după atingerea lui. Din nou stăpân pe el, Edward îi acoperi sânii cu cămăşuţa, îi încheie bluza şi îi aranjă cu degete îndemânatice funda mare de la gât.

— Cred că prefer să amân satisfacţia, declară el, apoi se aplecă şi o sărută – un sărut ferm, definitiv. Vom merge un pic mai departe data viitoare.

Fenella încercă să se convingă că nu era dezamăgită. Dar se simţea cumva suspendată, păcălită, ca şi cum o promisiune fusese brusc încălcată. Totuşi, în acelaşi timp, perspectiva a ceea ce avea să urmeze îi dădea un fior de plăcere şi nerăbdare.

Se ridică, scuturându-şi fustele, şi îşi aranjă cureaua lată din piele care îi accentua talia îngustă. Apoi se întoarse spre oglinda aurie de deasupra şemineului ca să verifice dacă părul împletit era încă aranjat îngrijit. Îşi îndreptă şi funda de la gât. Toate acele mişcări o ajutau să revină la realitate şi să îşi mai încetinească viteza nebună cu care îi bătea inima.

— Aşadar, ar trebui să ne apucăm de lectură acum?

— Nu cred, spuse Edward şi îi întinse cana cu vin care acum era aproape rece. Nu mi se pare că ar merge bine în acest moment. Aşază-te din nou şi bea-ţi vinul!

Fenella îl ascultă, dar replică, încruntată:

— De ce nu ar merge bine? Erai atât de nerăbdător să citim piesa…

El oftă.

— Ştiu şi, în consecinţă, mi-e teamă că o să te reped sau o să-ţi spun ceva jignitor dacă nu iese aşa cum trebuie. Şi nu vreau să ne supărăm din nou. Sau, cel puţin, nu astăzi.

Fenella zâmbi, clătinând din cap.

— Şi dacă ne certăm în altă zi nu contează?

El ridică din umeri, se aşeză în genunchi lângă foc pentru a reumple ibricul şi să presare nucşoară peste vin.

— Este un fel de concluzie anticipată, fată dragă. Am un temperament ticălos şi pot fi şocant de sensibil atunci când vine vorba despre munca mea. E reţeta sigură către o ceartă. Şi n-am nicio speranţă că mi-ai putea ignora ieşirile. Şi tu eşti iute de limbă, spuse el amestecând în conţinutul ibricului.

— Oh! exclamă Fenella oarecum surprinsă. Am considerat mereu că am un temperament foarte echilibrat.

El zâmbi spre ea, peste umăr.

— Sunt sigur că aşa este, atunci când te afli în compania potrivită. Dar nu şi atunci când eşti cu mine, şi nici măcar nu te pot învinovăţi pentru asta, spuse el. Dă-mi cana!

Ea i-o întinse, în timp ce încerca să găsească, fără succes, o replică potrivită la ce-i spusese el. I se părea ciudat că un bărbat care putea să trezească în ea o asemenea pasiune senzuală îi provoca în acelaşi timp o dorinţă nebună de a-l lovi în cap cu o lopată.

— Dacă beau asta, n-o să mai fiu bună de nimic toată ziua, spuse ea, şi luă cana plină pe care el i-o întindea.

— Poţi să tragi oricând un pui de somn pe canapea. E destul de confortabilă. Aşa cum stătea pe podea, el se lăsă

spre scaunul ei, cu picioarele întinse şi capul sprijinit pe genunchii ei. Nu-i aşa că e plăcut?

„Puţin cam prea plăcut”, reflectă Fenella, rezistând dorinţei de a-şi trece degetele prin părul lui des şi negru.

— Cu riscul de a strica momentul, putem vorbi un pic despre piesă?

El păru că devine brusc rigid. Îşi aţintise privirea spre foc.

— Chiar vrei să vorbim despre piesă?

— Da. Am început să discutăm despre asta ieri, dar eu am stricat conversaţia, aşa că aş dori să o luăm de la capăt. Îşi puse cana deoparte şi se îndreptă în scaun, cu mâinile strânse în poală şi cu o expresie extrem de concentrată pe faţă. Ai spus că Rose a fost găsită. Ce înseamnă asta?

Edward clătină din cap.

— Nu în sensul că a fost pierdută. Când avea zece ani, a fost găsită nevinovată de uciderea surorii ei.

Fenella trase aer în piept. Se aşteptase la orice, dar nu la asta.

— Şi chiar este nevinovată?

— Asta e o întrebare la care publicul va trebui să îşi răspundă singur. Iar acel răspuns va depinde de modul în care o văd pe Rose, prin portretizarea pe care i-o faci tu.

— Dar atunci trebuie să mă decid dacă a fost sau nu criminală, răspunse Fenella încetişor. Nu o pot juca înainte să mă hotărăsc dacă a comis crima. Şi, dacă da, să ştiu din ce motiv.

— Foarte adevărat, o aprobă Edward, iar ea putu să-i simtă zâmbetul mulţumit din felul în care trupul lui se relaxase pe genunchii ei.

— Dar tu sigur ştii dacă a comis crima sau nu… n-aveai cum să creezi un astfel de personaj fără să ştii clar. Trebuie să ştii în adâncul inimii tale dacă era vinovată, protestă Fenella.

— Ah, chiar aşa? murmură el, aruncând înapoi în foc un buştean care căzuse.

— Bineînţeles că da, declară Fenella, cu o notă de nerăbdare în voce. Pot înţelege motivul creării unui

personaj cu o istorie ambiguă, dar este de neconceput ca tu, autorul, să nu ştii adevărul din spatele acelei istorii.

Edward râse încetişor.

— Poate că am o idee, spuse el. Dar e una pe care o păstrez pentru mine. Când vom citi piesa împreună, voi fi interesat mai ales să aflu opinia ta în această privinţă.

— Cred că este o idee foarte proastă, zise ea şi clătină cu putere din cap.

— De ce? întrebă el şi îşi întoarse capul pe genunchii ei, ca să o poată privi, cu un zâmbet viclean pe faţă.

— Pentru că, dacă opinia mea te enervează, te vei transforma din nou în domnul Hyde.

El izbucni în râs.

— Oh, draga mea fată, aşa mă vezi tu?

— Nu poţi nega că n-aş avea un motiv întemeiat, răspunse ea, cu o notă de furie în glas.

De fapt, chiar începuse să se enerveze de-a binelea.

Edward se întoarse până când îngenunche în faţa ei. În timp ce o privea, ochii îi străluceau de o foame aproape prădătoare. Se aplecă înainte, iar gura lui zăbovi peste a ei pentru o clipă care îi tăie răsuflarea, înainte de a-şi uni buzele cu ale ei într-un sărut atât de profund, de puternic şi de posesiv, încât Fenella se simţi de parcă se topea în el, cedându-şi gura limbii lui exigente, la presiunea insistentă a buzelor lui.

Mâinile lui se mutară pe talia ei, cu o presiune caldă şi fermă, trăgând-o mai aproape de el, fără să-i elibereze gura. Îi prinse strâns chipul între mâini, apoi o sărută şi mai profund. Ea se aplecă spre el şi îi simţi liniile trupului puternic presând peste rotunjimile ei. Edward o ridică în braţe, şi se mutară pe canapea. Se lăsă să alunece odată cu ea între perne.

Îi ridică fusta peste coapse şi îşi băgă degetele în pantalonaşii ei. Mâinile ei se năpustiră spre nasturii de la pantalonii lui. Îl muşcă de buză până gustă sânge, auzindu-şi propriul geamăt de plăcere când degetele lui îi găsiră sexul umed şi dornic. În timp ce gura o asalta pe a ei, degetele lui îi despărţeau buzele sexului şi pătrundeau

adânc în ea. Şoldurile ei se ridicară şi se împinseră spre mâna fierbinte care îi explora sexul şi o conducea tot mai aproape de punctul culminant, îi simţea mădularul cum îi apăsa pe abdomen, şi îşi folosi mâna ca să-l mângâie şi să-l frece. Vârful era umed, iar presiunea degetelor ei creştea pe măsură ce răspunsul lui devenea mai puternic, iar respiraţia i se accelera.

Fenella se mişca odată cu el, urmând ritmul insistent al degetelor lui pricepute, care o duceau inevitabil spre orgasm. Nu ar fi putut amâna momentul culminant nici dacă viaţa ei depindea de acel lucru. Când o cuprinse orgasmul, îi ţinu strâns sexul în mână, conştientă, chiar şi prin propria cascadă de simţiri, că începea să pulseze în palma ei.

Îl auzi pe Edward ţipând orgasmic, iar apoi capul lui se prăbuşi greu peste sânii ei. Mâna lui era încă între picioarele ei, iar sămânţa lui fierbinte ţâşnise pe burta Fenellei. Multă vreme, niciunul din ei nu se mişcă. Apoi Edward îşi ridică încet capul de pe sânii ei, îi zâmbi şi îi dădu la o parte părul care-i cădea în ochi.

— Eşti bine? murmură el, sărutându-i colţul gurii.

— Excelent, răspunse ea, atingându-i uşor buza acolo unde îl muşcase. Îmi pare rău.

El clătină din cap în timp ce chicotea.

— E o rană pe care o port cu mândrie, spuse el zâmbind şi o privi insistent. Nu mi-am propus să se întâmple asta.

— Nu, aprobă ea, cu vocea la fel de tulburată precum se simţea. Nici eu nu mi-am propus.

— Dar s-a întâmplat.

— Dar s-a întâmplat. Fenella zâmbi uşor. Cât de aroganţi şi de mulţumiţi de noi părem, chicoti ea.

— Aşa mă şi simt, spuse Edward, care se ridică şi îşi încheie nasturii de la pantaloni.

Îşi întinse mâinile spre ea, o trase în picioare, iar fusta îi căzu la loc acoperindu-i picioarele.

— Pot să mă aranjez un pic, pe aici, pe undeva? întrebă ea, conştientă de lenjeria ei care era în dezordine şi

de sperma lipicioasă de pe burtă.

— În dormitor. Dar vei avea nevoie de apă caldă, spuse el, şi ridică un ceainic de pe un cârlig care atârna deasupra focului. Vino cu mine!

Ea îl urmă printr-un dormitor, prea conştientă de starea de dezordine în care se afla pentru a mai acorda atenţie camerei în sine. El deschise o uşă dintr-un colţ al dormitorului şi dădu la iveală o mică toaletă, cu lavoar, bazin de apă, o cădiţă şi o comodă.

— Mă tem că e cam primitiv. Doamna Hammond nu se dă în vânt după facilităţile moderne, spuse Edward, deschizând un dulap şi scoţând un prosop şi o cârpă de spălat. Ai săpun pe lavoar, preciză el, în timp ce turna apă în bazin. Mai aveţi nevoie şi de altceva, doamnă?

Fenella clătină din cap.

— Nu, e perfect. Nu o să dureze mult.

— Stai cât vrei, fată dragă, spuse el, apoi îi sărută vârful nasului şi închise uşa încet în urma lui.

Fenella turnă apă caldă în căditţă, apoi îşi desfăcu centura şi îşi scoase fusta şi pantalonaşii. Înmuie cârpa de spălat în apă şi se apucă să se facă din nou prezentabilă. După cum arăta, ar fi putut fi o prostituată dintr-un bordel, reflectă ea, întrebându-se de ce gândul acesta o făcea mai degrabă să zâmbească decât să fie şocată.

Capitolul 6

Fenella se simţi ciudat de timidă când reveni în salon. Edward stătea la fereastră, dar se întoarse imediat.

— Mai bine?

— Mai ordonat, răspunse ea. Mulţumesc.

Zâmbi şi îşi întinse mâinile spre ale ei. O trase mai aproape şi îi căută privirea.

— Regrete? întrebă el, încruntându-şi uşor sprâncenele negre şi groase.

Fenella reflectă pentru o clipă, apoi clătină din cap.

— Nu, deloc. Dar trebuie să recunosc că mă simt puţin… căută cuvântul pe care şi-l dorea. Un pic neterminată, spuse ea, încruntată, întrebându-se dacă nu cumva lipsa ei de experienţă o făcuse să simtă aşa. Am simţit cumva că ceva lipsea, explică ea.

Edward o privi oarecum perplex.

— Dar chiar a lipsit, spuse el. Există o diferenţă între doi oameni care îşi oferă plăcere unul altuia şi doi oameni care fac cu adevărat dragoste. Încă nu am făcut dragoste. Ce-i mai bun stă să vină.

Se simţi uşurată să-l audă, iar faptul că el înţelesese atât de bine îi mai alungă din timiditate.

— Orice a fost, mi-a plăcut foarte mult ce am făcut, spuse ea.

El râse şi o sărută, un sărut cald şi declarativ.

— Ţi-e foame? Eu sunt flămând ca un lup, după o dimineaţă atât de energică.

Fenella îşi dădu seama că şi ei îi era foame; trecuse ceva timp de la micul dejun, la care mâncase doar pâine prăjită.

— Da, e aproape ora prânzului.

— E aproape amiază. Se îndepărtă de ea pentru a-i aduce eşarfa în culorile sufragetelor, pe care i-o înfăşură în jurul gâtului, apoi o ajută să-şi pună haina şi-i întinse manşonul. E un mic restaurant franţuzesc pe Spring Street unde au sâmbăta o tocăniţă delicioasă.

Exact ce trebuie pe un ger ca ăsta. Revin imediat, îi spuse el şi dispăru în dormitor.

Fenella îşi îndesă mâinile în manşon. Încă se simţea foarte ciudat, ca şi cum întregul ei univers ar fi luat o turnură neaşteptată. Nu avea cu ce să compare ceea ce se întâmplase, deşi nu se considera o naivă ori o ignorantă când venea vorba despre pasiune. Ea şi prietenele ei citeau revista erotică *Perla* pe când erau la şcoală şi nu se dăduseră înapoi atunci când se iviseră ocazii de a experimenta, însă până în acea dimineaţă nu trăise gloria deplină a împlinirii senzuale. Simţea că era norocoasă că intrase în acea lume mână în mână cu Edward Tremayne.

Pentru că nu era nimic ezitant sau lipsit de experienţă în privinţa lui. Şi ea bănuia că, spre deosebire de George, el ar observa imediat dacă partenera nu i-ar răspunde cu aceeaşi pasiune.

— Gata? întrebă el.

Tocmai ieşea din dormitor, legându-şi la gât un fular în carouri.

Fenella simţi că-i iau foc obrajii, cuprinsă de ideea ridicolă că el i-ar fi citit gândurile.

— Da, sunt gata. Mi-e o foame de-aş mânca şi un cal.

— Nu cred că Marcel pune carne de cal în tocăniţă, dar nu e chiar dincolo de limita posibilităţilor, spuse Edward şi deschise uşa spre hol. După dumneavoastră, doamnă, zise şi făcu o plecăciune ironică, în semn de invitaţie.

Merseră repede pe stradă, Fenella cu mâinile în manşon, el cu braţul băgat pe sub cotul ei, ca s-o ghideze prin traficul aglomerat.

— Partea aceasta a oraşului este plină de viaţă, remarcă el, direcţionând-o spre un colţ de stradă.

— Da, admise Fenella, făcând un pas involuntar în lateral pe trotuarul îngust, ca să se ferească de căruţa trasă de doi cai enormi a unui berar.

Cu siguranţă era mult mai aglomerat decât în partea de oraş în care locuia ea.

— Majoritatea oamenilor care trăiesc în zona aceasta îşi câştigă existenţa muncind, comentă Edward.

Fenella îi aruncă o privire rapidă, dar nu-i văzu buzele strâmbându-se şi nici acea bine cunoscută sclipire maliţioasă din ochi. Expresia lui rămăsese neutră. Până şi tonul îi era relaxat, conversaţional.

— Am ajuns, spuse el, oprindu-se în dreptul unui mic restaurant, cu două trepte mici care dădeau spre uşa din faţă.

Fereastra din lateral era opacă din cauza aburilor şi nu se vedea nimic prin ea. Semnul de deasupra uşii proclama „Chez Marcel”.

— Nu e Trocadero sau Criterion, spuse Edward, dar lipsa decorului pretenţios este compensată de calitatea

mâncării.

De data aceasta, chiar strâmbă din buze a dezgust. Fenella alese să nu-i răspundă. Trecu pe lângă Edward, care-i ţinea uşa deschisă, şi intră într-o încăpere pătrată, în mijlociii căreia trona o masă lungă din lemn, cu bănci fără spătar, la care oamenii mâncau înghesuiţi şi discutau pe fundalul de clinchete de pahare şi zgomot de tacâmuri lovind în farfurii. Într-un colţ mai ferit al încăperii, erau câteva mese individuale acoperite de feţe de masă roşu cu alb.

— Ah, *m'sieur* Edward, *comment ça va?*

Un bărbat cu un şorţ alb, nu tocmai curat, şi cu o eşarfă cadrilată la gât, apăru din camera din spate şi-i salută cu un zâmbet larg.

— *Ça va bien,* Marcel, răspunse Edward, lăsându-se îmbrăţişat de francezul rotunjor, cu obraji dolofani.

Apoi se întoarse spre Fenella, luând-o de mână şi trăgând-o spre el.

— Fenella, acesta este Marcel, care face cea mai bună tocăniţă în această parte a Canalului Mânecii. Marcel, ţi-o prezint pe *mademoiselle* Grantley.

Fenella îi întinse mâna lui Marcel, care i-o sărută cu mare respect.

— *Mademoiselle,* micul meu bistrou este absolut onorat.

— Bănuiesc, *m'sieur,* că sunteţi prea modest, spuse ea zâmbind.

Francezul râse din toată inima şi făcu un gest cu mâna către o masă aflată în colţ, lângă şemineu.

— Masa ta obişnuită, *mon ami.* Sâmbăta o păstrez mereu pentru *m'sieur* Edward, *mademoiselle.* E înnebunit după tocăniţa mea.

Îşi pupă zgomotos vârful degetelor, şi Fenella abia se abţinu să nu izbucnească în râs. Marcel juca rolul tipic de bucătar francez, cu gesturile lui comice scandalos de exagerate. Aruncă o privire spre Edward, care îi făcu cu ochiul, apoi îi puse o mână pe spate şi o conduse prin încăperea zgomotoasă către colţul cu şemineul.

— Lasă-mă să-ţi iau haina, spuse el, şi o ajută pe Fenella să-şi scoată blana, pe care i-o înmână lui Marcel, împreună cu manşonul şi eşarfa, alături de propriul palton.

Îi ţinu scaunul Fenellei, apoi se aşeză şi el.

— *Un bon bordeaux, m'sieur Edward?* întrebă Marcel cu un zâmbet de cunoscător, de deasupra teancului de haine pe care le avea în braţe.

— Da, te rog, Marcel. Şi tocăniţă pentru amândoi.

— *D'acord, m'sieur,* spuse Marcel şi plecă spre treburile sale.

Edward se lăsă pe spătarul scaunului şi o privi întrebător pe

Fenella.

— Eşti în largul tău?

— Da, desigur. De ce n-aş fi?

El ridică din umeri.

— După cum am spus, nu e tocmai Trocadero.

— Chiar ai impresia că sunt o snoabă extrem de răsfăţată şi privilegiată? îl întrebă ea. Ţi-am dat vreodată motive să crezi aşa ceva?

— Mă tem că nu am nevoie de vreun motiv, răspunse el cu o grimasă. Probabil am o obsesie.

— Oh, asta este? întrebă ea, cu o sprânceană ridicată sardonic. Nu mi-ar fi trecut prin cap…

— Tu, fata mea dragă, eşti un trandafir cu foarte mulţi spini, declară el.

— Dacă prin asta vrei să spui că lovesc la fel de bine pe cât încasez, atunci, nu o să te contrazic, răspunse ea.

— Corect, spuse Edward, strâmbând puţin din nas. Dar hai să nu ne stricăm prânzul, adăugă el, apoi se întinse peste masă, îi apucă mâna şi se jucă relaxat cu degetele ei. Când ai fost ultima oară la Paris?

Fenella acceptă schimbarea subiectului conversaţiei fără să protesteze.

— Vara trecută. Din câte îmi amintesc, era foarte cald, dar tot superb, spuse ea, şi se întinse după o bucată de pâine, cu coajă crocantă, pe care un ospătar tocmai o pusese pe masă.

— *Ici, du vin,* anunţă Marcel, care apăru cu o sticlă şi un tirbuşon.

Scoase dopul de plută, adulmecă lichidul rubiniu cu un aer critic, încuviinţă din cap mulţumit, apoi turnă puţin în paharul pe care i-l înmânase ospătarul. Învârti puţin vinul, apoi sorbi.

— *Bon*, spuse el, şi turnă vin în paharul Fenellei, apoi în al lui Edward. În sănătatea dumneavoastră, *mademoiselle, m'sieur!* spuse el, apoi se dădu puţin înapoi şi urmări cu atenţie cum sorbea fiecare. *C'est bon, non?*

— Delicios, răspunse Fenella, gândindu-se că poate Chez Marcel nu era tocmai Trocadero, dar serviciul era cel puţin la fel de atent.

Rupse o bucată de coajă crocantă din pâinea de pe farfuria ei, înainte de a lua o înghiţitură de vin.

— Nu există nimic mai delicios decât pâinea simplă franţuzească şi un vin roşu bun, oftă ea, satisfăcută. De ce mă priveşti aşa? S-a întâmplat ceva?

Privirea albastră a lui Edward era fixată asupra ei cu intensitatea pe care ea o găsea uneori atât de enervantă.

— Nu, fată dragă, nimic mai greşit. Îmi place doar să văd cum te bucuri de senzaţii simple, de apetitul pe care-l ai pentru bucuriile fizice ale vieţii, spuse el, şi sorbi apreciativ din vin, savurându-i buchetul.

Ochii i se îngustară sugestiv în timp ce murmură:

— Şi abia aştept să explorez astfel de plăceri cu tine într-un mod profund.

Fenella îşi muşcă buza, încercând să-şi ascundă reacţia, în timp ce o poftă fizică pură îi trimise o senzaţie de foc în stomac. Luă în pripă o înghiţitură de vin şi tuşi, pentru că lichidul se dusese pe calea greşită. Îşi îngropă faţa într-un şervet, tuşi şi se înecă, în timp ce ochii păreau să-i iasă din orbite.

Edward îşi împinse scaunul, se apropie de ea şi începu să-i dea viguros cu palma pe spate, până când accesul de tuse încetă. Fenella îşi ridică faţa din şervet, cu obrajii stacojii, cu ochii uzi de lacrimile provocate de tuse, şi observă că masa era înconjurată de un cerc de ospătari

îngrijoraţi. Marcel îi oferi un pahar cu lichid de culoarea chihlimbarului.

— Luaţi o înghiţitură din asta, *mademoiselle.* E ce vă trebuie, spuse el.

Fără să se uite, Fenella întinse mâna după pahar şi îl duse la buze. Simţurile îi fură asaltate de un miros puternic de alcool. Dar, când să guste, Edward interveni şi i-l luă dintre degetele tremurânde.

— Sunt sigur că nu de Calvados are nevoie, îi spuse el lui Marcel, apoi îi întinse tinerei un pahar cu apă. Bea asta, Fenella! Încet.

Ea îi urmă sfatul şi simţi cum lichidul rece începe să-i calmeze gâtul iritat. În cele din urmă, spasmele încetară.

— Îmi pare atât de rău; nu ştiu ce mi s-a întâmplat, se scuză ea în şoaptă, în timp ce îşi ştergea ochii cu un şervet. Cât de jenant…

— Prostii, răspunse Edward repede. Ai băut prea repede vinul. Ni se întâmplă tuturor. Bea apa şi o să-ţi revii într-o clipă, spuse el.

Edward făcu apoi un semn către cercul de ospătari, care se făcură imediat nevăzuţi. Zumzetul conversaţiei din salon se reluă, iar Fenella simţi cum obrajii ei încep să revină la culoarea normală.

— A fost, de fapt, vina ta, Edward, îl acuză ea după un minut.

— Oh, cum aşa? întrebă el ridicând din sprâncene.

— Tu cu remarcile tale necuviincioase, spuse ea, încercând o nouă înghiţitură de vin, în timp ce-l privea peste marginea paharului.

Ochii lui se îngustară din nou.

— Atunci, te rog să mă ierţi. Cu siguranţă, nu mi-am propus să provoc un răspuns atât de dramatic.

Izbucni în râs, iar Fenella nu se putu abţine să nu-l urmeze.

— *Le cassoulet,* anunţă Marcel, aşezând pe masă o oală maronie din lut din care ieşeau cele mai ispititoare arome. Vă voi servi.

Fenella se dădu mai în spate şi îl lăsă pe bucătar să

pună tocăniţa aromată în castronul adânc, după care adăugă o crustă crocantă din pesmet şi unt deasupra, înainte de a-i aşeza vasul în faţă. Îi puse şi lui Edward şi apoi se dădu un pas înapoi şi făcu o plecăciune adâncă.

— *Bon appétit, mes amis.*

Fenella îşi băgă furculiţa în castron şi descoperi bucăţi de raţă, cârnaţi groşi şi fasole albă.

— Am mâncat cândva aşa ceva la Toulouse, spuse ea, savurând o bucată suculentă de raţă. Mi se pare ciudat să mănânc acelaşi lucru pe Spring Street, în Londra, într-o zi geroasă de iarnă.

— Nici nu pot să mă gândesc la un loc şi la o ocazie mai bune, răspunse Edward, înmuind pâine în castron.

Ochii lui dansau în timp ce urmărea cât de încântată era Fenella de mâncarea ţărănească.

— Deci ai fraţi sau surori? întrebă el.

— Nu, sunt doar eu. Nu ştiu dacă părinţii mei au decis că sunt mai mult decât suficient pentru ei sau dacă pur şi simplu n-a fost să fie, spuse ea, ştergându-şi gura cu şervetul. Dar am verişori. Sora tatălui meu are mulţi copii, aşa că averea şi titlul tatălui meu îi vor reveni lui Miles, cel mai mare dintre verişori.

Privirea lui Edward deveni brusc şi mai interesată, însă îşi păstră atenţia asupra mâncării.

— Deci nu vei moşteni nimic de la tatăl tău?

Fenella ridică din umeri, luând o înghiţitură de vin.

— Se întâmplă să nu am nevoie. Bunica maternă m-a făcut moştenitoarea ei. Aparent, ea şi mama au decis, întrucât mama era deja întreţinută de tatăl meu, că nu ar trebui să fiu lăsată fără niciun ban, zise ea, clătinând din cap amuzată. Dar cred, mai degrabă, că bunica mea bănuia că nu voi fi foarte cooperantă atunci când va veni vremea să-mi găsesc un soţ adecvat, care să poată susţină financiar statutul cu care am fost obişnuită.

— Foarte înţelept din partea lor, remarcă el, punându-şi furculiţa în castronul acum gol.

— Din partea bunicii mele, preciză Fenella. Era cea mai neconvenţională lady, avea vederi foarte largi şi trăia

după propriile reguli. Din fericire, moştenise o mare avere de la tatăl ei, care era un nabab, din câte am înţeles, cineva care făcuse avere în India, iar asta i-a dat bunicii mele libertatea de a trăi cum îşi dorea, zise Fenella şi zâmbi melancolic. Se pare că îi semăn mult. Nu mi-a dat foarte multă atenţie atunci când eram mică, dar, imediat ce am devenit suficient de matură pentru a purta o conversaţie, m-a luat sub aripa ei. Mi-a plăcut să petrec timp cu ea; avea nişte păreri extraordinar de scandaloase despre lume. Draga mea mamă, pe de altă parte, nu este deloc deschisă la minte în ceea ce priveşte rolul unei femei. Ea chiar crede că rolul unui bărbat este de a-şi întreţine soţia, iar cel al soţiei e să se supună soţului şi stăpânului ei, în orice situaţie.

Fenella oftă şi clătină din cap.

— O iubesc din toată inima, nu mă înţelege greşit, dar, când i-am povestit despre subiectul dreptului de vot pentru femei, a fost de-a dreptul oripilată. Nu-şi putea imagina de ce am vrea să votăm; ea consideră că minţile noastre slabe nu ar putea înţelege complexitatea politicii şi a guvernării. Ar trebui să ne mulţumim să rămânem acasă şi să ne sprijinim soţii, care trebuie să presteze toată munca necesară pentru a ne menţine în siguranţă şi fericite.

— Nu este un punct de vedere neobişnuit, observă Edward, în timp ce un ospătar lua vasele goale.

— Nu este, conveni Fenella, gândindu-se la George.

Încă o dată, se simţi încordată la gândul că trebuia să-i taie lui George toate speranţele în ceea ce privea relaţia lor. Avea să fie o conversaţie îngrozitoare, dar trebuia să aibă loc – cât mai repede. Iar mama ei avea probabil să se abţină de la a se implica direct în decizia Fenellei, însă nu şi de la a-şi arăta dezamăgirea. O supărare familiară plutea în aer.

Edward îi privi faţa cu o uşoară încruntare. Fenella avea cea mai expresivă înfăţişare, şi era clar că ceva o tulbura.

— Să trecem la un subiect mai important: desertul.

Soţia lui Marcel face o tartă Tatin minunată şi lapte de pasăre, dacă preferi ceva mai fin, mai suculent.

Vocea lui fermă o scoase din starea proastă de spirit şi îi aminti unde se afla.

— A doua variantă, răspunse ea. E de departe unul dintre deserturile mele preferate.

— Şi după aceea vom încheia cu Calvados, spuse el, şi îi făcu un semn lui Marcel, care umbla prin restaurant. Cred că e mai potrivit ca digestiv decât ca leac împotriva sufocării.

Fenella zâmbi. Încă o dată, se simţea mulţumită, încălzită, uşor deconectată de la atmosfera din restaurant. Dar nu era câtuşi de puţin deconectată de tovarăşul ei. Dimpotrivă, era conştientă de fiecare fibră a lui Edward. Nu era nimic fantezist în prezenţa lui sau în fiorii de dorinţă pe care ea îi simţea în pântece.

— Insula dumneavoastră plutitoare, *mademoiselle.*

Un ospătar aşeză pe masă vasul cu lapte de pasăre. Insule pufoase şi uşor rumenite de albuş înotau în crema aurie, bogată.

— Şi tarte Tatin, pentru *m'sieur.*

— Nu-mi mai e foame, dar cine ar putea rezista la aşa ceva? remarcă Fenella, cufundându-şi lingura în cremă.

Edward, cu gura plină de tartă de mere, nu făcu decât să dea aprobator din cap, iar pentru următoarele zece minute mâncară în tăcere.

În jurul lor, zumzetul conversaţiei începuse să scadă, pe măsură ce clienţii, care-şi terminaseră prânzul, părăseau restaurantul.

Când Fenella se sprijini pe spătarul scaunului, oftând satisfăcută, observă că mai rămăseseră doar câţiva clienţi în restaurant.

— Sper că nu am abuzat de ospitalitatea lor, spuse ea, arătând spre o ofertă de cafea şi Calvados.

— Oh, nu-ţi face griji, zise el. De multe ori mi-am terminat masa în bucătărie, cu Marcel şi echipa lui, când îşi luau şi ei prânzul, spuse Edward şi luă o înghiţitură de Calvados, în timp ce se uita în jur, la restaurantul aproape

gol, cu un zâmbet satisfăcut. Ah, ce bun e!

Fenella îi urmă exemplul şi luă şi ea o înghiţitură. Deodată, îi trecu prin cap că prânzul acela trebuie să fi fost scump, chiar dacă nu erau la Trocadero sau la Criterion. Pentru un bărbat fără o avere în spate probabil masa aceea era o cheltuială considerabilă. Mai luă o înghiţitură din Calvados şi spuse oarecum ezitant:

— A fost absolut delicios. Sper că mă vei lăsa să plă…

— Să te las să ce?

O umbră albă îi apăruse în jurul buzelor, iar ochii lui albaştri o străfulgerau, mânioşi.

Fenella îşi dădu seama prea târziu că greşise.

— Îmi pare rău. Credeam că…

— Ce credeai?

Nimic în expresia lui nu se schimbase.

— Că poate eşti suficient de modern încât să mă laşi să-mi plătesc partea, spuse ea, refuzând să se lase intimidată. Poate ar trebui să plec acum, pentru că se pare că am distrus momentul, spuse ea, şi dădu să se ridice de pe scaun.

El se întinse peste masă şi o prinse de mâini.

— Stai jos, domnişoară Grantley!

Pentru o clipă, se uitară unul la celălalt, într-o bătălie tăcută a orgoliilor. În cele din urmă, Fenella rupse tăcerea furioasă. Îşi trase mâinile, iar el, instantaneu, îşi relaxă strânsoarea.

— Ipocritule, îi aruncă ea, aşezându-se înapoi pe scaun.

— Ce Dumnezeu te-a făcut să crezi că, după ce te-am invitat la prânz, era cazul să-mi respingi invitaţia cu o asemenea insultă? întrebă el.

— Nu ţi-am respins invitaţia, protestă ea. Sau, cel puţin, nu aşa am văzut eu situaţia.

— Aha, bine, vom discuta despre interpretările noastre diferite undeva cu mai puţin public. Mă scuzi pentru o clipă? spuse el, apoi se ridică şi se îndreptă spre bucătărie.

Fenella rămase tăcută, învârtind linguriţa în cafea. Nu

mai era deloc detaşată de ceea ce se întâmpla în jur. Devenise conştientă de fiecare scaun care scârţâia, de fiecare tacâm lovit de farfurie, de sunetul făcut de vasele pe care le strângeau ospătarii.

— Bun, să mergem, spuse Edward, apărând cu hainele lor în braţe.

O ajută pe Fenella să îşi pună blana, apoi se îmbrăcă şi el. Ea îşi potrivi eşarfa la gât, îşi afundă mâinile în manşon şi îl urmă spre uşă, apoi pe strada îngheţată. Merseră înapoi spre Praed Street într-o tăcere la fel de rece precum vremea de afară.

Capitolul 7

Când ajunseră la colţul de la Spring Street, Fenella văzu o trăsură care venea spre ei. Făcu o jumătate de pas spre marginea trotuarului şi ridică mâna.

— Ce crezi că faci? întrebă Edward, care o prinse de mână şi o forţă să o lase jos.

— Încerc să fac semn unei trăsuri, dacă nu ţi-e clar. Lasă-mă să plec!

— Oh, nu, întâi vom pune la punct câteva lucruri, draga mea domnişoară Grantley. Şi nu am niciun chef să fac asta în mijlocul străzii.

Mâna lui o apucă pe a ei în ceea ce părea a fi un gest prietenos, dar Fenella ştia că nu putea fi vorba despre aşa ceva.

— Dă-mi drumul la mână, spuse ea.

— Aş prefera să nu o fac, dacă nu te superi, răspunse el şi-i băgă mâna sub braţul lui, continuând drumul înapoi spre Praed Street.

Fenella nu vedea niciun rost să înceapă un război în plină stradă, aşa că îşi potrivi paşii cu ai lui. Mintea ei, ca de obicei, începu să o forţeze să joace incomodul truc al analizării argumentelor celeilalte persoane. Nu îi mai dăduse prin cap niciodată să se ofere să-şi plătească partea

ei de masă cu niciuna dintre cunoştinţele sau prietenii de sex masculin, indiferent de cât de relaxată era relaţia pe care o aveau. Îşi imagina cât de şocaţi ar fi fost aceştia dacă ea ar fi făcut aşa ceva. Bărbaţii ar fi fost total consternaţi de o asemenea încălcare a protocolului. Chiar şi în cercurile cu vederi moderne gestul ar fi fost văzut drept o mare gafă. Aşadar, de ce fusese atât de surprinsă şi de indignată de reacţia lui Edward?

Ajunseră la locuinţa de pe Praed Street fără să fi schimbat un cuvânt. Fenella trecu pe lângă Edward şi intră în casă.

— Ah, dumneavoastră eraţi, domnule Tremayne. Am auzit uşa. Nu mi-am dat seama că aţi ieşit, comentă doamna Hammond, apărută ca de nicăieri, cu o expresie dezaprobatoare. O examină pe musafira chiriaşului cu o mică strâmbătură din nas.

— O să-mi amintesc să vă informez în legătură cu mişcările mele data viitoare când voi decide să ies din casă, doamnă Hammond, spuse Edward, cu voce glacială. Deşi nu ştiu să existe vreo regulă în casa asta în acest sens!

Şi, cu asta, îi făcu semn Fenellei să o ia spre scări. Ea îl ascultă, abia ascunzându-şi amuzamentul faţă de modul în care o pusese la punct pe dezagreabila proprietară.

El descuie uşa de la cameră şi o pofti pe Fenella înăuntru, punându-i o mână pe spate.

— Bun, focul încă arde, spuse el.

Răscoli viguros cu un vătrai prin tăciunii pe jumătate stinşi, iar, când aceştia îşi recăpătară strălucirea, aruncă peste ei o mână de vreascuri uscate. După ce luară foc, mai adaugă un buştean mic, apoi unul mai mare, înainte de a-şi îndrepta spatele şi a se întoarce spre Fenella, care stătea lângă uşă, cu mâinile afundate în manşon.

— Hai să vedem dacă putem dezlega această încurcătură, spuse el, pe un ton complet rezonabil. Scoate-ţi haina şi stai lângă foc. O să fac un ceai.

Luă ceainicul din cârligul său de deasupra focului şi dispăru în baie ca să-l umple cu apă rece.

Fenella ezită. Dacă nu voia să aibă nimic de-a face cu

acest bărbat ciudat, enervant şi foarte complicat, acum era momentul să plece departe de el. Ştia că el nu avea să încerce să o oprească, chiar dacă fusese foarte ferm atunci când o împiedicase să cheme o trăsură ca să plece acasă. Dar ştia, de asemenea, că nu voia să lase lucrurile neterminate între ei. Acolo, undeva, era o promisiune neîmplinită, iar ea îşi dădu seama că îşi dorea foarte mult să o valorifice.

Aşa că îşi dădu jos haina, scormoni în foc cu vătraiul şi se aşeză în fotoliul vechi, din piele, întinzându-şi picioarele spre grătarul şemineului.

— Mi-e teamă că nu mai am niciun fel de prăjituri sau pateuri, spuse Edward, în timp ce se întorcea în cameră şi atârna ceainicul plin cu apă deasupra focului.

— Nu-mi imaginez cum aş mai putea înghiţi ceva după un asemenea prânz, îi spuse Fenella. De fapt, nu-mi pot imagina că voi mai fi vreodată înfometată.

— De mâncare… sau de altceva? întrebă el ridicând elocvent dintr-o sprânceană neagră.

Era supărată pe el şi furioasă pe ea însăşi, dar nimic din toate astea nu oprea valul de dorinţă pe care îl simţea. Trase brusc aer în piept şi oftă. Spre disperarea ei, Edward izbucni în râs. Dar nu era un râs răutăcios.

— Ştiu exact cum te simţi, spuse el. Sunt prea multe lucruri nelămurite între noi ca să o luăm la fugă supăraţi care încotro, spuse el, şi deschise un dulap din care scoase un ceainic Brown Betty, două ceşcuţe şi farfurioare din porţelan. Din câte îmi amintesc, doar lapte, fără zahăr? o întrebă el privind peste umăr.

— Da, te rog.

Ea observă din priviri cât de priceput şi de eficient era la prepararea ceaiului. Întâi încălzise ceainicul, apoi măsurase frunzele şi la final turnase apă clocotită peste ele.

Aşeză vasul pe grătarul de la şemineu şi îl acoperi cu o pânză groasă.

— O să-l lăsăm câteva minute să infuzeze, îi explică el.

— Doamna Hammond găteşte pentru tine? se auzi ea

întrebând, deşi nu ştia cum îi ajunsese pe buze o întrebare atât de banală, când ei aveau lucruri serioase de discutat.

El clătină din cap.

— Dacă sunt prea ocupat cu scrisul, Marcel îşi trimite unul dintre băieţi să-mi aducă cina. Altfel, frecventez numeroasele cafenele mici şi simple de prin zonă. La toate sunt deja cunoscut.

— Îmi imaginez, răspunse ea, incapabilă să se gândească la altceva ce ar fi putut spune.

— Aşadar, explică-mi, te rog, de ce ai crezut că era acceptabil să te oferi să plăteşti pentru partea ta de prânz, zise el, în timp ce se ducea spre fereastră.

Scoase de după draperie o sticlă pe jumătate plină cu lapte.

— Cum reuşeşti să-l ţii rece pe timpul verii? întrebă ea, distrasă de o problemă care nu avea nicio legătură cu întrebarea lui.

— Arunc mult, răspunse el şi turnă lapte în ceaşca ei, înainte să o aşeze pe măsuţa de lângă fotoliu. Acum, poţi să-mi răspunzi la întrebare?

Fenella suflă în ceai ca să-l răcească, în timp ce se gândea la cum i-ar putea răspunde mai bine. Edward se aşeză pe canapea şi îi urmări freamătul fără să insiste. În cele din urmă, Fenella spuse:

— Julia şi Carlton au fost invitaţi aseară la un dineu organizat de mama mea.

El sorbi din ceai fără să spună nimic şi continuă să o observe cu calm.

— Eu, sincer, nu-i cunosc bine şi nu am de-a face cu ei, cu excepţia câtorva ocazii în care ne-am întâlnit la petreceri organizate de cunoştinţe comune. Dar mama este foarte politicoasă, şi s-a întâmplat ca ei doi să fie de faţă, în casa unei prietene, chiar când mama a invitat-o la cină. Aşa că i s-a părut nepoliticos să o invite doar pe gazdă, iar pe ei, nu. Pentru ea e o formă normală de curtoazie.

— Şi ai spune că ţi s-a părut interesantă compania lor?

Tonul lui avea ceva tăios, dar expresia îi rămăsese

calmă, în timp ce continua să-şi bea ceaiul.

— Mai degrabă, neplăcută, răspunse ea. Dar cred că, de fapt, încerci să mă întrebi dacă i-am descusut, ca să aflu informaţii despre tine. Am dreptate?

— Da, răspunse el scurt şi îşi puse ceaşca deoparte.

Fenella dezbătu în gând cum ar fi mai bine să abordeze mai departe situaţia. Nu vedea niciun sens să tergiverseze lucrurile, având în vedere răspunsul simplu şi fără echivoc pe care i-l dăduse Edward.

— Ei bine, nu l-am întrebat pe niciunul din ei în mod direct despre tine.

— Bineînţeles că nu, răspunse el. Sunt convins că eşti prea discretă ca să faci aşa ceva.

Fenella tresări la uşoara înţepătură din declaraţia lui. Dar nu-l putea învinovăţi cu adevărat. Şi ea ar fi detestat ideea ca o persoană să încerce, pe la spate, să afle lucruri despre ea. Doar că la momentul acela nu i se păruse că făcea aşa ceva.

— Fratele tău a vorbit destul de puţin despre tine, cu excepţia faptului că eşti *persona non grata* în familie, ceea ce ştiam deja de la tine. Julia era ceva mai vorbăreaţă, dar, în esenţă, a spus acelaşi lucru: că tatăl tău te-a dezmoştenit, fiindcă nu ai vrut să lucrezi pentru el.

— Că mai rău decât dintele unui şarpe/ înţeapă un copil ingrat! murmură Edward.

— Nu a citat, ca să fim precişi, din *Regele Lear,* preciză ea. De fapt, având în vedere cât de profund dispreţuieşte Julia teatrul, mă îndoiesc că ştie acest citat.

Brusc, el izbucni în râs.

— Aşa este, sunt sigur că ai dreptate. Fraţii mei vitregi sunt o pereche de filistini.

Fenella se simţi uşurată de modul în care el schimbase tonul discuţiei, dar tot simţea nevoia să lămurească subiectul banilor, chiar dacă acest lucru însemna ca el să revină la furia anterioară. Îşi lăsă ceaşca pe măsuţă şi se avântă în explicaţii.

— Oricum, ca să-ţi explic oferta mea nefericită de a împărţi costul prânzului, am înţeles de la cei doi că, fiind

dezmoştenit, nu ai la dispoziţie prea mulţi bani. Şi, pentru că păreai foarte deschis în privinţa subiectului emancipării femeilor, am crezut că nu te vei simţi insultat. Poftim, acum ştii.

Îşi puse mâinile în poală şi-l privi cu o provocare în ochii cenuşii. Edward se încruntă şi aprobă uşor din cap.

— Este foarte ciudat cum cineva poate fi un susţinător fervent al unor idei, dar în acelaşi timp să renunţe brusc la ele în faţa unor convenţii sociale.

Părea că se pregătea să dezbată un aspect filosofic, şi, pentru o clipă, Fenella fu prea surprinsă ca să răspundă. Îşi cerea scuze pentru că se luase de ea? Sau pur şi simplu dădea totul la o parte, în favoarea discutării unei probleme mai importante?

— Pentru a evita pe viitor astfel de neînţelegeri nefericite, permite-mi să-ţi explic situaţia mea financiară…

— Nu, chiar nu este necesar, protestă Fenella, consternată de acea idee. Nu e nevoie să cunosc ceva atât de personal.

— Ei bine, permite-mi pur şi simplu să te asigur că, deşi trăiesc frugal, zise el gesticulând spre lucrurile din jur, nu o fac pentru că sunt obligat, din punct de vedere financiar. Mama avea destui bani, iar eu am fost singurul ei copil. Dar, aşa cum tocmai spuneam, am ales să trăiesc bine aşa cum înţeleg eu acest lucru, urmând principiile mele. Îmi plac lucrurile simple. Nu am timp de extravaganţe sau să cheltuiesc bani doar de dragul aparenţelor. Deci nu trebuie să ai reţineri când se pune problema să accepţi invitaţiile mele.

— Te pot asigura că nu voi face aceeaşi greşeală de două ori, spuse Fenella, oarecum jenată.

Nu ea îl forţase să îi dea acele detalii financiare personale, dar se simţea cumva ca şi cum l-ar fi obligat să dezvăluie aspecte care nu erau treaba nimănui altcuiva decât a lui.

— Cred că e timpul să mă întorc acasă, spuse ea.

— Oh, nu face asta, zise Edward. Mă pot gândi la un mod mult mai plăcut de a încheia această după-amiază.

Intensitatea privirii sale părea să o învăluie cu totul, iar albastrul intens şi pătrunzător al ochilor lui acoperi brusc totul în jurul ei, ca şi cum piesele de mobilier şi focul din şemineu dispăruseră.

El se ridică de pe canapea şi se apropie de fotoliul ei, sprijinindu-şi mâinile pe braţele acestuia, în timp ce se apleca asupra ei. Ea se simţea paralizată, ţintuită de ochii lui, de privirea iscoditoare, care părea să-i citească şi cele mai adânci gânduri. Capul ei se sprijini pe spătarul fotoliului, cu faţa ridicată spre el, aşteptând ceea ce păru o eternitate, până când, în cele din urmă, buzele lui le cuprinseră pe ale ei, şi ea închise, involuntar, ochii.

— Să facem asta cum se cuvine, draga mea? îi şopti el pe buze, iar, drept răspuns, ea întinse o mână şi-i mângâie obrazul.

El o trase în picioare, încă sărutând-o, iar braţele ei îi înconjurară gâtul. Se apăsă pe el, cu sângele alergându-i fierbinte prin vene, cu trupul aprins de o dorinţă aprigă. Fenella simţi cum claritatea gândirii îi scădea pe măsură ce acea nevoie fizică pasională îi prelua controlul simţurilor. Nu mai simţise niciodată ceva asemănător şi se supunea orbeşte demonilor din trup.

Aşa îmbrăţişaţi, el o conduse spre dormitor. Ea căzu pe spate pe pat, iar ochii i se deschiseră larg ca să-l privească. Pasiunea o devora, sub focul din ochii lui albaştri. Îşi dădu seama că el îi scotea pantofii, apoi îi simţi degetele pe nasturi, desfăcându-i bluza, aşa cum făcuse şi mai devreme. Dar, de data asta, îşi strecură o mână în jurul ei şi o ridică uşor, în timp ce-i împingea hainele de pe umeri.

— Ridică-te puţin, murmură el, mişcându-şi mâna de pe spatele ei.

Ea îl ascultă şi apoi îşi ridică braţele, în timp ce el îi trăgea cămăşuţa peste cap, expunându-i sânii goi la aerul rece din camera neîncălzită. Ea tremură puţin, de frig sau de dorinţă – nu ştia şi nici nu o interesa. Sfârcurile i se ridicară pentru buzele lui înfometate şi pentru mângâierea umedă şi lucioasă a limbii lui.

— Ţi-e frig, murmură el. Ridică-te puţin în picioare pentru mine.

O luă de mână şi o trase din pat. Câteva mişcări rapide, şi rămase dezbrăcată, cu fusta şi cu jupa la picioare. Edward se întoarse pentru o clipă, trase repede cuverturile de pe pat, apoi o ridică pe jumătate din hainele din jurul ei.

Ea se lăsă din nou pe pat, conştientă pentru doar o secundă de momentul în care el îi scoase ciorapii de mătase şi jartierele. Se trezi goală, întinsă pe cearşafurile albe şi curate din patul lui.

— O să te încălzeşti cât ai clipi, spuse el, aplecându-se să o acopere cu pătura. Oricât de mult mi-ar plăcea să te privesc aşa pentru totdeauna, n-aş vrea să răceşti.

El se întoarse să tragă draperiile la fereastră, apoi se dezbrăcă rapid, în timp ce Fenella îl privea cu o anticipaţie flămândă. Dezbrăcat, era la fel de splendid ca David al lui Michelangelo. Corpul lui suplu, musculos, era perfect proporţionat, fără un gram de came în plus. Şi se mişca acum cu o agilitate în acord cu fizicul lui perfect.

Ridică pătura şi se strecură între cearşafuri, strângând-o lângă el.

— Acum, hai să ne concentrăm la cum să ne încălzim!

Respiraţia lui era caldă pe obrazul ei, în timp ce o îmbrăţişa, împărtăşindu-i din căldura propriului corp. Ea se întinse, strâns lipită de el, apoi, fără să conştientizeze, se rostogoli deasupra lui, privind în jos la expresia lui care păru şocată pentru câteva clipe.

— Dacă asta îţi place… El râse încet, în timp ce-şi plimba mâinile pe spatele ei, mângâind, simţind, mişcându-se pe rotunjimea fundului ei, pe lungimea coapselor, în timp ce îşi ridica şoldurile într-o invitaţie tentantă.

Fenella habar n-avea ce-i plăcea şi ce nu, însă trupul ei părea să ştie ce-şi dorea. Sexul lui era tare şi îi presa partea de sus a coapselor. Ea îşi îndepărtă picioarele şi îl încălecă. Îi simţea sexul excitat cum îi apasă pe deschizătura dintre picioare.

— Ghidează-mă în interiorul tău, şopti el.

Mâna ei îi apucă strâns bărbăţia, în timp ce îşi ridica

puţin şoldurile. Scoase un mic geamăt când sexul lui tare se împinse în sexul ei îngust şi apoi alunecă în interiorul ei, umplând-o.

— Mişcă-te în ritmul tău, şopti el, ţinând-o de şolduri. Tu îţi controlezi propria plăcere, scumpa mea. Eu o să te urmez.

Pentru câteva clipe, Fenella rămase nemişcată. Apoi începu să se acomodeze cu senzaţia de a-l avea în ea, de a fi cumva invadată într-un mod atât de intim şi de profund. Iar apoi simţi cum sexul lui începe să se mişte în ea. Ceva adânc în interiorul ei îi răspunse cu un val de dorinţă pură şi lascivitate. Îşi roti şoldurile în jurul lui, lăsându-se pradă senzaţiilor.

Edward stătea sub ea, privindu-i faţa, savurându-i sclipirea de excitare şi pasiune din ochii cenuşii, obrajii îmbujoraţi, modul în care limba ei trecea peste buze, felul în care gemea şi îşi muşca buza de jos.

În momentul în care ea se pierdu în valid de plăcere, iar trupul ei începu să tremure în jurul bărbăţiei lui, el îşi mişcă şoldurile şi mări presiunea, apoi îşi descărcă sămânţa.

Când tremurul orgasmului se potoli, ea rămase deasupra, cu capul cuibărit în scobitura de la umărul lui, cu pielea umedă lipită de a lui, în timp ce transpiraţia li se usca pe trupurile goale. El o rostogoli cu blândeţe pe pat, alături de el, ţinând-o strâns cu o mână, în timp ce cu cealaltă trase cuverturile peste ei.

Fenella căzu într-o transă adâncă de împlinire, iar Edward o ţinea în braţe, zâmbind spre tavan, în timp ce lumina de iarnă a sfârşitului după-amiezii se estompa.

Capitolul 8

Când Fenella se trezi, în cameră se făcuse deja întuneric. Se simţi brusc părăsită când mâna ei se mişcă în lateral, pe pat, şi găsi locul gol. Dar era cald încă şi păstra

în continuare forma trupului masculin, aşa că se relaxă în patul cu saltea pufoasă din pene. Deci, până la urmă, nu fusese un vis.

Edward intră din salon, purtând un halat gri din lână. Se opri o clipă, uitându-se la pat, cu un zâmbet slab pe buze. Era trează; putea să simtă. Langoarea profundă a împlinirii încă îi ţinea trupul sub o vrajă, dar mintea îi era limpede. Cu o lumânare aprinsă în mână, traversă camera pentru a aprinde lampa cu gaz de pe dulap. Strălucirea ei blândă, galbenă, se răspândi prin cameră. Stinse lumânarea, se întoarse spre pat şi se aplecă să-i sărute fruntea Fenellei, îndepărtând o şuviţă de păr blond care-i cădea peste ochi.

Pleoapele ei subţiri, cu vinişoare albastre, se deschiseră, iar ea se întinse leneş. Îi trecu un deget peste curba senzuală a buzelor lui.

— Cât am dormit?

— Cam o oră. Ce zici de o baie fierbinte, în faţa focului?

— Cred că mi-ar plăcea, răspunse ea, cu un zâmbet leneş. Dar nu ai apă caldă.

— Oh, se poate aranja, răspunse el. Cada e deja în faţa focului, aşteaptă apa. După aceea, o cină frugală şi… cine mai ştie?

— Dar trebuie să mă întorc acasă, protestă ea slab.

— Chiar aşa? întrebă el, ţintuind-o cu privirea. Chiar trebuie, Fenella?

Chiar trebuia? Fenella cântări relaxată întrebarea. Propunerea lui Edward pentru seară era irezistibilă.

— Poate că nu, spuse ea. Va trebui să trimit două mesaje. E pe aici cineva care le-ar putea duce pentru mine?

— Este, cu siguranţă. Doamna Hammond îşi pune nepotul să facă munca grea, pentru a-şi spăla păcatele. Iar el e mereu fericit, pentru un bănuţ în plus, să presteze diverse servicii.

Se duse la garderobă şi scoase un halat roşu aprins de catifea.

— Asta ar merge. O să înoţi în el, dar măcar o să-ţi

ţină cald.

Aduse halatul lângă pat şi îl ţinu întins pentru ea, drept invitaţie.

Fenella se forţă să lase căldura patului şi dădu la o parte cuverturile, ridicându-se cu un frison elocvent, înainte de a-şi băga braţele în mânecile de catifea şi a-şi trage halatul strâns în jurul trupului gol. Curioasă, păşi spre oglinda lungă de lângă dulap şi îşi examină reflexia.

— Cu siguranţă, este imens, dar cumva nu pot să mi te imaginez în catifea roşie.

— Mda, nici eu nu pot, răspunse el cu un zâmbet. De aceea nu a fost niciodată purtat.

— Şi atunci, cum de-l ai?

— A fost un cadou. Unul oarecum greşit.

— Oh, de la cine? Probabil de la cineva care nu te cunoştea foarte bine.

— Cred că ea avea impresia că mă cunoştea destul de bine, îi răspunse el. Hai, vino lângă foc! Harvey o să ne aducă apă caldă pentru baie.

Ea? Fenella ridică din umeri. Sigur că avusese şi alte femei în viaţa lui. Era ridicol să şi-l imagineze trăind ca un călugăr.

Părul îi scăpase din agrafe şi îi cădea într-o dezordine încâlcită. Scoase toate agrafele, gândindu-se la baia care urma, şi-l învârti într-un coc în creştet. Îl urmă apoi în salon, care era bine luminat, iar draperiile trase ascundeau noaptea de afară.

Un tânăr solid intră zbătându-se sub greutatea a două vase din care ieşeau aburi. Îşi mută repede privirea de la Fenella, roşu în obraji, fie de efort, fie de jenă. Turnă apă în cada de cositor aşezată pe un cearşaf, în faţa focului.

— Mai aduc două, domnule.

— Mulţumesc, Harvey, zise Edward şi înclină din cap spre el.

— Bietul puşti, spuse Fenella, în timp ce uşa se închidea în spatele tânărului. Ar fi trebuit să rămân în dormitor.

— Nu văd de ce. Are deja vârsta la care ar trebui să

ştie ce se întâmplă între bărbaţi şi femei. Şi, dacă nu ştie, ar trebui să înveţe.

— E cam aspru să zici asta, obiectă Fenella. Uită-te la mine în acest halat ridicol! E evident că sunt goală pe sub el, iar bietul băiat nu poate avea mai mult de 15 ani.

Edward clătină din cap.

— E vârsta potrivită pentru explorarea misterelor infinite ale sexului feminin.

— Exact punctul meu de vedere.

— De ce nu stai pe scaun, cu spatele, când se întoarce? În acest fel, ar putea să te ignore… deşi mă îndoiesc, adăugă el. Niciun bărbat căruia îi curge sânge prin vene nu ar putea să facă aşa ceva. Cu excepţia cazurilor în care împărtăşeşte aceleaşi afinităţi cu Oscar Wilde, bineînţeles.

Fenella nu-i răspunse, dar îi urmă sfatul şi se puse pe scaun şi îşi ţinu cu hotărâre ochii aţintiţi spre foc în momentul când Harvey se întoarse cu două ceainice din care ieşeau aburi. Rămase aşa până când auzi uşa închizându-se în spatele băiatului.

Când îşi întoarse privirea spre Edward, îl văzu cam încurcat.

— Mi-e teamă că nu e suficient de mare pentru amândoi, spuse el.

— Ce anume?

— Cada, scumpo. Ce altceva? spuse el, în timp ce turna în apă câţiva stropi dintr-un flacon pe care-l ţinea în mână.

Fenella râse.

— Probabil o să inundăm camera… dar ce pui în apă?

— Ulei de lavandă.

— Îţi pui mereu uleiuri parfumate în apa de baie?

— În general, nu. Depinde mai degrabă de circumstanţe, spuse el, apoi puse dopul la flacon şi îl dădu deoparte.

„Ce circumstanţe?” se întrebă Fenella. Dar ştia prea bine răspunsul. Era legat de halatul roşu de catifea.

— Dacă nu putem să intrăm împreună, îţi sugerez să

te bagi tu primul, iar eu te spăl; apoi inversăm rolurile.

Edward îşi suflecă mânecile halatului şi făcu un gest spre cadă.

— Nu lăsa apa să se răcească.

Tonul lui care se voia ferm venea în contradicţie cu strălucirea profund senzuală care i se vedea în ochi. Fenella înghiţi nodul din gât, în timp ce de acum cunoscutul fior de dorinţă îi umplu pântecele. Străduindu-se să se mişte încet, îşi dădu jos halatul, apoi se întoarse să-l aşeze pe un scaun.

Îi putea simţi ochii pe spate, mângâindu-i rotunjimile şi liniile drepte ale trupului gol.

Se întoarse cu faţa la el şi rămase nemişcată pentru câteva secunde, ca să-i dea timp să-i absoarbă goliciunea din priviri.

El întinse o mână, iar ea i-o acceptă şi aşa păşi în cadă şi se cufundă în apa fierbinte, lăsându-se să alunece încet, centimetru cu centimetru.

Edward îngenunche lângă cadă, cu un săpun în mână.

— Dă-ţi capul pe spate şi relaxează-te, o instrui el, începând să-i spele sânii.

Ea se abandonă senzaţiilor provocate de apa caldă şi parfumată pe pielea ei, de mâinile lui care mişcau cu pricepere săpunul peste ea, sub ea şi, în treacăt, în interiorul ei. Dar era clar că de data asta nu era interesat să o aducă la orgasm, ci doar la o anticipare excitantă, care, în felul ei, era minunată. Când mâinile lui îi părăsiră pielea, Fenella se simţi dezamăgită pentru o clipă. Dar deschise ochii şi întâlni privirea albastră de deasupra ei, iar dezamăgirea fu înlocuită de o satisfacţie profundă, senzuală.

— E rândul meu, spuse el, întinzându-se după un prosop mare şi gros.

El îi ţinu prosopul, în timp ce ea se ridică încet, cu apa parfumată şiroind ca o cascadă pe trupul ei, pe care acum îl simţea uimitor de înviorat, mai energizat decât şi-ar fi putut imagina, după relaxarea profundă din urmă cu câteva minute.

Îşi strânse prosopul în jurul ei şi rămase nemişcată în

timp ce el îi usca trupul cu eficienţă. Era pe punctul de a se îmbrăca din nou cu halatul, dar se răzgândi; îi plăcea să savureze senzaţia dată de aerul cald din cameră pe pielea goală.

Edward păşi în cadă şi se lăsă în apă. Era prea înalt pentru a se cufunda complet, aşa că genunchii îi rămăseseră deasupra apei. Fenella îşi concentră atenţia asupra V-ului adânc făcut de genunchii încovoiaţi şi de trupul lui pe jumătate aşezat. Degetele ei săpunite intrară sub apă şi îl tachinară cu mângâieri atât de intime, încât el trase adânc aer în piept.

Fenella zâmbi, gândindu-se că învăţase multe în ultimele ore. Îşi trecu mâinile pline de săpun peste pieptul lui neted, musculos, aplecându-se să-l sărute în aburul cald, parfumat, plimbându-şi limba peste buzele lui, în timp ce mâinile ei îşi continuau munca.

— Suficient, scumpo, spuse el, cu vocea cam răguşită. E destul pentru moment.

Fenella se bosumflă puţin, dar se opri din ce făcea şi îşi lăsă braţele ude să se bălăngănească pe lângă cadă.

— Dar îmi plăcea…

— Şi mie, fată dragă. Dar uneori plăcerea este mai mare atunci când nu o grăbeşti.

— Iar amânăm satisfacţia? întrebă ea şi îi întinse un prosop curat, în timp ce el se ridica din apă.

— Există un timp şi un loc pentru toate, răspunse el, frecându-se cu prosopul. Dacă vrei să scrii mesajele acelea, ai hârtie şi un toc pe masă. Dar nu deranja documentele care sunt acolo, te rog!

Fenella îşi strânse mai bine pe ea halatul din catifea şi se duse la masa de scris, unde zăceau în dezordine tot felul de cărţi şi de hârtii. Poate totuşi „dezordine” nu era cuvântul potrivit. La o inspecţie mai atentă, exista o anumită ordine în haosul aparent. Hârtiile erau stivuite într-un anumit fel, iar fâşii din piele marcau paginile cărţilor închise.

— La ce lucrezi? întrebă ea, uitându-se la titlurile cărţilor – volume masive care păreau să aibă ca subiect

literatura medievală din Anglia şi din Franţa.

— Un proiect de cercetare pentru angajatorul meu de la King's College, răspunse Edward, îndreptându-se spre ea, în timp ce îşi strângea halatul. Îmi plac cercetările lui. E un savant bun, adăugă, apoi ridică uşor din umeri. În plus, munca asta mă ţine ocupat şi se plăteşte bine… nu că asta ar conta în mod special, ţinu el să precizeze.

— Oh.

Fenella nu se putea gândi la nimic altceva ce ar fi putut spune. Ridică un top de hârtie.

— Asta e ceea ce ar trebui să folosesc?

— Da, în caz că nu vrei o hârtie mai formală. Am câteva coli de tip pergament.

— Nu, merge asta.

Se aşeză, luă tocul, îl înmuie în cerneală şi începu un mesaj către Diana Lacey.

Draga mea, trebuie să-ţi cer o mare favoare. O să-i spun mamei că petrec seara şi noaptea cu tine. Poţi, te rog, să mă acoperi, în caz că apar întrebări? Dacă e nevoie să mă contactezi, indiferent de motiv, mă aflu la această adresă. F.

Scrise adresa din Praed Street, tamponă foaia şi o împături cu grijă.

— Poftim, poţi sigila cu asta, spuse Edward, şi îi dădu un băţ de ceară, pe care îl înmuiase la lampa cu gaz.

— Mulţumesc.

Sigilă hârtia pliată, apoi luă din nou tocul şi-i scrise mamei sale, explicându-i că rămânea la Diana peste noapte şi plănuia să se întoarcă acasă pe la jumătatea dimineţii. Odată rezolvat şi acest mesaj, puse tocul înapoi în suportul pentru cerneală, împături şi sigilă foaia, apoi se întoarse către Edward.

— Poate Harvey să mi le ducă?

— Cobor şi i le dau. Poţi avea încredere în el.

— Spune-i, te rog, să-l ducă pe acesta primul. E foarte important, sublinie ea, bătând cu degetul în mesajul pentru

Diana.

Edward aruncă o privire către adrese şi încuviinţă în semn că înţelesese cum stăteau lucrurile.

— Chiar trebuie să fii atât de răutăcios? Poate că depăşesc vârsta consimţământului, dar sunt încă o femeie singură… şi suficient de preocupată de liniştea sufletească a mamei mele pentru a folosi ocazional câte o minciună nevinovată în relaţia cu ea.

El încuviinţă din nou din cap şi spuse pe un ton relaxat:

— Desigur, înţeleg. Mă voi asigura că Harvey livrează prima dată adevărul, apoi minciuna.

Ieşi din cameră, iar Fenella trase adânc aer în piept. Lucrurile păreau să se mişte foarte repede, aproape prea repede; nu ştia dacă putea să ţină ritmul. Nu se simţea vinovată că îşi minţise mama, dar ştia că scrisoarea ei către Diana avea să genereze o serie de întrebări din partea prietenei sale. Diana avea să facă aşa cum îi ceruse, bineînţeles, dar urma să pretindă nişte explicaţii. Şi, odată ce Fenella avea să recunoască în mod deschis relaţia cu acel dramaturg supărăcios şi deseori dezagreabil, însemna să admită în sinea ei că tot ce se întâmplase era un fapt cert, nu o aventură oarecare peste care putea trece cu uşurinţă.

*

— Tocmai a sosit un mesaj pentru tine. Pare de la Fenella, după scris, spuse Rupert Lacey în timp ce intra în dormitorul soţiei care era la oglindă, potrivindu-şi în urechi o pereche de cercei cu diamant.

— Oh! Ce ciudat!

Diana se întoarse pentru a lua scrisoarea. Era cu siguranţă scrisul prietenei ei. Tăie sigiliul de ceară cu unghia lungă, desfăcu hârtia şi o citi repede.

— Ei, poftim, spuse ea, cu un zâmbet poznaş pe buze. Oare ce pune la cale scumpa asta de fată? întrebă ea, apoi privi spre Rupert. Pe unde este Praed Street?

— În zona Marylebone, răspunse el. Ce face Fenella acolo?

— Nu sunt în totalitate sigură, dar o să aflu destul de curând. Pentru moment, dacă întreabă cineva, ea e aici şi petrece noaptea cu noi.

— Nu-i genul ei să umble cu şiretlicuri, sublinie el, selectând un pandantiv cu diamante din cutia de bijuterii de pe masa de toaletă. Presupun că porţi ăsta cu cerceii? întrebă el şi, fără să mai aştepte răspunsul, îi prinse pandantivul la gât.

— Oh, nu ştiu ce să spun, zise Diana. Fenella poate fi numai lapte şi miere la suprafaţă, dar are şi o latură de oţel. Şi este foarte inteligentă când vine vorba despre gestionarea acestui aspect, spuse ea, ajustându-şi pandantivul, astfel încât să-i cadă în scobitura gâtului. Aşa, gata, sunt pregătită de nebunie.

— Ce nebunie? Am crezut că ne pregătim de o cină liniştită şi de o petrecere la care jucăm cărţi, protestă Rupert.

Diana izbucni în râs.

— Nu-ţi face griji, asta o să şi facem. Suntem doar noi, Petra, Anthony Sullivan şi cei din familia Duncan. Va trebui să-i spun Petrei despre minciuna Fenellei, ca să nu ne trezim că ne dă de gol vreodată, din greşeală, faţă de Lady Grantley.

*

Fenella stătea ghemuită în fotoliul mare, încă înfăşurată în halatul de catifea, privindu-l pe Edward deschizând o sticlă de vin. Îndepărtase toate dovezile băii lor şi singurul zgomot din cameră era cel al focului care trosnea, urmat de sunetul discret al dopului de plută scos din sticlă. El umplu două pahare şi-i duse unul Fenellei.

— Aşa, în ceea ce priveşte cina, îţi pot oferi o brânză cheddar foarte fină, o şuncă excelentă, o pâine bună şi nişte unt. Ar merge, ce crezi?

— E perfect, răspunse ea leneş şi luă o înghiţitură din

pahar. Ce bun e vinul!

— E un vin decent. Proviziile mele sunt păstrate în cămara doamnei Hammond. Lipsesc un minut. O să găseşti farfurii şi tacâmuri în bufet, zise şi făcu semn către acesta, apoi ieşi din cameră.

Fără prea mult chef, Fenella se ridică din fotoliu şi se duse la bufet. Momentul acela de înviorare şi energie fusese trecător; acum, era din nou înfăşurată în dulceaţa caldă a satisfacţiei complete. Părea că nu avea nevoie de nimic pentru a-şi desăvârşi plăcerea în acel moment. Găsi farfurii, cuţite şi nişte şervete de masă din în simple, pe care le aranjă pe o măsuţă. Mai era o singură variantă: să le pună pe masa de scris. Dar, după ce aruncase o privire în acea direcţie, îşi dăduse seama că nu avea cum să aşeze masa acolo fără să dea la o parte o grămadă de hârtii şi de cărţi, pentru a elibera măcar un colţ.

Edward se întoarse, purtând un coş de răchită. Se uită la aranjamentul pe care ea îl făcuse pe măsuţă şi spuse:

— N-ai fost tentată să faci loc pe masa de scris?

— N-aş îndrăzni să ating ceva de acolo, răspunse ea. La o primă vedere, pare haotic, dar am senzaţia că, de fapt, totul este foarte ordonat.

— Eu cu siguranţă mă descurc să găsesc tot ce am nevoie, admise el, aşezându-şi coşul pe un colţ al mesei de scris, după ce mută o grămadă de hârtii şi de cărţi. Acum, ar trebui să avem suficient loc pentru mâncare. Ne putem servi singuri, spuse el, în timp ce aranja pâinea, untul, brânza şi şunca. Doamnă, îmi faceţi onoarea de a lua parte la această umilă cină? întrebă el, întorcându-se spre Fenella.

— Cu mare plăcere, spuse ea, şi duse o farfurie la masă. Cine este profesorul pentru care lucrezi la King's?

— Doctorul Robert Franklin. E un savant specializat în literatură medievală, care se întâmplă să fie şi unul dintre domeniile mele de interes. Am studiat literatura medievală franceză la Oxford, îi spuse Edward.

— Engleza medievală nu prezenta destule provocări, presupun? spuse Fenella chicotind, dar se opri brusc de

teamă că el s-ar fi putut simţi jignit.

El zâmbi şi clătină din cap.

— Prezenta destule. O studiam în acelaşi timp cu cea franceză.

Fenella unse cu unt o bucată de pâine şi aşeză deasupra o felie groasă de şuncă.

— Impresionant… De ce nu te-ai dus mai departe, la Academie? Ar fi fost alegerea evidentă.

— Evidentă pentru tine, pentru mine şi pentru profesorii mei, spuse el, pe un ton brusc amărât. Din păcate, tatăl meu avea alte planuri. Iar, în acel moment, eu eram dependent financiar de el. Mama mea încă trăia. Şi m-ar fi ajutat dacă i-aş fi cerut-o, dar… Ridică din umeri cu un gest care se voia de nepăsare. Pe scurt, oamenii trebuie să aibă un acoperiş deasupra capului şi să mai şi mănânce, aşa că m-am apucat să scriu piese de teatru şi să fac cercetare pentru proiectele altora.

— Îmi pare rău, murmură ea.

— Oh, nu am regretat niciodată, răspunse el, fără să mai pară distant şi amărât. Atât camaraderia de la universitate, cât şi munca de acolo mi se par foarte plăcute. De altfel, Robert a fost cel care m-a prezentat lui Cedric şi mi-a sugerat să-i arăt *Safir.* Cu Cedric ca regizor, există şanse mari ca piesa să găsească un susţinător financiar şi un teatru. Dar, mai întâi, am nevoie de Rose a mea, spuse el, întorcându-se de la masă cu o bucată de brânză într-o mână. Şi acum, fata mea dragă, cred că am închis cercul.

Capitolul 9

— Aşadar, având în vedere că am ajuns să închidem cercul, eşti gata să citeşti piesa, Fenella?

Edward îşi sprijinea umerii laţi de şemineu, în timp ce îşi rotea paharul cu vin cu ambele mâini şi se uita fix în ochii ei, ca şi cum putea citi direct în tumultul gândurilor care i se învârteau Fenellei prin cap.

Fenella îşi desprinse privirea din ochii lui cercetători şi se uită spre foc. Oare era pregătită? Gata să citească *Safir*? Să devină Rose? Şi dacă nu putea îndeplini viziunea lui Edward în privinţa personajului? Ar fi însemnat sfârşitul. Sfârşitul a ce, mai exact? O prietenie înfloritoare? O relaţie, o aventură amoroasă? O aventură cu promisiunea… unui viitor, chiar? Ce risca ea în această cameră caldă, luminată de foc, cu Edward, care era atât de intens şi, totuşi, aparent atât de relaxat? Ce era pregătită să rişte? Ar putea ea şi Edward să aibă o legătură profundă şi intimă fără Rose?

Dacă răspunsul la acea întrebare era negativ, ea nu avea nimic de pierdut încercând. Iar dacă nu mergea, atunci nimic nu avea să meargă între ei. Perspectiva de a pierde din nou cheful acela de viaţă pe care şi-l recăpătase în ultimele zile i se părea insuportabilă. Nu-şi permitea să piardă orice ar fi adus relaţia aceea cu Edward, aşa că nu avea de ales. Trebuia să rişte. Dar poate reuşea să dicteze o parte din termeni, ca să mai reducă riscul.

— Mai întâi, trebuie să o citesc, spuse ea. Nu pot să mă angajez la o lectură la rece. Trebuie să-mi formez o părere, un sentiment faţă de personaj, în special prin prisma a ceea ce mi-ai spus despre ea.

Edward tăcu, încruntat, apoi se duse la masă, de unde luă un dosar.

— Foarte bine. Eşti pregătită să o citeşti acum?

Fenella încuviinţă din cap. Edward îi puse dosarul în poală.

— Atunci, poftim! Am ceva de făcut, aşa că te las cu piesa, mai spuse el, apoi se întoarse la masă, se aşeză şi deschise una dintre cărţi.

Fenella deschise dosarul şi se uită la prima foaie. Simţea o uşoară greaţă şi o durea capul, ca şi cum avea de înfruntat un proces teribil, de care depindea totul.

Fenella putea să-i audă tocul cum zgâria hârtia, la masa din spatele ei. Altfel, camera era complet tăcută. Şi tăcerea continuă timp de peste două ore.

Într-un final, Fenella închise dosarul, se lăsă pe spătarul fotoliului şi închise ochii. Citise *Safir* de două ori, a

doua oară concentrându-se doar asupra replicilor lui Rose, încercând să şi-o imagineze.

Edward lăsă deoparte tocul de scris şi se întoarse în scaun.

— Ei bine?

— Nu ştiu ce să spun… Rose e precum un cifru. Cum arată?

— Ca tine, răspunse el simplu.

— Dar nu există nicio descriere fizică a ei nicăieri, nimic din ce spun celelalte personaje nu conţine vreun indiciu despre aspectul ei fizic.

— În ochii mei, arată exact ca tine. Palidă, diafană, blondă. În niciun caz dramatică; nimic nu iese în evidenţă la ea, cu excepţia frumuseţii ei translucide.

Fenella nu se gândise niciodată la propria apariţie drept „translucidă”. Nici nu îşi dădea seama dacă era un compliment. I se păru uşor insipid. Se încruntă.

— Presupun că, dacă nu iese în evidenţă în vreun fel, îi este mai uşor să facă lucrurile pe care le face, spuse ea, într-un final. Răutatea ei… izbucnirile, aspectele de-a dreptul demonice sunt atât de surprinzătoare, venind de la o astfel de creatură inofensivă. Şi totuşi – Fenella se încruntă şi mai adânc –, în celelalte manifestări ale ei, este o persoană atât de atentă, de grijulie, de iubitoare.

— Cu siguranţă, asta este şi ideea, spuse Edward.

Se ridică de pe scaun şi veni lângă foc, unde se opri cu un braţ sprijinit de şemineu şi cu ochii fixaţi pe Fenella.

— Crezi că poţi s-o joci?

Fenella se gândi puţin înainte de a-i întâlni privirea.

— Sincer?

— Bineînţeles.

— Sincer, nu ştiu, spuse ea, şi îşi împreună mâinile în poală, deasupra dosarului. Nu ştiu dacă pot face ca fiecare aspect al personalităţii ei să fie la fel de real, la fel de credibil. Să joc partea ei malefică ar fi interesant, o adevărată provocare, dar nu ştiu cum aş putea trece atât de radical la partea angelică. E prea bună ca să fie adevărată, în această formă.

Edward îşi ridică provocator bărbia. În linişte care urmă, Fenella îşi putea auzi în urechi bătăile inimii. Oare îl jignise? Era atât de supărăcios când venea vorba despre munca lui. Într-un final, el spuse:

— Nu vei şti cu adevărat ce crezi până nu vom citi cu voce tare şi vei avea şansa de a întruchipa personajul. Eşti de acord să faci asta, înainte de a lua o decizie?

Latura lui supărăcioasă părea să dormiteze, pentru moment, constată ea uşurată. Şi singura ei certitudine era că nu voia să renunţe fără luptă la intimitatea din ce în ce mai profundă dintre ei.

Erau prea multe lucruri neterminate între ei. Dacă lucrau împreună la piesă, chiar dacă la final ea avea să abandoneze, poate la acel moment relaţia lor avea să fie îndeajuns de avansată încât să nu mai depindă de Rose.

— Da, o s-o fac, spuse ea zâmbind. Dar nu în această seară. Te deranjează dacă o facem mâine sau într-una dintre zilele următoare? Mi se pare că m-a luat brusc somnul, spuse ea, căscând ca să-şi puncteze declaraţia.

Edward se aplecă, îi luă dosarul din poală şi îl puse deoparte.

— Atunci, altă dată, se lăsă el convins cu uşurinţă. Dar sper că nu eşti atât de obosită încât să nu te poţi dedica unui altfel de joc, spuse el, luându-i mâinile şi trăgând-o în sus de pe fotoliu, îţi promit că nu trebuie să faci nimic, doar să stai pe spate şi să te delectezi.

— Să stau pe spate şi să mă gândesc la viitorul Angliei? chicoti ea, poznaş.

Buzele lui se strâmbară într-o expresie pe care Fenella o cunoştea deja foarte bine, dar reuşi să se corecteze rapid.

— Bineînţeles, draga mea, dacă asta îţi intensifică plăcerea…

— *Touché,* spuse Fenella, făcând gestul unui spadasin care recunoaşte că a fost atins.

— N-ar trebui să încerci să te duelezi cu un maestru, îi spuse Edward cu un zâmbet pervers, înainte să pună apărătoarea pentru foc în faţa cărbunilor aproape stinşi.

Fenella ezită, încercând să găsească o replică isteaţă, dar nu-i trecu nimic prin cap în acel moment. Cu toate acestea, nu era pregătită să admită că, atunci când venea vorba despre jocuri de cuvinte, el chiar era maestrul ei.

Edward se îndreptă şi o privi cu un zâmbet de cunoscător, ca şi cum i-ar fi putut citi lupta interioară.

— Sunt sigur că vor fi şi alte ocazii, spuse el, pe un ton consolator.

— Eşti atât de enervant! exclamă Fenella, pe jumătate râzând. Cum ai ştiut la ce mă gândeam?

— Ai ochi remarcabil de expresivi, scumpo. Iar în acest moment mi-aş dori ca ei să exprime cu totul altă dorinţă decât aceea de a mă înţelege.

Exasperarea ei dispăru ca norii după o furtună, iar privirea lui o învălui într-o mângâiere lungă, care părea să o dezbrace. Pielea începu să o gâdile şi, involuntar, îşi atinse uşor buzele cu vârful limbii.

Ochii lui căpătară o nuanţă fumurie.

— Du-te în pat, Fenella! Vin şi eu într-o clipă.

Se întoarse să stingă lampa cu gaz, lăsând camera luminată doar de focul care se stingea.

Fenella se grăbi să intre în dormitor. Pentru o clipă, se întrebă dacă ar fi trebuit să aranjeze patul răvăşit, înainte să se bage în el. Dar decise că nu merita efortul. Oricum nu avea să rămână aranjat pentru prea mult timp.

*

— Ce era atât de important de a trebuit să mă vezi înainte de a-mi termina micul dejun, Diana? întrebă Petra Rutherford, intrând în salonul de mic dejun al casei din Cavendish Square a familiei Lacey, într-o avalanşă de panglici şi volane, cu obrajii înroşiţi de frig. Bună dimineaţa, Rupert… Hera, Hercule, spuse ea, şi se aplecă să-i mângâie pe cei doi câini Ridgeback sud-africani, care îşi părăsiseră locul de lângă foc, ca s-o întâmpine.

— Îmi pare rău, dragă Petra, dar trebuia să fiu sigură că te prind înainte să ieşi în oraş. Aşază-te şi ia micul dejun

aici!

Diana luă cafetiera din argint şi se întinse după o cană curată.

— Bună dimineaţa, Petra. Pot garanta că rinichii picanţi de miel sunt delicioşi, spuse colonelul Rupert Lacey, în timp ce se ridica iute ca s-o salute pe nou-venită sărutând-o uşor pe obraz. Îmi cer scuze că soţia mea te-a convocat aşa, pe nepusă masă, dar îndrăznesc să spun că îţi va explica ea totul în detaliu. Eu o să vă las să discutaţi în linişte, dacă îmi permiteţi. Le-am promis câinilor o alergare prin parc, spuse el, şi pocni din degete. Hera, Hercule!

Câinii alergară imediat la uşă. Cu o mică plecăciune, Rupert părăsi încăperea, cu patrupedele alergând voioase în faţa lui.

— Porţi haine în stil ţigănesc în această dimineaţă, Petra, observă Diana, examinând cu interes vestimentaţia prietenei sale.

Petra avea un stil unic, oarecum extravagant, de la care nu făcuse excepţie nici în dimineaţa aceea. De fapt, era chiar mai extravagantă decât de obicei. Fusta ei era un mozaic de albastru şi verde, cu un tiv foarte încreţit, cu volane. Jacheta ei albastră era strânsă în talie cu alte volane, care se potriveau la culoare cu cele de pe fustă. Gulerul înalt, cu volane, al bluzei de un verde-deschis îi încadra bărbia mică. Pălăria ei era chiar şi mai extravagantă, decorată cu panglici albastre şi verzi şi o imensă floare albastră.

— Am decis că a venit primăvara, declară Petra, scoţându-şi pălăria, mănuşile şi manşonul. Cu puterea minţii.

— Şi a funcţionat? întrebă Diana, ungând cu unt o bucată de pâine prăjită.

— Nici vorbă, răspunse veselă Petra, trăgându-şi un scaun. Încă e frig de crapă pietrele. Îşi puse zahăr în cafea şi o amestecă, apoi luă o bucată de pâine prăjită din coşuleţ. Deci ce era aşa de urgent?

— Asta a venit aseară, spuse Diana, împingând peste

masă mesajul pe care-l primise de la Fenella în seara precedentă. Este atât de ciudat! În mod normal, Fenella e foarte directă.

— Da, dar, în ultimul timp, a fost puţin cam pierdută, cam deprimată, nu ţi s-a părut?

— Da, am observat şi eu, în aceste ultime luni… A părut cam tristă, ceea ce nu e deloc felul ei de-a fi. În mod normal, este atât de optimistă…

— Mmm, o aprobă Petra în timp ce citea mesajul scurt, întinzând unt şi marmeladă pe pâinea prăjită. Ei bine, spuse ea după un minut, ridicându-şi privirea din bilet, e foarte interesant. Crezi că era cu dramaturgul? întrebă ea şi muşcă din pâinea prăjită.

— Pare răspunsul evident, spuse Diana. Dar până acum nu îmi dădusem seama că lucrurile au mers aşa departe.

— Încât să petreacă noaptea cu el, vrei să spui?

— Ei bine, nu asta e concluzia evidentă?

— Da, aşa pare, spuse Petra şi sorbi din cafea. Parcă lucrurile s-au mişcat prea repede. Când ne-am văzut ultima oară cu ea, nici nu era sigură că-i plăcea de el.

— După cum ne-am pus deja de acord, faptul că nu placi pe cineva nu exclude pasiunea, sublinie Diana cu un zâmbet trist.

— E adevărat, spuse Petra, bătându-şi vârful degetelor de buze. Dar totuşi, să petreacă toată noaptea cu el? Asta e o pasiune destul de extremă. Unde mai pui că locuieşte la câteva minute, cu trăsura, de acea adresă.

— Nu m-am gândit niciodată la Edward Tremayne ca la un bărbat pasional, spuse Diana. Nu că l-aş fi cunoscut vreodată ca lumea. Este doar o impresie trecătoare, pe care mi-am făcut-o cu ceva timp în urmă. Nu mi s-a părut niciodată o persoană pe care să vrei să o ai ca prieten. Ţie?

Petra clătină din cap.

— Întotdeauna mi s-a părut plictisit de moarte. Dar ştii ce se spune despre apele liniştite.

— Că sunt adânci, vrei să spui? Diana se încruntă. Fenella este foarte pretenţioasă când vine vorba despre cei

pe care şi-i face prieteni. Nu are prea multă răbdare cu oamenii pe care nu îi consideră interesanţi.

— Pe deasupra, faptul că cineva ţi se pare interesant nu duce, în general, la o noapte de pasiune ilicită, sublinie Petra. Aşadar, acest Tremayne are, cu siguranţă, nişte calităţi ascunse.

— Categoric mai multe decât fratele şi sora vitregă, spuse Diana. Nu pot să-i suport… Mai vrei cafea?

— Da, mulţumesc, spuse Petra, împingându-şi ceaşca spre cafetieră. Dar cum rămâne, totuşi, cu George?

— Da, bună întrebare. Cum rămâne cu Lord George Headington? Diana clătină din cap. Mă întreb doar dacă Fenella s-a gândit la cum va aborda această problemă.

— Şi eu mă întreb şi nu am nicio idee. Dar aş fi recunoscătoare pentru una.

Cele două tinere se întoarseră spre uşă, de unde se auzise vocea Fenellei.

— Fenella, scumpo, dacă te furişezi aşa pe lângă oameni, normal că o să auzi şi lucruri care nu-ţi convin. Însă ştii că tot ce spuneam eu şi Petra despre tine ţi-am spune şi în faţă, o asigură Diana, care se ridică de la masă şi merse la Fenella, pe care o sărută pe obraji. Nu te bosumfla acum!

— Nu m-am supărat, spuse Fenella îmbrăţişându-şi prietenele. Am venit să vă mulţumesc că m-aţi ajutat.

— Până acum, nu a trebuit să facem nimic în acest sens, spuse Diana. Stai jos şi bea o cafea! Mănâncă ceva, dacă n-ai apucat să iei micul dejun, spuse Diana, arătând spre mâncărurile îmbietoare de pe bufet.

— Nu, mulţumesc, am luat micul dejun. Dar mi-ar plăcea o ceaşcă de cafea.

Fenella îşi scoase haina şi eşarfa. Edward ieşise înainte ca ea să se trezească şi se întorsese cu rulouri fierbinţi de la brutăria de la colţ. Mai adusese şi unt, gem de caise şi cafea. Şi nu păruse deloc deranjat, când aranjase masa pentru micul dejun, de lipsa unei bucătării.

— Ai un zâmbet foarte păcătos pe buze, Fenella, remarcă Diana, în timp ce turna cafea. Am senzaţia că te gândeşti la ceva extrem de plăcut.

— Da, hai, spune tot, îi ceru Petra. De la început.

— Oricum aveam de gând s-o fac, protestă Fenella. Şi cred că ar trebui să încep cu cina organizată de mama acum două seri…

Prietenele ei ascultară cu atenţie în timp ce Fenella le povesti tot ce putea fi considerat potrivit de împărtăşit.

— Deci asta a fost, încheie Fenella, sprijinindu-se de spătarul scaunului. Iar acum este necesar să clarific lucrurile cu George, oftă ea. Nu ştiu de ce am lăsat lucrurile să meargă atât de departe, pentru aşa mult timp, cu el.

— Dar nu-l poţi părăsi aşa, sublinie Petra. Trebuie să găseşti o scuză bună.

— Şi gândeşte-te cât de penibil va fi. Tu şi George vă învârtiţi în aceleaşi cercuri; vă veţi lovi mereu unul de celălalt. Ce-o să spună lumea? interveni şi Diana.

— Dar nu suntem logodiţi sau ceva de genul acesta, spuse Fenella încruntându-se. Nu e ca şi cum m-aş fi angajat la ceva faţă de el, iar acum îl las cu buza umflată.

— În ochii lumii, sunteţi ca şi logodiţi, chiar dacă *Gazette* nu a publicat un anunţ în acest sens, iar tu nu porţi un inel pe deget.

Fenella îşi privi prietenele plină de frustrare.

— Nu vreau să-i fac rău lui George; nu este vina lui că nu ne potrivim… Mă rog, este, un pic, şi vina lui. E rigid şi de modă veche. Iar opiniile lui legate de femei sunt de-a dreptul preistorice.

— Apropo de asta, spuse Petra, ai auzit despre Poppy Chase?

— Nu, ce e cu ea? îşi întrebă Fenella prietena, privind-o peste ceaşca de cafea.

Petra râse.

— Am auzit bârfe cum că ar avea o legătură amoroasă cu premierul, dar în acelaşi timp e încurcată şi cu artistul acela… Cum îl cheamă oare? Sargent, nu-i aşa? Judecând după portretul pe care i l-a făcut, sunt foarte apropiaţi.

— Eu nu sunt Poppy Chase, sublinie Fenella. Şi nu ar trebui să asculţi bârfe, Petra.

— Nu fi atât de puritană, Fenella!

— Pe deasupra, interveni Diana, intenţionezi să joci pe scenă… nu e chiar foarte diferit de a poza nud pentru un artist de renume.

— Oh, Diana, dar bineînţeles că este. Nu există nimic în *Safir* care să-mi ceară să mă dezbrac pe scenă, spuse Fenella, pe jumătate râzând. Cel puţin, adăugă ea, nu după cum arată piesa de teatru în acest moment.

— Ce vrei să spui cu asta, draga mea? întrebă Diana, aplecându-se în faţă, numai ochi şi urechi.

Fenella ridică din umeri.

— Mi s-a părut doar că orice s-ar putea schimba dacă lui Edward îi vine vreo idee de cum să mai îmbunătăţească piesa, atunci când repetăm.

— Dar totuşi, nu ai face-o, nu-i aşa? întrebă Petra, cu o undă de îndoială în glas, căci începuse să simtă că Fenella nu era nici pe departe aşa previzibilă cum îi păruse dintotdeauna.

— Nu, spuse Fenella. Bineînţeles că nu.

Îşi mută privirea de la prietenele ei, către fereastră. Era posibil, pe măsură ce piesa evolua, ca Edward să ceară ceva mai mult de la ea? Ceva ce ea nu ar fi fost de acord sub nicio formă să facă? Şi ce avea să se întâmple dacă îl refuza?

Clătină din cap.

— Suntem departe de aşa ceva. Nici nu am citit încă piesa cu voce tare. Dar acum trebuie să mă duc acasă. Mama se va întreba de ce am stat la tine aseară, Diana.

— Oh… spune-i că ţi-am cerut eu să înlocuieşti pe cineva care nu s-a simţit bine, din grupul care juca bridge, şi apoi am vrut şi noi să stăm împreună, până mai târziu, şi să bârfim despre una, alta. N-ar fi ceva ieşit din comun, îi sugeră Diana.

— Da, e destul de plauzibil, aprobă Fenella şi îşi înfăşură eşarfa în jurul gâtului, înainte de a-şi îmbrăca haina. Prânz la Claridge, mai târziu? întrebă ea.

— Excelent! Pe la ora unu, propuse Diana.

— Te duci la întâlnirea WSPU[1] mâine-seară? Se ţine la biblioteca de pe Baker Street, spuse Petra, în timp ce îşi punea pălăria şi îşi aranja panglicile în oglinda de deasupra şemineului.

Fenella zâmbi.

— Aşa plănuiam. Ar trebui să merg. Dar e atât de frig şi de neplăcut în sala aceea, iar ceaiul servit are un gust îngrozitor.

Diana râse.

— Ai dreptate. Dar ar trebui să ne arătam feţele pe acolo, fie şi numai pentru o oră. O să aduc eu un termos cu ceva tărie, ca să supravieţuim ceaiului aceluia îngrozitor.

— Un stimulent irezistibil, admise Fenella. Voi fi acolo.

— Lordul tău, George, are sentimente foarte puternice în legătură cu Uniunea, observă Petra. Am făcut la un moment dat greşeala de a-i vorbi despre una dintre întâlniri, iar el a devenit extrem de arogant şi mi-a spus că nu ar trebui să-mi bat frumosul căpşor cu chestiuni a căror înţelegere mă depăşeşte. Aproape că i-am aruncat carafa cu vin în cap.

— George nu e lordul meu, protestă Fenella. Şi nu te-aş fi învinovăţit dacă i-ai fi dat cu ceva în cap. Cam aceleaşi lucruri îmi spune şi mie. Vii, Petra?

— Da, merg cu tine până la Stanhope Gardens. Ce crede dramaturgul tău despre Uniune? Sau ai fost prea ocupată cu alte lucruri ca să mai ai timp să discuţi şi politică?

— Este în favoarea dreptului femeilor de a vota, răspunse scurt Fenella. Haide, trebuie să ajung acasă!

Capitolul 10

— Tot George o să te însoţească la balul mascat de la

1 Uniunea Socială şi Politică a femeilor britanice, a sufragetelor, o mişcare de emancipare fondată în 1903 de Emmeline Pankhurst (n.red.)

familia Wareham? întrebă Petra, în timp ce se îndreptau spre Stanhope Gardens, înfruntând un vânt cumplit.

— Presupun că da, răspunse Fenella. A fost convenit tacit, de săptămâni. Oricum, să însoţeşti pe cineva la un bal nu are nicio relevanţă; nu are nicio semnificaţie pentru relaţie, dacă cei doi nu sunt logodiţi. Toată lumea ştie că eu şi George suntem prieteni şi suntem deseori văzuţi unul în compania celuilalt, adăugă ea, gândindu-se că, totuşi, protesta prea mult în acea privinţă.

Încercă să îşi ignore vocea interioară care o cam lua peste picior.

— Da, dar toată lumea presupune că în curând vă veţi anunţa logodna, interveni Petra.

— Atunci, ar face bine să nu mai presupună şi să nu-şi mai bage nasul în treburile altora, spuse Fenella nervoasă.

— Păi, cu asta se ocupă societatea, draga mea, replică Petra râzând. Şi nimic nu poate să închidă gura lumii.

Fenella oftă.

— Aşa e, ai dreptate. Trebuie să pun capăt bârfelor şi presupunerilor legate de această logodnă. Ştiu că George are impresia că logodna e ca şi făcută, iar eu, din păcate, nu am făcut nimic categoric pentru a-l contrazice. Mă tem că nu o să reacţioneze bine când îi voi spune.

— Crezi că va fi furios? întrebă Petra.

— Probabil, spuse Fenella cu o grimasă.

Înţeleaptă, Petra evită să mai pună întrebări despre ceea ce era clar un subiect dificil. Merseră împreună în tăcere până la colţul de la Stanhope Gardens. Acolo, Fenella se întoarse spre prietena ei cu un zâmbet trist.

— Îmi pare rău, Petra, n-am vrut să te reped, spuse ea. Mă ierţi?

— Dar nici nu ai făcut-o, declară tânăra. Este o situaţie neplăcută, dar eu şi Diana te vom sprijini oricând vei avea nevoie de noi.

— Ştiu, draga mea, şi sunt conştientă de cât sunt de norocoasă să am prietene atât de bune cum sunteţi voi. Orice s-ar întâmpla, să nu încetezi să-mi spui adevărul

drept în faţă, aşa cum îl vezi tu. Am nevoie de observaţiile tale şi ale Dianei. Altfel, cum aş putea să găsesc drumul cel bun prin mlaştina asta?

Petra o îmbrăţişă drept răspuns.

— Ne vedem la Claridge la ora unu, pentru prânz, îi spuse ea şi se îndepărtă fluturând o mână, iar Fenella intră în casă.

— Bună dimineaţa, domnişoară Fenella, o întâmpină majordomul cu vocea lui veşnic neutră, care nu arătă că era surprins de apariţia ei neaşteptată la o oră la care, de obicei, lua micul dejun cu părinţii.

Fenella presupuse că majordomul era la curent cu faptul că nu îşi petrecuse noaptea acasă; Collins ştia mereu tot ce se întâmpla în casă, chiar dacă nimeni nu-l informa în mod direct. Tânăra se mulţumi să-i răspundă vesel:

— Bună dimineaţa. Lady Grantley e încă la micul dejun?

— Nu, domnişoară Fenella. Este în salon, cred; discută meniurile cu doamna Bowden.

— Atunci, nu o să le deranjez. Poţi, te rog, să o informezi pe Lady Grantley că m-am întors şi că o să vin s-o văd după ce mă schimb? Oh, şi roag-o pe Alice să vină la mine în cameră.

Se grăbi pe scări, spre propria cameră, desfăcându-şi eşarfa din mers.

Dormitorul ei era pe colţ, cu ferestre ce dădeau atât spre stradă, cât şi spre grădina din lateralul casei. Încăperea avea o mică zonă de primire, la care se ajungea pe sub o arcadă. Focul era deja aprins, iar draperiile erau trase, pentru a lăsa să intre în cameră lumina palidă şi rece a iernii. Fenella se întrebă ce crezuse Alice atunci când venise să o trezească la ora nouă, ca de obicei, şi descoperise patul neatins.

— Bună dimineaţa, domnişoară Fenella, o salută Alice, în timp ce intra cu o tavă. M-am gândit că v-ar plăcea o cană cu cafea, având în vedere că aţi venit de la frig, spuse ea, aşezând tava pe o măsuţă. E foarte frig afară în dimineţile acestea geroase de februarie.

— Da, răspunse Fenella. Am petrecut noaptea cu Lady Lacey, în Cavendish Square. Iar drumul de întoarcere, până acasă, a fost, cu siguranţă, o experienţă deosebit de friguroasă.

— Să vă pregătesc baia?

— Da, te rog. Mai târziu o să merg să iau prânzul la Claridge. Cred că voi purta costumul de lână gri-închis cu bluza de mătase de culoarea lavandei, spuse ea.

Luă o înghiţitură de cafea fierbinte şi se înecă, fapt ce îi aminti de prânzul din ziua precedentă, de la Chez Marcel, şi de tot ce urmase după el. Se aşeză repede pe pat şi îşi scoase încălţările.

O oră mai târziu, respectabilă şi gata să-şi înceapă ziua cum se cuvenea, Fenella plecă în căutarea lui Lady Grantley. O găsi singură, în salon, scriind scrisori.

— Oh, tu erai, draga mea. Lady Grantley ridică privirea, zâmbind. Diana e bine? M-am îngrijorat când am primit mesajul tău. Mi-a fost teamă că e bolnavă sau ceva de genul acesta.

— Nu, nici vorbă, mamă, spuse Fenella şi se aplecă să-i sărute obrazul parfumat. Diana e cât se poate de bine. Dar m-a rugat aseară să înlocuiesc pe cineva care a renunţat la jocul de bridge şi apoi am început să vorbim şi… a fost ca în vremurile în care eram la şcoală şi stăteam de vorbă până noaptea târziu. Am vrut să retrăim acele zile… tinereţea noastră nebună, adăugă ea zâmbind. Îmi pare rău dacă te-am îngrijorat.

Nu se considerase niciodată o mincinoasă desăvârşită, dar se părea că avea multe talente ascunse. Şi nu era o conştientizare de care să se mândrească.

— Oh, nu am fost chiar atât de îngrijorată, spuse Lady Grantley. Ştiam că, dacă ar fi fost ceva cu adevărat serios, mi-ai fi spus. Ce faci azi?

— Iau prânzul la Claridge, cu Diana şi Petra. După aceea, poate mergem un pic la cumpărături.

— Ai vreun plan pentru cină?

— Momentan, nu, spuse Fenella.

Edward nu îi zisese nimic despre o eventuală întâlnire

când plecase în dimineaţa aceea de la el. Atunci, nu se gândise la nimic, dar, în momentul de faţă, se simţea oarecum derutată, pentru că îşi dădu seama că, de fapt, se aştepta să-l vadă în acea seară. Şi se întrebă de ce s-ar aştepta la aşa ceva.

Era ridicol. Viaţa ei nu depindea de Edward Tremayne şi de capriciile acestuia. Era o femeie independentă, mai puţin faptul că trăia sub acelaşi acoperiş cu părinţii.

— Dar ar fi o serată acasă la Andrey Jensen. S-ar putea să merg după cină.

— Foarte bine, draga mea. Deci mă aştept să ni te alături la cină.

— Da, mamă, spuse Fenella şi o sărută din nou pe obraz. Am câteva scrisori de scris înainte să plec la prânz, spuse ea, şi părăsi salonul, îndreptându-se spre propria cameră.

Ceasul de deasupra şemineului arăta ora unsprezece când Fenella închise uşa în urma ei. Era cam agitată şi trebuia să îşi omoare timpul cu ceva, în următoarea oră, înainte de a pleca spre Claridge. În mod normal, ar fi avut cum să-şi ocupe timpul: citind o carte, scriind scrisori sau făcând ordine în dulapul cu haine, împreună cu Alice, ca să scape de hainele vechi sau să decidă ce lucruri avea să doneze. Dar, aşa cum i se întâmpla foarte des în ultimul timp, nu era atrasă de niciuna dintre vechile ei îndeletniciri.

Se aşeză la fereastră şi privi spre grădina mică unde nimic nu părea să mişte, în aerul îngheţat. O trezi o bătaie în uşă.

— Intră!

— Lord George Headington doreşte să ştie dacă sunteţi acasă, domnişoară Grantley, spuse din uşă un servitor îmbrăcat în livrea.

George? Era chiar ultima persoană pe care Fenella dorea să o vadă în acel moment, dar, cu cât îşi începea mai repede planul de a scăpa de el, cu atât era mai bine pentru amândoi.

— Da, mulţumesc, Boris, te rog să-l pofteşti în salonul galben. Vin şi eu într-un minut.

Uşa se închise, iar Fenella se întoarse spre oglindă, pentru a vedea cum arăta. Oare avea ceva diferit după o zi şi o noapte de dragoste pasională? În principiu, nu i se părea. Nu era nimic detectabil, nu erau urme vizibile, deşi ştia că, sub îmbrăcămintea impecabilă, erau câteva urme ale unei jumătăţi de oră foarte fierbinţi, petrecute devreme în acea dimineaţă.

Se aştepta ca ochii să-i fie grei şi umflaţi, după o noapte nedormită, dar nu putea detecta decât o strălucire neobişnuită în cenuşiul lor, care se potrivea cu obrajii uşor îmbujoraţi. Iar bluza de culoarea lavandei pe care o purta intensifica acea strălucire.

Însă George nu avea cum să observe nişte detalii atât de fine. Era de departe unul dintre cei mai neatenţi bărbaţi pe care-i cunoştea ea.

Coborî în fugă scările spre salonul galben, cel care era în mod tacit considerat salonul ei privat. Mama ei avea propriile saloane, alăturate dormitorului, aşa că rareori folosea camerele de primire de la parterul casei. Iar Lord Grantley ocupa îndeosebi biblioteca şi camera de fumat atunci când era acasă, nu la club.

— Bună dimineaţa, George. Ce plăcere neaşteptată, spuse Fenella, mai veselă decât se simţea, când intră în salon.

George stătea în faţa focului, cu mâinile prinse la spate. Redingota din stofă şi pantalonii îi veneau de parcă ar fi fost croiţi direct pe trupul lui. Totul era aranjat cu minuţiozitate la George; nici măcar un fir din părul ondulat, coafat cu grijă, nu se mişca din loc.

Ochii lui căprui se luminară de îndată ce Fenella intră în cameră. Veni spre ea, cu braţele întinse.

— Draga mea, eşti absolut superbă, declară el, luându-i mâinile şi ridicându-le la buze. Se dădu un pic în spate, continuând să o ţină de mâini, şi o privi admirativ. Te faci mai frumoasă pe zi ce trece.

Nimic despre frumuseţea ei translucidă, remarcă, în gând, Fenella, chinuindu-se să nu izbucnească în râs.

— După cum ţi-am mai spus, George, linguşeala o să

te ducă departe în viaţă, spuse ea, lăsându-l să o sărute pe obraz. Ce te aduce aici în această dimineaţă friguroasă? întrebă ea şi se îndepărtă de el ca să ia carafa cu vin de Xeres şi pahare. Vin?

— Te rog!

O urmări cum toarnă în două pahare, în timp ce-şi răsucea absent pe deget inelul lui din aur cu blazon.

— Am vrut să văd dacă vrei să vii la Royal Opera House în această seară. Se joacă *Lucia di Lammermoor.*

— Dar, George, tu deteşti opera aproape pe cât de mult urăşti teatrul! exclamă Fenella, pe jumătate râzând.

Interesul lui George faţă de evenimentele culturale din Londra putea fi un veşnic motiv de glume. Dacă reuşea cineva să-l convingă să meargă măcar la o comedie sau la orice altceva uşor şi relaxant, nu făcea decât să mormăie nemulţumit pe toată durata spectacolului. El prefer reuniunile sociale. Iar în acele ocazii era un însoţitor impecabil, trebui să recunoască Fenella.

— Ei bine, m-am gândit că aş putea să suport şi eu un spectacol, spuse el, cu o mutră acră. Mătuşa mea avea bilete, dar a intervenit ceva în ultima clipă şi nu mai poate merge, aşa că mi le-a dat mie.

Asta nu era surprinzător, reflectă Fenella. Lui George nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să cumpere el bilete pentru o formă de divertisment care i se părea atât de obositoare.

— Nu am văzut niciodată opera, deşi am citit cartea lui Walter Scott. De fapt, mărturisi ea, acţiunea melodramatică m-a făcut să râd. Ideea eroului care se îneacă în chinuri după toată drama aceea pasională.

George părea cu totul nedumerit.

— Deci… cine mai face parte din grup? întrebă ea.

George luă o înghiţitură mare de vin de Xeres.

— Ei bine, nimeni altcineva. Am crezut că putem merge doar noi doi. Nu e nimic necuvenit. Am fost văzuţi deseori în oraş împreună.

Fenella trase adânc aer în piept. El tocmai îi servise mingea, iar ea avea ocazia perfectă să i-o returneze fără

să-i afecteze prea mult sentimentele şi făcându-l să-şi revizuiască presupunerile legate de relaţia lor.

— Da, ştiu şi cred că ar trebui să fim văzuţi mai rar doar în doi, George. Oamenii încep să vorbească. Şi nicio lady în poziţia mea nu-şi poate permite să devină obiectul bârfelor, spuse ea, cu un râs care se voia nepăsător. Poate că ar trebui să fim văzuţi mai des în compania altora, decât singuri.

El o privi mai degrabă confuz decât dezamăgit.

— E destul de surprinzător ce-mi spui, Fenella. N-ai părut niciodată preocupată de ce crede lumea.

— Este adevărat că am fost cam neglijentă în privinţa imaginii pe care o am în societate, recunoscu Fenella. Dar par să devin mai înţeleaptă pe măsură ce îmbătrânesc.

O, Doamne! Nu-i venea să creadă cum ajunsese să vorbească. Aproape că îşi putea imagina expresia şocată a Dianei şi a Petrei la auzul unei asemenea afirmaţii venind din gura ei. Şi nici nu voia să-şi imaginez cum ar fi reacţionat Edward la o asemenea declaraţie.

— Cred că şi mama mea este puţin îngrijorată din cauza bârfelor, adaugă Fenella.

George se uită la ea, încruntându-se.

— Lady Grantley nu mi-a spus niciodată nimic... este mereu foarte primitoare.

— Da, mama este mereu amabilă, spuse Fenella. Şi nu ar spune niciodată aşa ceva, dar mi-a bătut nişte apropouri. Crede că ar trebui să fim văzuţi mai puţin în public împreună... dacă nu avem companie, conchise ea în grabă, disperată să îşi ducă la capăt acel pachet incomod de adevăruri pe jumătate pe care i-l turna.

George părea solemn.

— Ştii că îmi doresc cu ardoare să fii soţia mea, Fenella...

— Nu, nu, George, nu spune nimic altceva, îl întrerupse îngrozită Fenella, dându-şi seama că ar fi trebuit să anticipeze un asemenea răspuns din partea lui. Nu sunt pregătită pentru o astfel de declaraţie. Eu... chiar nu vreau să mă căsătoresc, deocamdată.

Acum, părea descurajat, iar Fenellei i se făcu milă de el. Cum Dumnezeu să iasă din situaţia aceea fără să-l rănească şi mai mult?

— Vreau de câteva luni să-ţi propun să fii soţia mea, Fenella, dar tatăl meu insistă să nu mă căsătoresc până nu fac 30 de ani. Doar atunci voi primi averea lăsată de unchiul meu. Odată ce primesc moştenirea, voi fi independent şi îmi voi putea întreţine soţia şi copiii. În momentul de faţă, tot ce am este alocaţia de la tatăl meu. Este suficient de generoasă, şi aş fi dispus să trăiesc cu tine într-o căsuţă, nu-mi pasă dacă ne vom permite să mâncăm doar coji de pâine, însă nu-ţi pot cere aşa ceva. Dar dacă ai fi de acord cu o logodnă mai lungă… Mai sunt doar trei ani până o să primesc moştenirea de la unchiul meu.

Fenella simţi cum i se cască o prăpastie la picioare. Şi alese să plece de pe marginea hăului.

— Nu, George, nu ar fi corect pentru niciunul din noi. În trei ani se poate întâmpla orice. Ai putea întâlni pe altcineva şi…

— N-ar putea niciodată să fie altcineva, o întrerupse el, apucându-i din nou mâinile, într-o strânsoare pasională. Draga mea Fenella, eşti tot ce vreau, tot ce-aş putea să-mi doresc vreodată, spuse el, şi îi acoperi mâinile ţinute prizoniere de o ploaie de sărutări, ceea ce o lăsă iar pe Fenella fără replică.

— Oh, George, nu, te rog, nu, spuse ea într-un final, reuşind să-şi regăsească vocea şi să-şi tragă mâinile din strânsoarea lui. Ţin foarte mult la tine, dar nu sunt pregătită pentru o logodnă, lungă sau oricum altcumva. Şi, sincer, nu cred că ai duce o viaţă foarte confortabilă alături de mine. Am opinii foarte ferme… opinii politice, adăugă ea, într-o clipă de inspiraţie. Cum te-ai descurca cu o logodnică, şi cu atât mai mult cu o soţie, care mărşăluieşte cu Uniunea sufragetelor şi pichetează Parlamentul şi…

— Oh, când o să fim căsătoriţi, vei uita de toate prostiile astea. Vei fi mult prea ocupată cu gospodăria, copiii şi… şi… ei bine, toate lucrurile cu care se ocupă femeile căsătorite.

„Mulţumesc, George”, se gândi ea. Uşurată că el tocmai îi servise un motiv autentic pentru a-l respinge, Fenella se îndepărtă de el.

— Ceea ce încerc să-ţi spun, George, este că nu mă voi schimba. Nu văd nicio cale prin care aş putea fi o soţie satisfăcătoare pentru cineva care nu-mi împărtăşeşte convingerile politice.

El o privea contrariat.

— Nu poţi fi serioasă, Fenella. Cu siguranţă, nu poţi. Femeile de rangul tău nu mărşăluiesc laolaltă cu ajutoarele de bucătar, cu asistentele modistelor şi cu altele de aceeaşi teapă.

— Am noutăţi pentru tine, dragul meu. Multe dintre ele o fac. Şi eu am făcut-o şi intenţionez să o fac din nou.

El clătină din cap, cu buzele strânse.

— Atunci, nu mai este nimic de spus.

— Nu, aprobă ea, nu mai este nimic de spus în ceea ce priveşte subiectul căsătoriei. Dar rămânem prieteni, nu-i aşa? Ne vom vedea la baluri şi la petreceri, odată ce se încălzeşte vremea şi începe sezonul monden. Ne vom putea distra împreună, în aceeaşi companie, George.

— Nu ştiu, spuse el, pe un ton posac. Nu ştiu dacă pot petrece timp cu cineva care gândeşte ca tine, Fenella. Îşi luă pălăria şi mănuşile pe care le lăsase pe o masă, lângă fereastră.

— Trebuie să procesez ce mi-ai spus, aşa că îţi urez o dimineaţă plăcută în continuare. Se înclină cu răceală spre ea şi apoi ieşi.

Fenella oftă, simţindu-se sfârşită. În ciuda opiniilor sale, George se dovedise un tovarăş destul de plăcut şi un însoţitor de încredere în ultimul an. Şi, cât timp se ţinuseră departe de subiecte dificile, ea reuşise să se bucure de compania lui. Dar acum se simţea inconfortabil, pentru că avea senzaţia că se folosise de el fiindcă îi era la îndemână şi se arăta mereu dornic să-i facă pe plac. Şi totul din cauza stării de rău care o bântuise în ultimele luni, o senzaţie că nimic pe lume nu o mai putea entuziasma. Viaţa ei căpătase o anumită patină de inutilitate, şi, drept urmare,

lăsase relaţia cu George să-şi urmeze cursul pe care el şi-l dorea, pentru că ea nu avea pic de energie să o direcţioneze în vreun fel. Dar acum, era altceva; privea lumea într-un mod diferit. Şi asta i se datora în totalitate lui Edward Tremayne.

Aruncă o privire spre ceas; era timpul să plece dacă nu voia să întârzie la prânz. Cât de penibil avea să fie, de acum încolo, să se intersecteze cu George? Era inevitabil, având în vedere că se învârteau în aceleaşi cercuri din înalta societate. Şi mai ştia şi cât de repede avea să observe şi să bârfească lumea atunci când doi oameni, care până de curând păreau un cuplu pe cale să se logodească, începeau brusc să se evite. Poate că Diana şi Petra aveau să-i ofere câteva sugestii despre cum să se descurce în acel labirint pe care singură şi-l crease.

Se grăbi la etaj să îşi ia haina. Îşi puse pe umeri o blană care avea să-i ţină de cald şi să îi dea un aer mai elegant decât eşarfa în dungi a sufragetelor şi care, cu siguranţă, avea să provoace mai puţine comentarii adverse. Mănuşile, manşonul şi geanta din piele completară ţinuta.

Ajunsese deja la jumătatea scărilor spre hol, când Lady Grantley ieşi din salonul principal al casei.

— Oh, Fenella, s-a întâmplat ceva cu George? A coborât în viteză, acum câteva minute, ca şi cum fugea de vreun incendiu. Abia mi-a spus bună dimineaţa. V-aţi certat, draga mea? întrebă ea când Fenella ajunse în capătul scărilor.

— Nu tocmai, răspunse Fenella. Am avut doar o divergenţă de opinie.

— Oh, ei bine, sper că nu a fost nimic serios, spuse mama ei. Ştie că ia masa aici, cu noi, înainte de balul de la familia Wareham. Sper că divergenţa voastră de opinie nu o să-mi dea peste cap felul în care am organizat locurile la masă.

— Nu, mamă, sunt sigură că nu va fi cazul, spuse Fenella, sperând că era adevărat. O să-i trimit o scrisoare, mai pe după-amiază, ca să-i amintesc.

— Da, aşa să faci, draga mea, spuse ea cu un zâmbet

slab. Acum mă duc să comand florile. Ştiu că vor fi cel puţin alte şase petreceri în seara aceea înainte de bal şi trebuie să comand cât mai din timp, ca să obţin tot ce îmi doresc. M-am decis să merg pe lavandă, frezii galbene şi hortensii albastre şi albe. Va fi drăguţ, nu crezi?

— Foarte, o asigură Fenella. Adevăraţi vestitori ai primăverii.

— Da, iar culorile vor merge de minune cu noua ta rochie de seară din tafta, adăugă mama ei.

— De fapt, mamă, nu cred că voi purta ţinuta aceea. Am alta în minte.

— Oh! exclamă încordată Lady Grantley. Ce culoare este?

Fenella râse, ştiind care avea să fie reacţia ei.

— Ei bine, este neagră, cu dantelă argintie.

— Doamne fereşte, Fenella. Fetele tinere poartă negru doar atunci când sunt în doliu! exclamă mama ei.

— Nu cred că cineva va confunda costumaţia aceea cu o rochie de doliu, o linişti Fenella. Aşteaptă s-o vezi. E încă la croitoreasă. Mai am două probe la ea, săptămâna viitoare.

Mama ei suspină resemnată.

— Atunci, o să mă abţin să mai spun ceva până nu o văd, zise ea şi se întoarse spre sala de mese. Trebuie să o rog pe doamna Bowden să se asigure că samovarele georgiene din argint sunt bine lustruite, spuse ea, şi se făcu nevăzută.

Fenella zâmbi. Ştia cât iubea Lady Grantley să organizeze petreceri, unde fiecare detaliu era pregătit cu minuţiozitate.

— Să trimit pe cineva să vă cheme o trăsură, domnişoară Fenella? întrebă majordomul, în timp ce-i deschidea uşa.

— Oh, da, te rog, Collins. O să aştept aici, la căldură.

Se întoarse şi bătu la uşa bibliotecii, întrebându-se dacă tatăl ei era acasă. Lord Grantley îşi ridică privirea din carte atunci când văzu capul fiicei sale prin crăpătura uşii.

— Oh, bună, Fenella, draga mea. Mi se pare că nu te-

am văzut de zile întregi.

— Nu a trecut chiar atât de mult, tată, spuse ea şi-l sărută pe obraz. Sunt pe punctul de a ieşi, dar m-am gândit să verific dacă eşti acasă şi să te salut mai întâi.

— Plimbăreaţo, o acuză el. Dar aşa sunteţi voi, tinerii, în zilele astea. Nu aveţi stare. E timpul să te gândeşti să te aşezi la casa ta.

Fenella clătină din cap, exagerat.

— Doamne fereşte, tată! Ne vedem mai târziu.

El ridică o mână în semn de rămas-bun şi apoi se întoarse la cartea pe care o citea.

Capitolul 11

— O să-mi iau sufleu de homar, anunţă Petra, privind în meniu. Şi apoi, cambulă la grătar. Voi ce vă comandaţi?

— Şi eu vreau sufleu, spuse Fenella, şi apoi păstrăv.

— Şi eu la fel, zise Diana, înmânând cu un zâmbet meniul chelnerului. Oh, şi o sticlă de Chablis. E bine pentru toată lumea?

— E bine, spuse Fenella. Chiar am nevoie de ceva cu care să mă fortific, după întrevederea aia nenorocită cu George.

— Spune tot, îi cerură la unison prietenele ei.

O ascultară cu atenţie, în timp ce le relata evenimentele dimineţii.

— Deci chiar te-ai certat cu George? întrebă Petra. Nu mai sunteţi prieteni?

— Nu mi-e foarte clar, răspunse Fenella. Era, cu siguranţă, foarte supărat când a plecat să „proceseze” ce i-am spus. Şi presupun că nu vom merge la operă în această seară.

— Va trebui să inventezi o poveste ca să explici răcirea asta bruscă dintre voi, spuse Diana. În caz contrar, vei fi subiect de bârfă prin oraş. Şi George va trebui să prezinte aceeaşi poveste. Nu va spune ceva care să te facă

să cazi într-o lumină proastă; este prea gentleman ca să facă aşa ceva. Dar va fi pus într-o situaţie penibilă dacă nu vă puneţi de acord în privinţa unei explicaţii în privinţa rupturii.

— O să-i scriu în această după-amiază ca să văd dacă îl pot îmbuna, fără să-i las totuşi senzaţia că ceva s-a schimbat. Nu ştiu cum am putut să fiu atât de idioată încât să las lucrurile să meargă atât de departe. Bietul George, nu este vina lui, spuse ea, şi îşi înfipse furculiţa în sufleu. Oh, ce bun e!

— Delicios, aprobă Petra. Dar nu este doar vina ta. George se crede prea important, dacă nu te deranjează să spun asta. Cred că are senzaţia că orice femeie de pe planetă visează să-i fie nevastă.

— Adevărat, spuse Fenella şi luă o înghiţitură din licoarea aurie din pahar. Chiar şi aşa, nu vreau ca lumea să aibă impresia că m-am lepădat de el ca de o măsea stricată. N-ar fi corect.

— Atunci, va trebui să-l convingi să te lase să apari tu drept cea părăsită, sublinie Diana.

— Dar ar fi lipsit de cavalerism din partea lui, şi nici aşa nu ar fi corect.

Petra stătea cu faţa spre intrarea în restaurant.

— Că tot vorbim despre diavol… nu te uita! George tocmai a intrat, însoţit de gemenii Sullivan. Ştia că ne vedem aici?

Fenella clătină din cap.

— Ne-a văzut?

— Nu ştiu, dar trebuie să ne comportăm natural.

Petra ridică o mână şi îşi flutură degetele spre cei trei bărbaţi.

— Şi-au dat seama că nu am cum să nu-i văd, explică ea.

Diana îşi întoarse capul şi ridică o mână în semn de salut, iar Fenella îi urmă exemplul, rugându-se ca bărbaţii să nu decidă să vină la masa lor.

— E în regulă, se îndreaptă spre sala de mese de la etaj, spuse Petra şi îşi întoarse atenţia către sufleu.

Pericolul s-a terminat.

— Doar a fost amânat, spuse Fenella. Dar slavă Domnului că ai reacţionat atât de rapid, draga mea! Am nevoie să mă adun un pic, înainte să-l înfrunt din nou.

— Ei bine, hai să terminăm prânzul, spuse Diana. Vreau să merg la magazinul Swan Edgar. Am văzut în vitrina lor cea mai frumoasă cămaşă de mătase, până în talie, cu dungi albe şi negre. Ar merge perfect cu noua mea pălărie crem din paie.

— Aşadar, ai de gând să o bagi pe Kimberley Diamond la curse în primăvara aceasta? întrebă Fenella, fericită să se gândească şi la altceva decât la propria încurcătură.

— Cameron, antrenorul ei – l-aţi cunoscut –, vrea să o trimită de încercare la cursa Guineas Stakes, de la Newmarket, la începutul lui aprilie. Vom organiza un mic grup ca să mergem acolo, şi, dacă iese bine în cursă, o înscriem la Ascot, în iunie. Şi Rupert vrea să dăm o mare petrecere cu ocazia cursei.

— Întotdeauna mi-a plăcut la Ascot, spuse Fenella. Problema mea este să găsesc o pălărie pentru Ziua Doamnelor care să nu mă facă să arăt ca un pitic.

— Pălăriile de paie nu te fac să pari mică dacă nu au prea multe volane şi zorzoane, sublinie Diana. Oricum, avem destul timp până în iunie să găsim pălăria perfectă.

*

— Trebuie să te felicit că ai convins-o pe domnişoara Grantley, spuse Cedric Hardcastle, strângând cu atenţie foile de hârtie din faţa sa, în camera friguroasă de pe Gower Street. Trebuie să recunosc că nu-mi dădusem seama că poate fi atât de aprigă.

Zâmbetul lui Edward era trist.

— Am obiceiul să intru cu bocancii în viaţa oamenilor, atunci când mintea mea e fixată pe ceva. Domnişoara Grantley mi-a dat o lecţie scurtă şi dură cu privire la acest aspect. Dar mi-a spus destul de clar că nu e convinsă pe deplin. Are ceva îndoieli în ceea ce priveşte capacitatea ei

de a o juca pe Rose.

— Sunt sigur că are, mai ales că nu a jucat niciodată pe o scenă reală, spuse Cedric. Trebuie să înveţe să aibă încredere în ea.

— Poate că o lectură completă, cu toţi actorii, îi va da această încredere, spuse Edward încruntându-se.

— Poate, admise Cedric şi-i întinse o altă foaie de hârtie. Încă mă întreb ce actori ar fi potriviţi. Evident, trebuie să ne folosim de amatori, pentru că nu vor costa nimic. Vor fi atât de recunoscători pentru oportunitatea de a juca pe o scenă reală, încât ar fi capabili chiar să plătească ei pentru acest privilegiu, zise Cedric, râzând într-un mod total lipsit de blândeţe, care spunea multe despre opinia lui în privinţa actorilor amatori. Uită-te peste numele acestea! Vor veni la cursul meu obişnuit de miercurea viitoare, şi putem organiza atunci o audiţie, îi spuse el lui Edward, întinzându-i o hârtie.

Edward îşi aruncă ochii pe listă, dar numele nu-i spuneau mare lucru. Erau elevii lui Cedric, iar ultima sa încercare de a participa la o lectură a piesei se încheiase dezastruos. Cu toate acestea, avea încredere în judecata fostului actor. Cedric lucra cu acel grup de amatori de mai bine de un an şi ştia de ce erau cu toţii capabili.

— Aştept cu nerăbdare să-i cunosc personal, spuse el. Dar nu am niciun motiv să mă îndoiesc de judecata şi instinctele tale atunci când vine vorba despre aptitudini şi caracter.

— Bun, încuviinţă Cedric. Singura problemă pe care aş avea-o este legată de domnişoara Grantley. Nu ştiu dacă va participa la cursul de miercuri, având în vedere modul abrupt în care a părăsit clasa data trecută.

— Mă voi asigura că va fi prezentă, spuse Edward, în timp ce îşi potrivea fularul la gât, gata de plecare.

— O să te vezi cu ea până atunci? întrebă Cedric ridicând insinuant dintr-o sprânceană.

— Nu sunt sigur, îi răspunse vag Edward. Nu am nimic planificat, dar ştiu unde locuieşte. Dacă nu o văd până miercuri, o să-i trimit un mesaj.

Cedric nu făcu decât să încuviinţeze din nou din cap.

— Atunci, mă bazez pe tine în privinţa asta, spuse el, şi se ridică de la masă odată cu musafirul. Te-ai gândit deja la finanţarea spectacolului? Ar trebui să începem să căutăm un teatru potrivit pentru momentul în care suntem pregătiţi să repetăm cu seriozitate.

— Am nişte variante, îi răspunse, din nou vag, Edward, în timp ce îşi trăgea mănuşile. Îţi doresc o zi bună, Cedric. Ne vedem miercuri!

— Pe miercuri, spuse Cedric, în timp ce-i făcea cu mâna vizitatorului din capătul scărilor, apoi se întoarse în sala de clasă cu radiatorul zgomotos.

Edward îşi ridică gulerul de la haină şi porni într-un ritm alert spre Bloomsbury Square. Se întrebă ce făcuse Fenella de când se despărţiseră, în acea dimineaţă. Nu era sigur de ce, dar, înainte să plece, nu-i sugerase niciun aranjament ferm pentru a se întâlni din nou. Oare era reticent în a spune sau a face ceva care ar fi transformat legătura lor până atunci relaxată în ceva mai serios? Se asigurase întotdeauna că relaţiile lui cu femeile nu progresaseră niciodată dincolo de intimitatea întâmplătoare, fără niciun fel de sentimente de o parte sau de alta. Dar ceva era diferit cu Fenella. Nu o vedea ca pe o legătură ocazională. Desigur, nevoia lui ca ea să interpreteze rolul lui Rose avea de-a face cu asta. Dar pentru ca ea să o joace pe Rose nu era necesar ca ei doi să facă dragoste.

Deci de ce ignora semnalele de avertizare la care era de obicei atât de sensibil? Fenella i se băgase pe sub piele, iar ideea asta nu-l alarma nici pe departe pe cât ar fi trebuit. Mai simplu spus, avea nevoie să o revadă. Şi-o dorea pe Fenella pentru ea însăşi; să-şi petreacă timpul cu ea devenea o nevoie imperativă. Şi-l aducea periculos de aproape de a face singurul lucru pe care îşi jurase să nu-l mai facă: să reintre în cercurile din înalta societate.

Îşi suprimă un fior neplăcut. Revenirea în societate însemna, invariabil, să reia legătura cu fratele şi cu sora vitregă. În ciuda firii sale retrase şi a circumstanţelor în

care se născuse, nu se întâmplase nimic care să-l facă *persona non grata* în societate. Era tot un Tremayne. Încă primea invitaţii la evenimentele din societate pe care le refuza întotdeauna cu curtoazie, având grijă să nu-şi distrugă relaţiile, deşi păstra o distanţă solidă între el şi vechea lume din care făcuse parte. Amabilităţile înrădăcinate de o educaţie privilegiată mureau greu, chiar dacă renunţase la acele privilegii cu mult înainte ca familia lui să i le retragă.

Îşi cumpără un exemplar din *Evening Standard* de la un băiat care vindea ziare în colţul pieţei, suflându-şi în mâinile înroşite de frig.

— Ia-ţi o cană cu ceai, îi spuse Edward, adăugând câteva monede la preţul ziarului.

Intră apoi în cafeneaua în care fusese cu Fenella şi comandă cafea aceleiaşi chelneriţe, care nu dădu vreun semn că l-ar recunoaşte.

Răsfoi ziarul în timp ce îşi bea cafeaua, iar ochii îi căzură pe pagina care avea lista teatrelor. *Candida* lui Shaw se juca la Teatrul Drury Lane. Era una dintre lucrările mai puţin cunoscute şi rareori puse în scenă ale dramaturgului. Edward bătea cu degetele în masă, cu privirea fixată undeva în gol. Merita riscul să cumpere două bilete şi să o invite pe Fenella în acea seară? Ce avea de pierdut, în afară de banii de bilete? Dar ar fi însemnat, în acelaşi timp, şi să-şi asume riscul de a fi văzuţi în public împreună. Dar tocmai acceptase ideea că acest lucru avea oricum să se întâmple la un moment dat, dacă voia să continue să o vadă pe Fenella, aşa cum hotărâse deja.

Lăsă un şiling pe masă şi ieşi în grabă din cafenea. Se întoarse pe Gower Street şi luă un omnibuz până la Covent Garden. Ajuns la teatru, ezită între o lojă şi locuri în primele rânduri. Într-un final, se hotărî pentru varianta din urmă. O lojă putea fi privită ca având conotaţii clandestine, şi, în plus, dacă Fenella, dintr-un motiv sau altul, nu-l însoţea, i-ar fi fost mai uşor să se amestece cu publicul din primele rânduri. Nu era nimic mai trist decât un bărbat singur într-o lojă.

Ajuns înapoi acasă, Edward îi scrise Onorabilei Fenella Grantley o invitaţie oficială, la care îşi ataşă cartea de vizită, şi îl trimise pe Harvey în Albemarle Street. Apoi îşi făcu o ceaşcă de ceai şi se aşeză, aşteptând răspunsul.

*

Fenella se întoarse acasă pe la patru după-amiază, însoţită de unul dintre băieţii care livrau pentru Swan Edgar, încărcat cu pachete. Cumpărase mult mai mult decât îşi propusese, dar prietenele ei o provocaseră, şi, într-un acces de nechibzuinţă, îşi achiziţionase două rochii noi de zi, o manta de mătase şi o pereche de pantofi din satin auriu.

— Bună ziua, domnişoară Fenella, o salută Collins în timp ce păşea în hol. Fred, zise el şi pocni din degete către un servitor din preajmă, care luă pachetele de la băiat şi plecă la etaj cu ele.

— Bună ziua, Collins, spuse Fenella în timp ce-i întindea băiatului care o ajutase o monedă. Lady Grantley e acasă?

— Cred că se odihneşte, domnişoară Fenella.

— Oh, atunci nu o s-o deranjez, spuse ea, şi se îndreptă spre scări.

— Oh, o clipă, domnişoară, cineva a lăsat un mesaj pentru dumneavoastră, în această după-amiază. Băiatul voia un răspuns, dar i-am spus că nu sunteţi acasă, aşa că a plecat, zise Collins, întinzând o tavă din argint.

— Oh?

Se întoarse de la scări şi luă plicul sigilat şi cartea de vizită. Inima mai că-i sări din piept când recunoscu scrisul de pe plic, înainte chiar să vadă cartea de vizită a lui Edward Tremayne. Fără un cuvânt, se grăbi spre camera ei, conştientă de cât i se accelerase pulsul.

Dormitorul ei era pustiu, şi Fenella tăie plicul cu o unghie lungă, în timp ce se îndrepta spre fereastră. Desfăcu hârtia şi citi mesajul scurt.

Draga mea domnişoară Grantley, îmi puteţi face onoarea de a mă însoţi la teatru în această seară?

Am bilete pentru Candida *lui Shaw şi sper ca spectacolul să vă atragă cel puţin la fel de mult ca pe mine.*

Voi veni să vă iau de acasă la ora şapte şi sper să fiţi de acord să luaţi cina cu mine, după spectacol.

Al dumneavoastră sincer,

Edward Tremayne.

Fenella râse de absurditatea limbajului formal după toate intimităţile pe care le împărtăşiseră ei doi. Tonul era atât de diferit de orice şi-ar fi putut imagina pe limba lui Edward, încât bănuia că el intenţionase să o facă să râdă.

Se duse la masa de scris gravată din lemn de trandafir şi alese o coală de hârtie. O clipă, se uită la perete, lovindu-şi capătul tocului de dinţi, în timp ce se gândea ce stil să folosească în răspuns. Apoi cu un zâmbet pe buze, puse tocul pe hârtie. Împături foaia, o sigilă, apoi trase de cordonul clopoţelului.

Alice răspunse la apelul ei după numai câteva minute.

— Aşteptam să mă chemaţi, domnişoară Fenella. Am înţeles de la Fred că aţi făcut cumpărături. O să le despachetez imediat.

— Nu, cumpărăturile mai pot aştepta, Alice. Am nevoie, înainte de toate, de cineva care să ducă scrisoarea asta pentru mine. E urgent. Şi ai putea, te rog, să o informezi pe Lady Grantley că până la urmă nu voi lua cina acasă? Mă duc la teatru.

Alice luă scrisoarea şi se repezi cu ea la parter, iar Fenella se duse la şifonierul cu haine, întrebându-se ce să poarte. Ce locuri cumpărase Edward – probabil dintr-un impuls de moment, pentru că altfel i-ar fi menţionat ceva despre teatru în acea dimineaţă, înainte să se despartă? Presupunând că erau locuri ieftine la balcon sau în spatele orchestrei, ea ar fi arătat exagerat într-o rochie formală de seară. Se uită din nou la invitaţia lui. Formalitatea salutului şi formularea indicau o ocazie specială. Deci locurile

trebuiau să fie în vreo lojă sau în primul rând.

Făcuse cândva greşeala să presupună că el nu se descurca cu banii şi nu intenţiona să o repete. Ocazia justifica un adevărat efort din partea ei, aşa că, atunci când Alice se întoarse, deja scosese o rochie de un verde smarald din tafta, cu un decolteu ameţitor.

— Ce crezi, Alice?

— Aţi arătat mereu minunat în rochia aceea, domnişoară Fenella.

— Şi am cumpărat astăzi o superbă pelerină din mătase verde cu auriu, care s-ar potrivi de minune. Ah, şi noii mei pantofi… Iată o ocazie perfectă ca să-i încerc.

Alice începu să despacheteze cutiile de pe pat. Scutură pelerina.

— În acest caz, o s-o calc puţin. Este minunată. O să purtaţi perlele? Colierul acela la baza gâtului s-ar potrivi foarte bine cu decolteul de la rochie.

— Da, perfect. Mulţumesc, Alice.

Fenella se strădui să îşi mai tempereze emoţia. Iubea teatrul, iar ideea de a merge cu Edward făcuse să-i crească entuziasmul de sute de ori. Şi îi plăcea şi ideea de a discuta piesa cu el la cină, eventual în Piazza, dacă asta avea el în minte, iar după aceea… ei bine, era la mintea oricui. Simţi cum pielea începe să o furnice, iar gura i se uscă brusc, în vreme ce era cuprinsă de un val de dorinţă pură. Îl dorea, voia să îşi îngroape faţa la pieptul lui, să-i inhaleze parfumul special, de lămâie şi pământ. Voia să-l simtă lipit de ea, în ea, cu mâinile pe trupul ei, mişcându-se, făcându-i fiecare centimetru de piele să vibreze.

Capitolul 12

Trăsura trase în faţa reşedinţei Grantley, din Albemarle Street, exact la ora şapte, iar Edward coborî din ea, purtând pelerina neagră de seară. Se uită la casa cu ferestre pe două laturi, amintindu-şi de vremurile din trecut

în care se plimba cu o aparentă nonşalanţă de-a lungul acelei străzi, căutând-o cu privirea pe Fenella, care, prin frumuseţea ei diafană, i se păruse întruparea personajului Rose. Zâmbi gândindu-se că termenul de „frumuseţe diafană” se potrivea doar atunci când venea vorba despre aspectul ei exterior, dar nu avea nici cea mai mică legătură cu nuanţele dramatice ale personalităţii ei vibrante.

Ajunse la uşă, sună şi se dădu un pas în spate. Un majordom îi deschise aproape imediat.

— Bună seara. Domnişoara Grantley mă aşteaptă.

— Da, într-adevăr. Domnul Tremayne, presupun. Poftiţi, vă rog!

Collins deschise uşa larg şi făcu o mică plecăciune.

Edward aruncă o privire spre trăsura care aştepta. Ridică cinci degete, iar vizitiul încuviinţă din cap şi îşi strânse mai bine fularul.

Intră în salon şi se uită în jur. Era, aşa cum se aşteptase, salonul elegant şi impunător al unui aristocrat înstărit. Ochiul său experimentat îi spunea că pendula înaltă era iacobină, iar tabloul de pe peretele îndepărtat era o pictură a lui Vermeer.

Era pe punctul de a privi mai atent, când auzi glasul Fenellei din capătul scărilor.

— Bună seara, Edward!

Cobora încet în pantofii ei din piele de miel de culoarea bronzului, ridicându-şi uşor rochia din seară, din care se zărea doar puţin, pe sub gulerul înalt al pelerinei de seară din hermină. Părul ei blond era prins într-un coc artistic, înconjurat de o coroniţă din perle fine.

La jumătatea scării, se opri şi îşi puse mâna înmănuşată pe balustradă, ca să-l privească pe Edward. Ţinuta lui de seară era impecabilă, vesta albă, gulerul apretat şi lavaliera albă, toate în conformitate cu codul vestimentar. Dar, ca întotdeauna, era ceva uşor nepotrivit în felul în care le purta. Un indiciu de neglijenţă care era greu de definit, atunci când nimic nu părea să fie nelalocul lui. Poate că era părul lui, se gândi ea. Un pic prea lung, cam netuns – şi cu acea şuviţă rebelă care îi cădea mereu

pe fruntea largă. Observă că nu purta mănuşile albe, aşa cum cerea eticheta. Şi unde era pălăria neagră de mătase? Un gentleman nu ieşea niciodată seara în oraş fără pălărie. Şi totuşi, nu şi-l putea imagina pe Edward purtând una.

— O zână a zăpezii, cât de încântător, spuse el şi-i făcu o plecăciune elegantă.

Fenella se încruntă, întrebându-se dacă râdea de ea, dar nu detectă nicio urmă de sarcasm în expresia lui, ci doar apreciere. Îi răspunse la plecăciune cu o reverenţă.

— Domnule Tremayne, ce plăcere să vă revăd! Şi cât de elegant arătaţi în această seară, nu se putu ea abţine să adauge.

— La ce te aşteptai, fată dragă? La un jerpelit? îi şopti el.

— Nu eram sigură la ce să mă aştept, spuse ea, apropiindu-se. Dar acum mă bucur că am făcut eforturi ca să arăt cât mai bine.

El ridică întrebător dintr-o sprânceană.

— Mă voi abţine de la complimente goale, pentru că ştii foarte bine cât de minunat arăţi şi nu ai nevoie să ţi-o mai spun şi eu, comentă el, oferindu-i braţul. Ne aşteaptă trăsura.

Ghem, set şi meci, recunoscu Fenella, impresionată, în timp ce-şi strecura mâna pe sub braţul lui. O străbătu un mic fior de plăcere când el o trase mai aproape.

— Să aveţi o seară minunată, domnişoară Fenella, domnule Tremayne, le ură Collins, apoi închise uşa după ei.

Edward o duse pe Fenella la trăsură şi rămase pentru o clipă cu o mână pe portieră şi cu un picior pe treaptă.

— Mai avem ceva timp la dispoziţie până o să se ridice cortina, în caz că ţi-e foame. O să fie deja trecut de zece când o să ajungem la cină. Ştiu un loc în care putem mânca stridii şi bea şampanie, până începe spectacolul.

— N-am refuzat niciodată aşa ceva, spuse Fenella.

Edward îi dădu indicaţii vizitiului, apoi urcă în trăsură. O pălărie de mătase neagră era aşezată pe bancheta de vizavi de Fenella. El o ridică, se aşeză şi îşi puse pălăria în poală.

— Mă bucur că ai fost liberă în seara asta.

— Şi eu mă bucur, recunoscu ea.

Singura lumină din interiorul trăsurii venea de la felinarele de afară. Zona de lângă Covent Garden era mereu aglomerată seara, aşa că trăsura înainta încet, printre razele de lumină răspândite de felinarele cu gaz care alternau cu zonele de umbre.

— Aştept cu nerăbdare această piesă. Este foarte rar pusă în scenă, spuse Fenella.

Pentru un moment îngrozitor, simţi nevoia să se lanseze într-o conversaţie de politeţe, de parcă ar fi fost nişte cunoştinţe îndepărtate. Probabil era din cauza hainelor formale, care descurajau rutina lor intimă. Avuseseră un moment de relaxare când erau în casă, dar dispăruse repede. „Ce ciudat”, se gândi ea, „să cunoşti pe cineva atât de intim, să-i ştii fiecare centimetru de piele, fiecare fir de păr din cap, şi totuşi să ţi se pară că e complet un străin”.

— Aşadar, draga mea, cu ce ţi-ai ocupat azi timpul?

Edward se aşeză pe pernele jerpelite ale trăsurii şi o privi cu un zâmbet atotştiutor, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Şi, deodată, totul între ei era aşa cum trebuia să fie. Afecţiunea şi întrebarea personală făcuseră ca atmosfera să nu mai fie ciudată.

Fenellei îi stătea pe vârful limbii să-i spună despre cearta ei cu George, dar îşi dădu seama la timp că, oricât de intimi ar fi fost, să-i împărtăşească acea situaţie şi consecinţele ei n-ar fi fost prea înţelept.

— Oh, nimic ieşit din comun. Am luat prânzul cu prietenele mele dragi, Diana şi Petra, şi am mers la cumpărături, spuse ea, ridicând din umeri. O zi tipică din viaţă unei fete care nu mai este debutantă. Tu ce ai făcut? Cum ţi-a fost ziua?

— Ah, ei bine, asta e ceva ce trebuie să discutăm pe larg, spuse Edward. Mi-am petrecut dimineaţa în Gower Street, cu Cedric.

— Oh? Se aplecă înainte, fără să încerce să-şi ascundă

interesul. Spune-mi!

Trăsura se opri.

— Mai târziu, avem timp. Până atunci, să găsim ceva să mâncăm, înainte de teatru, spuse el.

Deschise uşa trăsurii şi ieşi, întinzându-i Fenellei o mână, ca să o ajute să coboare.

Se aflau pe una dintre străzile mai mici care duceau spre Covent Garden. Atmosfera era calmă, dar zgomotul din Piazza ajungea până la ei, prin aerul îngheţat. Lumina se revărsa pe piatra cubică din faţa unui mic restaurant pe firma căruia scria King's Head.

— Aici, zise Edward şi făcu semn către uşă, înainte de a o ghida către intrarea în restaurant, ţinându-i o mână pe spate.

Intrară direct din stradă într-un salon de bar aglomerat şi zgomotos. Fumul de la ţigări şi de la pipe, tavanul jos din lemn, focul puternic care ardea în şemineu şi trupurile care se îngrămădeau unele în altele făceau ca atmosfera să fie sufocantă. Fenella se temu că începea să transpire în rochia de sub pelerina de hermină, aşa că îi permise lui Edward să-i scoată blana de culoare crem şi să i-o ţină împăturită la el pe braţ.

Era mai uşurată, dar tot nu atât pe cât şi-ar fi dorit. „Concentrează-te la gerul îngrozitor de afară", îşi spuse ea ferm.

— Ned… Ned… aici, zise un bărbat de la o masă lungă din zona ferestrelor şi flutură energic cu mâna spre ei. Unde ai fost în ultimele săptămâni? Nimeni nu te-a mai văzut de o veşnicie.

„Ned?" se miră Fenella în gând. Numele avea ceva neconvenţional în el şi părea să i se potrivească mai bine decât Edward. Se uită la el şi-l văzu că zâmbeşte larg, cu o mână ridicată în semn de salut.

— Vino să-mi cunoşti prietenii, spuse el, ghidând-o încă o dată, cu o mână pe spate, prin încăperea aglomerată. Doamnelor şi domnilor, permiteţi-mi să v-o prezint pe domnişoara Fenella Grantley, spuse el când ajunseră la masă.

Fenella simţi că o prezentase precum un premiu la un târg de la ţară. Era stresată de faptul că o aruncase într-un cadru social pe care nu-l cunoştea şi pentru care nu se pregătise.

— Bună seara, spuse ea, zâmbind forţat.

Cei din grup nu erau îmbrăcaţi pentru o seară formală ori pentru teatru sau operă. Majoritatea purtau haine de stradă uşor ponosite, mai puţin două femei care aveau ceva extravagant şi exuberant în ţinuta lor. Una avea o pană purpurie în păr, ţinută în loc de o bandană roşie, cealaltă purta o eşarfă viu colorată, plină de volane, aruncată neglijent în jurul gâtului ei lung. Amândouă erau frapante: nu frumoase, dar nu ai fi avut cum să treci pe lângă ele pe stradă fără să te uiţi lung. Fenella începu să se simtă „translucidă” pe lângă prezenţa lor plină de culoare.

— Ia loc… ia loc, scumpo, şi bine ai venit, spuse un bărbat în vârstă, cu mustăţi imense, îmbrăcat cu o vestă colorată, făcându-i semn către locul de pe bancă de lângă el. Dacă tu eşti motivul pentru care nu l-am mai văzut pe acest ticălos de atâta timp, atunci, merită să-l iertăm pentru neglijenţă.

Complimentul direct şi oarecum inadecvat ar fi făcut-o pe Fenella să se simtă incomod în alte situaţii, dar nu în acea companie. Aşa că îi întoarse bărbatului zâmbetul şi se aşeză lângă el.

Masa era acoperită cu platouri de stridii şi cu halbe care, dacă era să ghicească după marginea de spumă, erau pline cu Guinness.

— Stridii? o întrebă Edward, sprijinindu-şi uşor o mână pe umărul ei. Sau altceva?

— Cu siguranţă, stridii, spuse ea. Se pare că asta mănâncă toată lumea.

— Cele mai bune din Londra, declară un bărbat mai tânăr de la masă. Niciunul dintre noi nu ar îndrăzni să pună piciorul pe scenă fără să aibă în stomac stridii de la King’s Head.

— Sunt ca un fel de talismane aducătoare de noroc, chicoti una dintre femei. E un fel de ritual, dacă vrei să-i

spui aşa, adăugă ea, apoi întinse mâna peste masă către Fenella. Sunt Harriet Aldershot, domnişoară Grantley.

— Oh! Fenella făcu ochii mari, în timp ce strângea mâna oferită. V-am văzut jucând-o pe Gwendolen, în *Ce înseamnă să fii onest.* Aţi fost minunată, domnişoară Aldershot. Am râs atât de mult.

— Am fost minunată, nu-i aşa? spuse actriţa, chicotind mulţumită. Dar nimic nu ţine o veşnicie, adăugă ea oftând.

— Asta e meseria ta, spuse un alt bărbat.

Declaraţia produse un moment de linişte contemplativă în care Fenella încercă să proceseze faptul că stătea la o masă din Covent Garden cu un grup de actori, unii clar cunoscuţi, alţii poate mai puţin, aşa că atmosfera era specială pentru oricine avea până şi un interes vag pentru teatru. Fenella abia de mai răsufla de încântare.

— Şampanie la stridii? întrebă Edward, încercând să-i atragă atenţia.

Ea se uită buimacă la el.

— Oh, îmi pare rău, nu eram atentă.

— La mine sigur nu, răspunse el cu zâmbetul lui atotştiutor.

— Nu, nu şampanie. Guinness, spuse ea ferm.

El râse uşor şi porni spre bar, de unde se întoarse în câteva minute cu două halbe înspumate.

— Imediat vin şi stridiile, spuse el, şi puse halbele pe masă, apoi îşi făcu loc lângă ea pe bancă, lipindu-şi coapsa de a ei.

— Deci, Ned, cum merge piesa? Nu aveai de gând să-l convingi pe bătrânul Hardcastle s-o pună în scenă pentru tine? întrebă cineva din capătul îndepărtat al mesei.

Fenella deveni rigidă, dornică să afle răspunsul. Edward îi simţi trupul încordat lângă al lui; stăteau atât de lipiţi unul de altul, încât îşi puteau simţi fiecare tresărire a unui muşchi. El se întoarse să o privească pentru o clipă, ridicând întrebător dintr-o sprânceană.

— Cedric a fost de acord să regizeze piesa, şi începem audiţiile săptămâna viitoare. Dar o am deja pe Rose, spuse

el, şi o luă pe Fenella de mână. Iat-o – dacă va fi de acord, bineînţeles. Încă încerc să o conving.

— De ce ai îndoieli, domnişoară Grantley? o întrebă Harriet Aldershot. Cei mai mulţi actori care sunt la început ar da orice pentru o astfel de oportunitate, spuse ea pe un ton cam aspru. Nu te-am văzut în nicio piesă, aşa că presupun că eşti la început.

Fenella se gândi la ce spusese actriţa, uşor descumpănită de tonul destul de ostil pe care aceasta îl folosise. Dar nu o putea învinovăţi, pentru că avea dreptate.

— Sunt ezitantă tocmai pentru că nu am experienţă, domnişoară Aldershot. Personajul este foarte complex. Aţi citit piesa?

— O parte, răspunse femeia, privind-o fix în ochi pe Fenella.

— Atunci, presupun că ştiţi la ce mă refer, adăugă ea.

Luă o înghiţitură mare de bere, în timp ce o fată aşeza în faţa lor un platou cu stridii cuibărite în gheaţă.

Fenella se întreba de ce Edward nu spunea nimic. Parcă era surd la schimbul de replici. Îl aruncă o privire întrebătoare, în timp ce el se întindea cu calm spre o stridie, ducându-şi cochilia deschisă la buze şi sorbind cu zgomot.

— Gustă una, spuse el, luând o stridie de pe platou şi ducându-i-o la buze.

Fenella înghiţi miezul suculent, conştientă de zumzetul conversaţiei care se înviora în jurul lor. Părea că subiectul piesei lui Edward era închis pentru moment. Dar asta nu dură mult timp.

— Şi cum rămâne cu teatrul, Ned? Cât eşti de aproape de a găsi o soluţie? întrebă domnul cu mustăţi de lângă Fenella.

Edward bău din bere înainte de a spune, fluturând din mână:

— Va trebui să văd ce îmi pot permite mai întâi. Cu siguranţă, nu va fi unul dintre teatrele mari din West End. Cu excepţia cazului în care găsesc un sponsor înstărit. Mai

ia stridii, Fenella! Marcus, i se adresă el unui bărbat aflat de cealaltă parte a mesei, mergi din nou în turneu în vara aceasta?

Fenella luă absentă o altă stridie, savurându-l din priviri pe Ned, acel Edward cu totul diferit. Era între ai lui, şi asta era evident din relaxarea pe care o afişa, din absenţa totală a grimaselor atât de prezente în conversaţiile cu alţi oameni. Pe oamenii cu care se aflau la masă – oamenii între care trăise mama lui – nu-i dispreţuia aşa cum îi dispreţuia pe cei din familia tatălui, cei care trăiau în cercurile înalte ale societăţii.

Acolo, într-un pub din Covent Garden, mâncând stridii, bând Guinness, vorbind despre teatru, el era acasă, era Ned, dramaturgul, fiul unei actriţe.

Fenella se relaxă din nou, încântată să asculte bârfele animate din jurul ei. O fascinau, pentru că erau atât de diferite de conversaţiile insipide şi oarecum maliţioase cu care era obişnuită – şi care acum i se păreau atât de plictisitoare.

În cele din urmă, Edward îşi goli halba şi se ridică de pe bancă.

— Haide, Fenella, vom rata ridicarea cortinei dacă nu ne grăbim. Nu mi-am dat seama că s-a făcut aşa târziu.

Fenella se ridică în grabă şi cam fără eleganţă de pe bancă, în mijlocul unui cor de voci care îşi luau rămas-bun. Răspunse cât de bine reuşi, peste umăr, în timp ce Edward o trăgea pe uşă, spre stradă.

— Poftim, o să ai nevoie de asta, spuse el, şi îi aşeză pelerina pe umeri, după care o luă de mână şi se grăbiră spre teatru.

Sunetele din Covent Garden şi Piazza erau puternice: muzică, râsete, voci ridicate nu întotdeauna vesele îi însoţiră până în foaierul de la Theatre Royal. Fenella se uită în jur, sperând să nu vadă vreun cunoscut. Nu avea cum să evite o întâlnire accidentală şi ar fi fost penibil, dar îşi asumase acel risc. Spre uşurarea ei, ajunseră la locurile centrale de pe primul rând fără să se intersecteze cu vreo persoană cunoscută.

Discuţiile în şoaptă, sunetele făcute de orchestra care îşi acorda instrumentele, mirosurile bogate ale teatrului – scaunele de pluş, parfumul –, foşnetul rochiilor de mătase, toate îi aduceau aceeaşi plăcere pe care o simţise în copilărie când, de Crăciun, fusese adusă să vadă *Robinson Crusoe* chiar în acest teatru.

Edward îi simţi plăcerea, în timp ce stătea aproape de el, cu mâna odihnindu-se pe braţul fotoliului dintre ei. Era aceeaşi plăcere pe care o simţise şi el mereu. Avea amintiri vagi despre după-amiezile petrecute stând într-un colţ al scenei în timp ce mama lui repeta, şi apoi pe locurile din faţă, uitându-se fascinat la repetiţiile oficiale ale pieselor. Era o figură atât de familiară pentru colegii actori ai mamei, încât nimeni nu-i acorda prea multă atenţie. Era fericit să le facă diverse mici servicii – mătura scena, muta recuzita, chiar dacă uneori era îngrozitor de grea. Fiecare sarcină care avea legătură cu teatrul îl încânta. Dar totul se sfârşise brusc atunci când el împlinise şapte ani şi, fără să-l avertizeze, mama îi spusese că avea să meargă să locuiască împreună cu tatăl său, fratele şi sora, undeva în Cornwall.

Putea simţi şi acum senzaţia de frică, sentimentul confuz de abandon din timpul călătoriei cu trenul alături de un domn sever, care vorbise puţin, dar rostise des rugăciuni, în timpul orelor plictisitoare ale nesfârşitului drum spre Cornwall. Prefera să nu-şi amintească despre sosirea la domeniul Tremayne, întâlnirea cu fraţii vitregi şi tristeţea acelei veri lungi şi solitare, urmată de toate celelalte veri, până când fusese trimis, în cele din urmă, în mediul academic. Perioada pe care o petrecuse la Oxford fusese una de pură încântare, în mare măsură pentru că îşi găsise rapid propriul cerc social printre studenţii care chiar aveau o înclinaţie spre mediul academic şi reuşise să se îndepărteze de fratele său vitreg. Carlton făcuse parte dintr-un cerc social cu totul diferit. Fratele vitreg fusese membru al clubului exclusivist Bullingdon, care reunea studenţi bogaţi, aristocraţi, fără niciun interes pentru învăţătură, care se preocupau doar de privilegiile lor, de

curse de cai, de jocuri de noroc şi de umilirea celor mai puţin norocoşi decât ei.

Fraţii abia schimbaseră două vorbe în lunile în care fuseseră împreună la Oxford. Iar când Carlton fusese exmatriculat în al doilea an, din cauza unei farse îngrozitoare pe care o făcuse, Edward rămăsese sechestrat, petrecând chiar şi vacanţa lungă de vară la facultate. Însă călătorise destul de des la Londra, ca să îşi viziteze mama. Iar cu acele ocazii participase fericit la activităţile din lumea ei, care îi ofereau o plăcere şi o emoţie diferite de ceea ce experimenta în mediul academic.

— Acesta e momentul în care mă emoţionez mereu, şopti Fenella, apucându-l, fără să-şi dea seama, strâns de mână, în timp ce luminile se stingeau.

Edward era mai mult decât fericit să îşi părăsească amintirile şi să se concentreze asupra piesei de teatru, conştient de Fenella, care privea fascinată de lângă el.

La pauză, el îi sugeră să meargă la bar, dar ea clătină din cap.

— Nu, dacă nu te deranjează, aş prefera să rămân aici. Nu-mi place să-mi stric concentrarea.

Nu-i spuse că prefera să se ţină departe de barul şi de foaierul aglomerat. Întâlnirea cu vreun cunoscut i-ar fi distrus starea de spirit pe care i-o creasе piesa.

Edward ridică din umeri.

— Cum doreşti. Ţi-ar plăcea o îngheţată? El arătă spre o tânără care se plimba pe culoar cu o tavă cu diverse feluri de îngheţată.

— Perfect, spuse fericită Fenella.

Edward îşi părăsi scaunul şi merse spre tânăra cu îngheţată. Analiză oferta, întrebându-se care era preferata Fenellei. Nu ciocolată, decise el; nu părea genul căreia să-i placă ciocolata. Dar nici genul care să se dea în vânt după vanilie. Căpşune? Nu.

— Cafea, decise el.

Fata puse îngheţata de cafea într-un mic bol de porţelan şi i-o întinse

— Un şiling, vă rog.

Edward se întoarse la locurile lor şi-i întinse Fenellei îngheţata.

— Am ghicit?

Ea gustă de pe vârful linguriţei.

— Ador cafeaua. A fost greu să ghiceşti?

El clătină din cap, zâmbind.

— Nu foarte greu. Încep să te cunosc, draga mea.

Cuvintele de alint o făcură să înghită, din greşeală, toată îngheţata din linguriţă. Ochii i se umeziră instantaneu. Îi luă câteva clipe să îşi revină, apoi spuse:

— Mi-au plăcut prietenii tăi. Sunt toţi actori profesionişti?

— Actori, regizori, scriitori, pictori, creatori de costume, spuse el, ridicând uşor din umeri. Toţi trăiesc şi respiră pentru scenă.

Fenella mai luă o linguriţă de îngheţată.

— Şi tu la fel, nu-i aşa, Ned?

El întoarse capul, iar ea îi oferi un zâmbet întrebător.

— Am voie să-ţi folosesc numele de scenă?

— Când suntem singuri sau cu prietenii mei, răspunse el.

Ea încuviinţă din cap.

— Înţeleg. Edward nu locuieşte în aceeaşi lume cu Ned. Trebuie să fie distractiv să ai două personalităţi. Sau derutant?

— Până să te întâlnesc, domnişoară Grantley, nu mi se părea deloc derutant, răspunse el sec. Dar, cumva, lumile mele, în general bine ordonate, au început să se încurce, din primul moment în care mi-ai vorbit.

— Şi ai spune că e de bine? întrebă ea, ferindu-şi genunchii ca să-i lase pe ceilalţi spectatori să se întoarcă la locurile lor.

— Sincer să fiu, scumpa mea fată, habar n-am, spuse el, şi îşi mută atenţia la cortina care se ridica.

Fenella, cu un zâmbet pe buze, îi urmă exemplul. Nu părea deloc îngrijorat de faptul că habar n-avea.

Capitolul 13

— Ei bine, nu ştiu dacă ar trebui să fiu dezamăgită sau impresionată de sacrificiul Candidei, declară Fenella, în timp ce cortina cobora şi publicul aplauda cu o reţinere tipic englezească. Şi totuşi, a fost o producţie minunată, iar distribuţia a fost foarte bună.

— Atunci, ai probleme cu premisa lui Shaw? întrebă Edward însoţind-o prin mulţimea care pleca şi de-a lungul foaierului.

— Tu nu ai? întrebă ea, privindu-l din lateral, în timp ce îşi ajusta gulerul de blană al pelerinei, ca să se ferească de vânt.

— Să intrăm la căldură şi să discutăm despre aceste lucruri la cină şi la o sticlă de vin roşu.

Edward îi băgă mâna sub braţul lui şi o grăbi prin Piazza, care era puternic luminată, zgomotoasă, plină de oameni care se revărsau din teatrele din apropiere şi din Royal Opera House.

— Am rezervat o masă la Marco’s pentru cină.

— Minunat, spuse Fenella. Sunt lihnită.

Marco’s era unul dintre cele mai scumpe restaurante din Covent Garden. Mama lui îi lăsase probabil moştenire o sumă substanţială cu care îşi suplimenta salariul de cercetător la universitate, care nu avea cum să fie foarte mare. Nu avea dreptul să fie curioasă cu privire la ceva atât de personal – nu era treaba ei, aşa cum el şi punctase, cu fermitate –, dar nu putea să nu se îngrijoreze în legătură cu sumele mari de bani pe care el le cheltuia cu ea. Sora lui precizase clar că Edward nu primea niciun sprijin financiar din partea tatălui său.

Îşi aminti întrebarea pe care i-o adresase cineva, cu privire la găsirea unui teatru unde să fie jucată piesa. Edward fusese sincer şi spusese că nu-şi putea permite unul dintre teatrele din centrul Londrei dacă nu găsea un

sponsor. Aşa că existau constrângeri financiare, chiar dacă nu păreau să-i afecteze viaţa de zi cu zi. Însă Fenella şi-ar fi tăiat mai degrabă limba decât să pătrundă din nou pe teritoriul finanţelor cu el.

— Am ajuns, spuse el, ţinându-i uşa deschisă, iar ea intră în foaierul restaurantului.

— Domnule Tremayne, ce plăcere! A trecut ceva timp de când aţi fost pe aici, spuse şeful de sală. Domnişoară Grantley, ce plăcere să vă revăd, spuse el zâmbind, apoi făcu o plecăciune.

— Şi mie îmi face plăcere să vă revăd, domnule Simpson, zise Fenella.

Edward o ajută să îşi scoată pelerina şi o dădu unui lacheu, odată cu hainele lui de exterior, inclusiv pălăria, pe care, observase Fenella, nu o purtase nici măcar o secundă în acea seară.

— Trebuie să mă aranjez puţin, Edward. Scuză-mă, te rog, câteva minute, spuse ea, şi porni spre toaleta doamnelor. Ne vedem la masă.

Fenella era conştientă că era laşă şi că tocmai apelase la un şiretlic pentru a se asigura că nu erau văzuţi intrând împreună în salonul restaurantului. Era mai mic riscul de a fi observaţi dacă erau aşezaţi la masă, cu nasurile îngropate în spatele meniurilor.

Dar chiar avea nevoie să folosească toaleta, şi, în plus, nu avea rost să precipite vreo situaţie socială ciudată dacă exista posibilitatea de a o evita. Spera ca Edward să nu observe manevrele ei viclene. El părea oricum relaxat de aspectul public al acelei ieşiri. Dar, având în vedere dispreţul lui deschis faţă de înalta societate, nici nu ar fi putut fi altfel.

Edward îl urmă pe domnul Simpson prin salon până la o masă dintr-un colţ.

— Aţi solicitat o masă retrasă, domnule. Sper că aceasta este pe gustul dumneavoastră, spuse Simpson făcând un semn cu mâna.

— E perfectă, mulţumesc, zise el şi se aşează. Îmi aduceţi, vă rog, o sticlă de Bollinger?

Se lăsă pe spătarul scaunului aurit şi începu să se uite în jur, în aşteptarea Fenellei. Masele erau distanţate, iar a lor era într-un colţ, discret protejată de o plantă mare în ghiveci. Edward nu era pasionat de horticultură, dar aprecia mărimea plantei şi intimitatea pe care o oferea. Pe deasupra, presimţea că Fenella avea să o aprecieze chiar mai mult decât el. Edward nu dădea doi bani pe faptul că puteau fi văzuţi împreună în public, dar îl enervau gura lumii şi discuţiile pe care le-ar fi putut provoca faptul de a fi văzuţi împreună. Şi avea senzaţia că Fenella, în ciuda nonconformismului pe care îl declara sus şi tare, nu avea să se simtă prea relaxată dacă apariţia lor publică risca să ajungă subiect de bârfe.

— Oh, ce bine! Suntem aproape invizibili pentru ceilalţi clienţi, spuse Fenella veselă, dovedindu-i lui Edward că fusese înţelept din partea lui să aleagă prudenţa. Apăruse din spatele plantei, cu domnul Simpson, care îi ţinu scaunul înainte de a-i face semn chelnerului care îl însoţea să deschidă şampania. Nu că aş vedea prea multe feţe familiare. Tu ai văzut vreun cunoscut? întrebă ea, deşi nu ştia dacă el s-ar fi obosit să se uite după aşa ceva.

— Nu am observat, spuse el, dându-se în spate, ca să îl lase pe chelner să toarne şampania. Dar te previn că sunt cam neatent în situaţii de genul acesta. Cu cât recunosc mai puţini oameni, cu atât sunt mai fericit.

Fenella îşi ridică meniul ca să ascundă un zâmbet uşurat.

— Ce părere ai despre *consommé? Î*mi pare o noapte perfectă pentru supă.

— Cred că, dacă asta te atrage, atunci asta ar trebui să comanzi, răspunse el, analizând meniul.

— Cât de drăguţ să nu mi se spună ce să mănânc, zise Fenella cu voce tare.

— Ce vrei să spui? Edward ridică ochii din meniul său. Cine îţi spune ce să mănânci?

Fenella nu intenţionase să-şi exprime gândul acela cu voce tare. Căută o explicaţie care să pară nepăsătoare, dar decise că adevărul era mai potrivit.

— Mă scot din minţi bărbaţii cu care iau masa şi care presupun că e responsabilitatea lor să comande pentru mine. Mă calcă pe nervi că au impresia că ştiu mai bine decât mine ce-mi place.

— Ah, încuviinţă el. Înţeleg cât de enervant poate fi acest lucru. Există vreun domn care se face în mod special vinovat de o asemenea condescendenţă îngrozitoare?

Ea clătină din cap şi se eschivă.

— Nu… nimeni în mod special. Toţi o fac.

— Înţeleg. Şi mănânci des singură cu aceşti domni? întrebă el, mutându-şi ochii din meniu la faţa ei, ca să-i poată vedea expresia.

Ea ridică din umeri.

— După cum te-ai aştepta, am numeroşi prieteni; însoţitori, cum se spune, explică ea, sorbind din şampanie. În ciuda vârstei mele avansate, încă nu m-am alăturat cercului de fete bătrâne ţinute la naftalină.

El râse cu evidentă încântare.

— Oh, Fenella, ce imagine abominabilă! Îţi aplaud puterea cu care rezişti presiunilor pe care trebuie să le înduri – din partea mamei tale, probabil?

— Nimic nu ar face-o mai fericită decât să-mi poată anunţa logodna în *Times* şi *Gazette,* răspunse ea chicotind. Dar nu e genul care să facă presiuni, iar tatăl meu oricum n-ar tolera aşa ceva. Sunt liberă să ajung fată bătrână, dacă asta vreau.

— Şi crezi că asta vei alege?

Ea ridică din umeri.

— Cine ştie? Poate… Sau poate va apărea de nicăieri un Făt-Frumos, atunci când o să mă aştept mai puţin, spuse ea, şi îşi îndreptă atenţia spre meniu. Ar trebui să comandăm.

Edward acceptă schimbarea bruscă de subiect şi aşteptă până când chelnerul le luă comanda şi plecă, înainte de a spune:

— Te saturi vreodată de toate aceste nesfârşite ritualuri sociale?

— Frecvent. Dar le am pe Diana şi pe Petra, iar

împreună reuşim să ne distrăm fără să ţinem cont de societate.

— Chiar şi aşa, cum crezi că vor reacţiona să te vadă pe scena unui teatru? Cum vor privi Lady şi Lord Grantley acest lucru?

Expresia Fenellei se întunecă.

— Diana şi Petra mă susţin orice aş face; ideea cu teatrul li se pare interesantă. Dar cu părinţii mei este altceva. Încerc din greu să nu mă gândesc la cum ar reacţiona.

— Dar trebuie să începi să te gândeşti, spuse el categoric. Dacă te hotărăşti să o joci pe Rose, atunci, trebuie să te dedici în totalitate. Nu poţi lăsa nimic să-ţi stea în cale. Viaţa şi angajamentele altor persoane vor depinde de tine. Aceasta nu este o propunere diletantă, Fenella.

— Crezi că nu ştiu asta? replică ea, pe un ton feroce. Cât de insultător poţi fi! spuse ea, fulgerându-l cu privirea. Dacă fac o promisiune, atunci o şi respect, spuse ea, întorcându-şi capul, ca să reziste dorinţei acute de a se ridica şi de a pleca de la masă.

— Am vrut doar să fiu sigur că ai înţeles, spuse el, aparent nederanjat de furia ei şi, cu siguranţă, fără vreo intenţie de a-şi cere scuze.

Se lăsă tăcerea pentru câteva clipe, în timp ce chelnerii aduceau primele feluri de mâncare. După ce plecară, Fenella îşi luă lingura şi o băgă în supa clară din faţa ei. Era încă prea supărată şi prea rănită pentru a continua o conversaţie de orice fel, iar Edward, după ce o urmărise cu atenţie pentru câteva clipe, îşi îndreptase atenţia către midiile pe care le comandase.

— Aşadar, ai fi luat aceeaşi decizie precum Candida? întrebă el după un timp, pe un ton neutru.

— Să sacrific şansa la fericire alături de bărbatul pe care îl iubesc pentru a rămâne şi a avea grijă de omul care are nevoie de mine? Ea se încruntă, apoi reflectă pentru câteva momente. Nu sunt sigură că sunt o persoană atât de bună… atât de altruistă.

— Măcar eşti sinceră. Edward zâmbi uşor. Dar e greu să-l absolvi pe potenţialul ei iubit de egoism. Faptul că el crede că femeia pe care o adoră este prea bună pentru stilul de viaţă pe care ea şi l-a ales – acela de simplă soţie, al cărei singur scop este de a-şi îngriji şi iubi soţul – nu-i dă dreptul, în opinia mea, să rupă unilateral lanţul de încredere şi afecţiune pe care Candida îl împărtăşeşte cu soţul ei.

Fenella felie *scaloppini-ul* de viţel cu care înlocuise *consommé-ul.*

— Viziunea lui Shaw cum că, pentru o femeie, căsătoria este un fel de închisoare, în care ea e doar în serviciul soţului, pentru care trudeşte, este interesantă. Chiar o să încerc să dezbat acest lucru cu mama. Deşi ştiu prea bine care o să fie opinia ei.

— Mă îndoiesc sincer că Lady Grantley duce o viaţă de corvoadă, zise el.

— Nu, dar e practic în slujba tatălui meu. Opiniile lui sunt şi opiniile ei, ordinele lui sunt literă de lege. Şi ea crede că, în schimb, are dreptul la îngrijire şi la protecţie din partea lui. El e cel care are grijă ca nimic să nu se schimbe, nimic să nu-i tulbure ei ordinea – de aici şi incapacitatea ei de a-şi imagina că o femeie poate vota sau poate avea o opinie politică.

— Şi nu e nici pe departe singura care vede lucrurile astfel, observă Edward.

— Nu este, aprobă Fenella, cu un oftat. Şi de aceea sufragetele au o misiune atât de grea. Cred că Uniunea are nevoie de mai mulţi bărbaţi în rândurile sale, ceea ce pare destul de ironic.

Edward încuviinţă din cap şi dădu să spună ceva, dar fu întrerupt de o voce puternică.

— Ia te uită, eşti chiar tu, Fenella, zise un bărbat cu mustaţă ondulată şi păr roşcat, apărând de după plantă. Vedeţi, băieţi, am avut dreptate. E Fenella. I-aş recunoaşte vocea dintr-o mie.

Lângă el apărură alte două chipuri masculine, care se înghesuiau în spaţiul micuţ.

— Charles, Peter, David, de unde aţi apărut? întrebă Fenella. Îl cunoaşteţi pe Edward Tremayne?

Făcu semn către însoţitorul ei, a cărui expresie nu era aceea a unui bărbat fericit.

— Oh, da, desigur. Tremayne… nu te-am mai văzut deloc în ultima vreme. Doamne, cred că de mai bine de un an. Am crezut că ai plecat în străinătate sau ceva de genul ăsta, spuse Peter Mayhew.

— Nu, răspunse Edward sec şi îşi continuă cina.

— Deci cum te-ai distrat în seara asta, Fenella? întrebă cel cu păr roşcat.

— Am fost la Theatre Royal, să văd o piesă de Bernard Shaw, răspunse Fenella, întrebându-se cum să scape de ei.

Edward fierbea de enervare, şi era clar că cei trei observaseră. Dar ochii lor sclipitori arătau că băuseră mai mult alcool decât era cazul şi că erau oarecum imuni la sugestiile fine.

— Oh, socialistul ăla afurisit, declară unul dintre ei. Piesele lui ar trebui interzise. Cu siguranţă, nu sunt potrivite pentru doamne.

— Nu sunt de acord cu tine în această privinţă, David, spuse Fenella cu fermitate. Iar acum, cred că ar trebui să vă întoarceţi la masa voastră şi să ne lăsaţi să ne continuăm cina.

Probabil vorbise ca o profesoară de şcoală primară, dar avea destulă experienţă în manipularea tinerilor domni obraznici ca să ştie că doar acel ton funcţiona cu ei.

— Da, desigur. Scuze pentru deranj, dar nu m-am putut abţine atunci când ţi-am auzit vocea frumoasă, fată dragă. Nu mă aşteptam să te găsesc aici, la o cină în doi, spuse el, arătând spre Edward.

Fenella simţi nota de dispreţ din vocea lui.

— Nu-mi pot imagina de ce nu, Charles, spuse ea, pe un ton glacial. Nu e treaba ta cu cine mănânc eu.

Urmă un moment incomod de tăcere; apoi, Edward spuse încet:

— Domnilor, cred că doamna v-a rugat deja, acum

câteva minute, să vă luaţi tălpăşiţa. Vă sugerez să plecaţi.

Cei trei plecară, cu mutre descumpănite.

— Ticăloşii ăştia de idioţi beţivi, comentă Edward.

— Erau prea beţi ca să-şi mai aducă aminte ce s-a întâmplat, spuse Fenella. Îmi pare rău că i-am adus peste noi, cu vocea mea, spuse Fenella.

El clătină din cap.

— Nu contează. Nu vom putea evita asemenea întâlniri dacă vom continua să ieşim împreună în public.

— Aşa este.

— Ţi-e jenă să fii văzută cu mine? întrebă el şi îşi duse vinul la buze, urmărind-o pe deasupra marginii paharului.

— Nu, bineînţeles că nu! exclamă ea. Ce-ţi veni să spui aşa ceva? Pur şi simplu, nu-mi place să atrag atenţia asupra mea, indiferent de circumstanţe.

El puse jos paharul.

— De ce am impresia că e ceva ce nu-mi spui, Fenella?

— Nu ştiu, răspunse ea scurt. Dar ştiu sigur că vreau tartă cu melasă.

El înclină din cap că a înţeles şi îi făcu semn unui ospătar.

Fenella încercă să-şi recapete echilibrul. Bineînţeles că nu-i spunea despre George. Nu exista niciun motiv pentru care să o facă. Prietenii şi cunoscuţii ei nu erau treaba lui Edward Tremayne. Dar, dacă aşa era, de ce fusese atât de disperată să se ascundă în spatele unei plante? Şi de ce întâlnirea cu cei trei tineri o tulburase? Dar, mai presus de toate, de ce se ferea să-l menţioneze pe George Headington? Dacă nu avea nimic de ascuns, de ce se comporta de parcă ar fi avut?

Edward nu făcu nicio încercare de a rupe tăcerea. Era sigur că ea îi ascundea ceva, dar nu ştia ce şi, mai ales, de ce. Dar treburile ei erau treburile ei, cu excepţia cazului în care aveau legătură cu *Safir.* Însă nu credea că piesa avea ceva de-a face cu disconfortul pe care-l putea vedea la Fenella în acel moment.

— Deci eşti pregătită pentru lectura de miercuri, cu

Cedric? întrebă el, ca şi cum conversaţia de adineauri nici nu ar fi avut loc.

— De fapt, sunt un pic nervoasă, mărturisi ea. Mi-aş dori să am o copie a piesei, ca să mă familiarizez cu ea înainte.

— Îl voi trimite pe Harvey în Albemarle Street cu o copie, spuse Edward. Cu excepţia cazului în care, bineînţeles, nu ţi-ar plăcea să te întorci cu mine acum, acolo, şi s-o iei personal, spuse el, zâmbind în semn de invitaţie.

Fenella clătină din cap.

— Nu, nu în seara asta. Cred că vreau să merg direct acasă.

— Există vreun motiv anume? întrebă el. Te pot face în vreun fel să te răzgândeşti?

Ea clătină din nou din cap.

— Nu are nimic de-a face cu tine, Edward. Pur şi simplu, nu mă simt bine în seara asta. Îmi pare rău.

— Nu-ţi cere scuze, răspunse el imediat. Nu există niciun fel de obligaţie, scumpo. Dacă vrei să mergi acasă, la tine în pat, e dreptul tău. Plătesc aici şi luăm o trăsură.

Fenella nu era sigură la ce se aşteptase din partea lui atunci când îi respinsese oferta, însă cu siguranţă nu luase în consideraţie acea reacţie calmă şi relaxată. Mai că o deranja că el nu făcuse nicio tentativă de a o determina să se răzgândească, dar apoi se certă pentru o asemenea ipocrizie. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare că el reacţionase relaxat, fără să încerce să se arate dezamăgit sau să o facă să se simtă vinovată. Pur şi simplu, ridicase din umeri şi acceptase.

Se gândi la modul în care se comportase George în acea dimineaţă, la furia pe care o afişase acesta atunci când ea sugerase că ar trebui să iasă cu mai multă lume. Oare înseamnă că sentimentele lui George pentru ea erau mai puternice decât ale lui Edward? Dar ce conta dacă erau? Sentimentele, în afară de dorinţa pasională, nu-şi avuseseră loc în scurta ei relaţie cu Edward Tremayne. Cuvintele de dragoste nu însoţiseră nimic din ceea făcuseră

împreună. Iubirea implica posesivitate; învăţase măcar atâta lucru în cei 24 de ani ai ei. Trebuia doar să se uite la Rupert şi la Diana pentru a vedea asta. Dar posesivitatea trebuia să vină din ambele părţi.

*

Edward îi privi faţa în lumina pâlpâitoare a trăsurii, în drum spre Albemarle Street. Ea nu vorbise de când ieşiseră din restaurant, cu excepţia unor răspunsuri monosilabice la nişte întrebări banale pe care el i le pusese. Şi-ar fi dorit să ştie la ce se gândea Fenella. Oricare ar fi fost gândurile ei, era clar că o tulburau. Se vedea limpede pe faţa ei expresivă. Se întrebă dacă i-ar fi răspuns, în caz că o întreba. Dar decise împotriva acestei idei, pentru că simţea că nu erau atât de apropiaţi pentru a-şi face confidenţe. Nici măcar nu era sigur că voia să dezvolte acea apropiere dintre ei. Nu voia. Cel puţin, nu înainte de a rezolva incertitudinile legate de *Safir.* Avea nevoie ca ea să gândească limpede, ca să-şi joace rolul.

Fenella, devenită conştientă de examinarea lui atentă, îşi întoarse capul într-o parte, pentru a privi pe fereastra trăsurii. Înaintau lent pe străzile aglomerate, pe care oameni în diferite stadii de ebrietate se revărsau din puburi şi restaurante. Şi, cu cât se apropiau de Albemarle Street, cu atât devenea mai nesigură. Mintea îi sugera să-i ofere lui Edward doar un „noapte bună”, din uşă. Dar perspectiva aceasta nu o încânta deloc. Atmosfera de la cină fusese oarecum ciudată, iar seara lor părea neterminată. Simţea că, dacă avea să se despartă la uşa casei ei, acea despărţire avea să fie definitivă.

Nu faptul că nu făcuseră dragoste făcea seara să pară neterminată. Era ceva mai profund decât atât, dar Fenella nu reuşea să desluşească ce anume.

— Poate n-ai observat, draga mea, dar stăm în faţa casei tale de aproape cinci minute, o smulse vocea lui Edward din reverie.

— Oh, îmi pare rău. Eram pierdută în gânduri.

— Da, spuse el, pe un ton amuzat. Cu siguranţă. Şi ţi-ai revenit?

Ea se uită neajutorată la el. Oare îşi revenise? Dumnezeu ştia din ce motive se simţea lipită de banchetă. Casa ei se afla la câţiva paşi, intimitatea propriului dormitor era la depărtare de o scară. Tot ce trebuia să facă era să se ridice şi să coboare din trăsură. Collins avea să-i deschidă uşa. Doar atât avea de făcut – şi totuşi, nu reuşea să-şi facă trupul să asculte de comenzile creierului.

Edward îi mângâie gura cu vârful degetului, privind-o gânditor în lumina slabă; apoi, brusc, se hotărî.

— Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, dacă nu poţi decide, oricât de mult ar fi împotriva principiilor mele, o să decid eu pentru tine.

Se întinse, o apucă de mâini şi o trase în micul spaţiu dintre ei, apoi o aşeză la el în poală şi o îmbrăţişă strâns.

O sărută tare şi lung. Cu un mic oftat, Fenella îşi lăsă voinţa în mâna lui, pentru că îşi dădea seama că în acel moment el era mai puternic decât ea.

Ochii i se închiseră, iar braţele îi înconjurară gâtul lui Edward. Se pierdu în mirosul cu arome de lămâie al pielii lui, se lipi de trupul masculin. Buzele lui aveau gust de şampanie şi de frişcă. Aproape că nici nu conştientiza când el bătu în plafonul trăsurii, care porni imediat din loc.

După câteva clipe, Edward se desprinse din faldurile de hermină ale pelerinei ei şi o aşeză înapoi pe locul din faţa lui.

— Ştie unde să meargă? întrebă Fenella, ameţită, cu buzele care încă o furnicau de la apăsarea sărutului.

— I-am spus, când ne-am urcat în trăsură, unde o să mă ducă după ce te las acasă, spuse Edward. Eşti sigură că vrei să vii cu mine?

— Aşa se pare, zise Fenella, trăgându-şi mai bine pelerina în jurul ei.

Capitolul 14

Fenella observă doar după o vreme că păreau să se întoarcă în haosul de seară târzie din Covent Garden. Praed Street era în direcţia opusă. Se uită pe fereastră.

— Am crezut că ne ducem la tine.

— Nu eram gata să declar noaptea încheiată, aşa că îmi propusesem să mă întorc în Covent Garden, după ce te lăsam acasă, răspunse el sprijinindu-se pe spătarul banchetei, cu braţele încrucişate, privind-o cu o sclipire amuzată în ochi. Focul probabil s-a stins acasă şi, oricum, atmosfera e neprimitoare, aşa că aveam alt loc în minte pentru noi.

— Oh. Pot să întreb unde anume?

— Aşteaptă şi o să vezi, zise el, zâmbind în semiîntunericul din trăsură.

În ciuda sentimentelor amestecate, a stării de confuzie generate de faptul că-şi schimbase brusc decizia şi a modului în care decizia fusese schimbată, Fenella se simţi cuprinsă de entuziasm. Trecuse atât de mult timp de când nu mai simţise acea emoţie simplă, acea aşteptare plăcută, şi o savura precum făcea cu marţipanul de pe torturile de la aniversările ei din copilărie. Cât era de încântată să dea la o parte glazura ca să scoată la iveală pasta aurie şi delicioasă de migdale. Aproape că putea să-i simtă dulceaţa pe vârful limbii.

Nu-şi putea imagina încotro mergeau, dar trebuia să fie un loc în care sărutul lor pasional din urmă cu câteva clipe îşi putea desfăşura efectele. Trezise în ea o pasiune prea mare pentru a fi ignorată.

Trăsura intră pe o stradă liniştită, departe de Piazza, deşi zgomotul petrecerilor nocturne se mai putea auzi prin aerul îngheţat. Edward sări din trăsură şi-i întinse mâna Fenellei, care păşi pe o stradă pietruită, în faţa unei case arătoase, cu ferestrele acoperite discret de draperii şi cu un felinar elegant aprins lângă intrare.

— Cine locuieşte aici? întrebă ea, în timp ce Edward, care tocmai plătise vizitiul, se îndrepta spre uşa de la intrare.

— *Madame* Elizabeth conduce stabilimentul, spuse el, trăgând şnurul de la sonerie. Şi îl conduce cu cea mai mare discreţie, îţi promit.

Uşa se deschise, şi un servitor în livrea apăru în uşă. Îi examină intens pe musafiri, înainte să facă o plecăciune.

— Domnule Tremayne, ce plăcere! A trecut ceva timp de când nu v-am mai văzut, spuse el, apoi îşi îndreptă privirea spre Fenella, iar aceasta avu impresia că fu evaluată până la piele, începând cu perlele din păr şi pelerina de hermină, până la încălţările de culoarea bronzului.

— Intraţi, vă rog! O să-i spun doamnei că sunteţi aici, spuse el, şi le deschise uşa larg.

Intrară în holul mare, luminat discret de lămpi cu gaz, în care aerul era uşor parfumat. Din spatele unei uşi duble din dreapta se auzeau râsete şi sunetul unui pian.

— Ce e locul acesta? întrebă şoptit Fenella. Cine este *madame* Elizabeth?

Edward zâmbi sardonic.

— Ia ghici, spuse el, în timp ce îşi aşeza pălăria şi mănuşile pe o măsuţă, apoi începu să-şi scoată pelerina.

Ochii Fenellei se măriră în timp ce îl priveau fix, iar adevărul şocant prindea contur în privirea ei. Edward arăta foarte mulţumit de isprava sa.

— Nu este… doar n-ar putea fi… un bordel, reuşi ea să spună într-un final, iar Edward o răsplăti cu un chicot.

— O casă de moravuri uşoare, spuse Edward, chicotind în continuare. Dar un stabiliment foarte select, draga mea. Şi perfect discret. Lasă totul în seama mea şi nu spune nimic, dacă reuşeşti să te abţii.

Ea ar fi trebuit, desigur, să plece imediat, plină de indignare justificată, de groază, de modestie revoltată, se gândi Fenella, dar nu era deloc tentată să facă aşa ceva. Era fascinată, iar emoţia ei anterioară crescuse de o sută de ori graţie faptului că se aflau într-un loc considerat interzis pentru tinere ca ea.

— Edward, dragul meu, cât de minunat din partea ta să ne vizitezi în această seară. Am înţeles că ai companie.

Doamna care vorbea, apărută în hol dintr-un pasaj din spatele scărilor, părea să plutească atunci când mergea. Era îmbrăcată într-o rochie foarte mulată în partea de sus, din mătase roşie şi neagră. Umerii uşori umflaţi ai rochiei se ridicau dintr-un decolteu ameţitor care îi dezvăluia sânii albi şi plini până aproape de sfârcuri. Părul era coafat într-un coc foarte înalt care, împreună cu perechea de pantofi roşii cu tocuri imposibil de înalte din picioare, îi accentua silueta zveltă.

— Elizabeth, iartă-mă că te-am neglijat. Am fost ocupat cu piesa mea de teatru, spuse Edward, sunând la fel de natural ca şi când conversa într-un salon oarecare din înalta societate. Permite-mi să ţi-o prezint pe domnişoara Phoebe Adams, spuse el, şi o trase pe Fenella înainte. Phoebe, draga mea, aceasta este o veche prietenă, *madame* Elizabeth.

Femeia luă mâna Fenellei între ale sale, în timp ce o privea în sus şi în jos, cu aerul cuiva obişnuit să cerceteze şi să evalueze femeile tinere.

— Ei bine, draga mea, nu eşti genul obişnuit de tânără care însoţeşte domnii pe aici, dar, dacă Edward garantează pentru tine, eşti mai mult decât bine-venită.

Oare cât de des se folosise Edward de serviciile disponibile în stabilimentul condus de *madame* Elizabeth? se întrebă Fenella. Iar apoi se întrebă dacă îi păsa cu adevărat. Aşa că răspunse la comentariile lui Elizabeth cu un zâmbet neutru şi îşi îndepărtă uşor mâna din strânsoarea acesteia.

— Apartamentul auriu este disponibil în acest moment, Edward, spuse femeia, întorcându-se de la Fenella. Se potriveşte cu nevoile tale?

— Este perfect, iar, dacă ne-ai trimite şi nişte vin fiert, alături de câteva dintre acele minunate pateuri cu homar, ar fi de-a dreptul minunat.

— Imediat, domnule. Permiteţi-mi să vă prezint apartamentul, spuse ea, îndreptându-se spre scări, pe care începu să le urce cu mişcări impunătoare.

Fenella o urmă, întrebându-se cum Dumnezeu reuşea

femeia asta să meargă pe acele tocuri imposibil de înalte. Aruncă o privire peste umăr spre Edward, care era cu un pas în spatele ei. El ridică întrebător dintr-o sprânceană, şi, când ea încuviinţă din cap, o strălucire senzuală îi lumină ochii, iar buzele i se curbară într-un zâmbet diabolic, pe care nu-l mai văzuse până atunci la el. Fenella rămase brusc fără suflare; inima i-o luase razna, iar sângele îi alerga prin vene cu o viteză nebunească.

— Iată-ne! Apartamentul auriu, spuse *madame* Elizabeth şi deschise o pereche de uşi care dădeau într-o cameră mare.

Un foc strălucitor ardea în şemineu, draperiile grele şi lungi, din catifea galbenă, acopereau ferestrele, iar patul imens cu baldachin era acoperit cu perdele asemănătoare. Pe covorul de un galben ocru se aflau o canapea, un scaun şi două fotolii tapiţate cu brocart aurit.

Numele era, cu siguranţă, o alegere inspirată pentru acea încăpere, se gândi Fenella, cu ochii atraşi momentan de bogăţia mobilierului. „Excentric”, îl caracteriză Fenella, tot în gând. Era impresionant, chiar şi pentru un bordel de înaltă clasă, ca acesta ţinut de *madame* Elizabeth.

Uşa se închise în spatele proprietarei stabilimentului, şi Edward se întoarse spre Fenella, încă afişând acel mic zâmbet diabolic.

— Eşti şocată?

Întrebarea simplă îi oferi Fenellei un moment pentru a se aduna, în ciuda acelui zâmbet demonic.

— Surprinsă, spuse ea, cât de relaxat putea. Locul acesta e ca un fel de a doua casă pentru tine? întrebă ea, ridicând din sprâncene.

El ridică din umeri.

— Probabil e la fel de acasă pentru mine cât e şi pentru grupul acela de tineri idioţi de la Marco’s.

— Mă îndoiesc, spuse Fenella şi se aşeză pe pat, legănându-şi picioarele, încercând să ignore furnicăturile pielii şi inima care-i bătea rapid. Sunt sigur că toţi au vizitat un bordel la vremea lor, dar mă îndoiesc că au făcut-o cu naturaleţea şi familiaritatea de care dai tu dovadă.

— Te deranjează naturaleţea şi familiaritatea?

O deranja? Ar fi trebuit?

Fenella privi în jur, analizând din nou atmosfera aproape ireală. Intrase într-o lume diferită, una în care se putea întâmpla orice, o lume secretă în care îşi putea îngădui cele mai sălbatice fantezii. Era departe de viaţa de zi cu zi cu care se obişnuise. Îşi atinse limba cu buzele şi îl privi printre genele lungi, care ascundeau sclipirea din ochii ei cenuşii.

— Nu, absolut deloc. Nu ştiu cum se joacă acest joc, dar sunt pregătită să învăţ. Aştept instrucţiunile.

— În acest caz, mi-ar plăcea să-ţi dai jos hainele.

Ochii lui se îngustară, în timp ce stătea cu spatele la foc, cu un braţ întins pe poliţa de deasupra şemineului şi cu un picior pe apărătoarea din cupru.

— N-ar trebui să aşteptăm până când ne aduc vinul fiert? întrebă ea, cu pielea înfiorată de anticipaţie.

— Standardele obişnuite de comportament nu se aplică în locuri de genul acesta, spuse el, urmărindu-i îndeaproape expresia.

Se putea să fi fost aşa, reflectă Fenella, dar, în ciuda entuziasmului provocat de acea atmosferă inedită, nu s-ar fi simţi în largul ei stând dezbrăcată în faţa unei servitoare care aducea gustări.

Spre uşurarea ei, înainte ca ezitarea ei să devină prea evidentă, o scurtă bătaie în uşă anunţă intrarea unei servitoare cu o tavă încărcată.

— Coferul cu vin fiert, domnule, spuse ea.

Aşeză pe o măsuţă o tavă cu două căni şi o farfurie de argint plină cu pateuri cu homar, iar vinul pe un raft de lângă şemineu, aproape de căldura focului.

— Doriţi şi altceva?

Edward clătină din cap.

— Nu, mulţumesc. O să sun dacă avem nevoie.

Fata făcu o reverenţă şi dispăru. Uşa se închise în urma ei. Fenella îşi dădu seama că servitoarea nu se uitase niciun moment spre ea, de parcă nici nu ar fi fost în cameră. Probabil că lucrurile de genul acela făceau ca locul

să fie lipsit de convenţii, aşa cum îl descrisese Edward. Nici dacă ar fi fost dezbrăcată servitoarea nu s-ar fi uitat spre ea. Probabil, în opinia fetei, Fenella era doar o femeie uşoară ca oricare alta.

Edward o privea, încercând să-i ghicească gândurile. Nu avea de unde să ştie care ar fi putut fi reacţiile ei faţă de ceea ce, la urma urmei, era o casă de toleranţă, indiferent de cât era de distinsă clientela care o frecventa.

Era conştient că, atunci când ea se răzgândise în legătură cu mersul acasă, el ar fi trebuit să redirecţioneze trăsura spre Praed Street. Dar un demon, unul nu chiar necunoscut, luase conducerea firii sale de obicei bine intenţionate. Pentru că voia să vadă cât de departe de mediul ei familiar şi confortabil era dispusă Fenella să meargă. O parte din el se scuza spunând că fusese, de fapt, un test necesar, pentru a vedea dacă ea avea capacitatea de a se adapta necesară pentru a o juca pe Rose cea manipulatoare, dar, în adâncul sufletului, ştia că, de fapt, voise să vadă dacă într-adevăr Fenella era atât de îndrăzneaţă şi de nepăsătoare faţă de convenţiile sociale pe cât spunea.

Spre încântarea lui, ea nu numai că se adaptase la situaţie, dar o şi schimbase puţin, transformând-o într-un joc senzual palpitant. Acum, stătea lângă pat, sprijinindu-se în mâini, cu capul înclinat întrebător într-o parte.

El se întoarse şi luă coferul cu vin, turnându-şi în cană. Apoi se întoarse spre ea şi repetă, liniştit:

— Aş dori să-ţi scoţi hainele.

Fenella înghiţi, conştientă de apariţia valului fierbinte de anticipare care îi inunda trupul, făcându-i sfârcurile să se ridice şi sexul să i se umezească. Încet, începu să se dezbrace, bâjbâind stângace la spate, ca să-şi desfacă rochia. Edward nu se oferi să o ajute, doar o urmărea fără încetare cu privirea atentă, plină de dorinţă, ceea ce făcea ca degetele ei să tremure. Încet, ea lăsă rochia de seară să-i alunece la picioare şi ieşi din cascada de tafta de culoarea smaraldului. Îşi desfăcu panglicile de la jupa apretată şi apoi năsturaşii din perle de la cămăşuţă.

Edward nu se mişcă decât o singură dată, ca să ia o înghiţitură de vin, dar ochii lui nu o părăsiră nici măcar o secundă. Când rămase dezbrăcată, cu excepţia ciorapilor de mătase prinşi cu jartiere şi a pantofilor de culoarea bronzului, el îi făcu semn să se oprească.

— Vino la mine, o instrui el încet, iar ea se îndepărtă de hainele căzute pe podea şi traversă spaţiul mic dintre ei până ajunse în faţa lui.

— Eşti atât de frumoasă, murmură el şi-i duse cana cu vin la buze. Bea! O să-ţi ţină de cald.

Ea sorbi din vinul dulce şi condimentat, în timp ce el înclina cana pentru ea, văzând-o pierdută în acea lume ciudată, de vis, în care dorinţa era singurul lucru important, unde fiecare centimetru din pielea ei era excitat, iar sângele îi gonea prin vene.

Îşi dorea să-i simtă mâinile pe ea, aşa că făcu un pas mai aproape, până când pielea ei atinse lâna mătăsoasă a hainei lui, iar sânii ei dezgoliţi se apăsară pe vesta albă şi scrobită. Simţi dinspre cămaşa lui un vag miros de lavandă, în timp ce-i inspira parfumul familiar al pielii.

În cele din urmă, el îi oferi ceea ce îşi dorea. Mâinile lui se plimbau pe trupul ei, cuprinzându-i sânii, alunecând peste abdomen, atingându-i oasele dure ale bazinului, strecurându-se între coapse.

— Spune-mi ce vrei, draga mea, îi şopti el la ureche, în timp ce degetele lui se mişcau înăuntrul ei.

— Asta vreau, pe tine, îi răspunse ea cu o şoaptă plină de pasiune. Simt că iau foc. Edward. Am nevoie de tine. Acum.

Drept răspuns, el o ridică şi o duse spre pat, unde o lăsă să cadă între pături, în timp ce ea îşi scoase dintr-o mişcare încălţările. El se aplecă să-i desfacă jartierele, apoi, încet şi agonizant, îi trase de pe picioare ciorapii de mătase şi-i aruncă pe covor.

Fenella se uită în sus spre el cu o privire înfometată. El se îndreptă, îşi scoase haina şi îşi descheie pantalonii. Se lăsă înapoi pe pat, încă îmbrăcat în cămaşă şi vestă. Îngenunche peste ea, cu sexul erect. Fenella se întinse şi

începu să-l frece în palmă, mângâindu-i pielea mătăsoasă şi tachinându-i delicat vârful umed.

El o prinse ferm de mâini şi i le aşeză pe pat, de o parte şi de alta a trupului.

— Nu mă atinge, şopti el. Stai cât poţi tu de nemişcată, murmură, cu ochii înceţoşaţi de excitare.

Fenella rămase nemişcată, dorind să-l atingă, dar în acelaşi timp dispusă să joace conform regulilor lui. El îşi strecură mâinile sub fundul ei şi îl ridică în palme, în timp ce sexul lui aluneca în trupul ei deschis şi primitor.

Fenella gemu, cuprinsă de o senzaţie glorioasă, în timp ce el părea să o umple, să o posede, să devină una cu ea. Se mişca în ea, aplecându-şi trunchiul în spate, astfel încât numai coapsele lor se atingeau. Apoi puse o mână în zona în care trupurile lor se uneau. Atingerea o electrizează, trupul ei tresări involuntar pe pat şi potopul de senzaţii o copleşi.

Edward îşi pierdu şi el orice control, uitându-se la ea, acaparat de propriul lui climax. Ochii ei larg deschişi îi priviră trupul convulsionat de orgasm, în timp ce îşi lăsa sperma adânc în ea.

*

Focul ardea mocnit când Fenella îşi reveni oarecum în simţiri, îşi dădu seama că era singură în pat. Se rostogoli pe o parte, sprijinindu-şi capul într-o mână, şi-l privi pe Edward, care era complet îmbrăcat şi stătea în genunchi în faţa focului, amestecând cu un vătrai fierbinte în vinul fiert.

— Te-ai trezit?

— Nu sunt sigură că am adormit, de fapt. Mai degrabă, am căzut inconştientă. Cât e ceasul?

— Aproape trei, spuse el, şi se ridică să-i aducă o cană aburindă. Bea asta, apoi te duc acasă.

— Mi-aş dori să rămânem toată noaptea aici, spuse ea, aşezându-se între perne şi inhalând aromele de nucşoară şi cuişoare din vin.

— Ei bine, nu ai scris nicio scrisoare pentru a-ţi fabrica

un alibi, aşa că nu cred că ar fi înţelept, spuse el luând un pateu cu homar din farfurie. Vrei unul?

Fenella clătină din cap şi bău cu sete din cană.

— Încă mă simt plină, de la cină, spuse ea, şi, cu reticenţă, îşi coborî picioarele din pat. Unde-mi sunt hainele?

— Le-am aranjat eu pe toate pe un scaun. Ai apă, prosoape şi ce-ţi mai trebuie după paravan.

Pentru prima dată, Fenella observă paravanul înalt care închidea un colţ al camerei. Se duse şi se uită în spatele lui, dornică să vadă ce facilităţi erau oferite într-o cameră de bordel. Un lavoar, prosoape, săpun şi o comodă.

— Toate foarte convenabile, declară ea, intrând în spatele paravanului.

Când apăru de după el, era din nou îmbrăcată. De data asta, Edward o ajută să-şi încheie rochia.

— Nu am folosit nimic pentru protecţie, iar tu nu te-ai retras, zise ea direct.

— Nu, spuse el. Momentul mi-a luat minţile. Când ai sângerat ultima dată?

— Ar trebui să încep în curând, spuse ea, întrebându-se de ce nu se simţea deloc inconfortabil să discute cu el despre un subiect atât de intim, care, în general, era considerat destul de ruşinos şi, prin urmare, tabu. Se îndoia că mama şi tatăl ei menţionaseră vreodată acel inconvenient lunar de-a lungul anilor de căsnicie. Ar trebui să fie în regulă, spuse ea.

— Să sperăm. Îmi pare foarte rău, draga mea. A fost în totalitate vina mea.

— Cred că amândoi ne-am lăsat duşi de val în acel moment, spuse Fenella, aşezându-se pe pat pentru a-şi prinde jartierele.

Edward o ajută să îşi pună pelerina de blană, apoi merse la uşă.

— Majordomul o să trimită un lacheu să ne găsească o trăsură, spuse el.

Simţindu-se ca şi cum tocmai s-ar fi trezit dintr-un vis, Fenella îl urmă la parter şi, câteva minute mai târziu, într-o

trăsură.

Servitorul îi deschise uşa casei din Albemarle Street. Ea rămase în prag pentru câteva clipe, urmărind trăsura care se îndepărta în direcţia Praed Street, înainte de a intra în casă şi de a se grăbi în camera ei.

Alice ştiuse că nu era necesar să o aştepte. Focul din şemineu era aproape stins, dar Fenella era prea obosită ca să-i pese. Îşi aruncă hainele grămadă pe podea, îşi trase cămaşa de noapte pe ea şi se băgă în pat, strângând cuverturile în jurul ei. După un minut, deja dormea.

Capitolul 15

— Te-a dus la un bordel? întrebă Petra, nevenindu-i să creadă. În Covent Garden?

— Pe Wardour Street, răspunse Fenella din poziţia în care stătea ghemuită în fotoliul din faţa şemineului din camera ei.

Era încă în halat, sorbindu-şi cafeaua. De cealaltă parte, musafirele ei aveau ochi strălucitori şi obraji îmbujoraţi de la plimbarea rapidă de dimineaţă prin frig. Însă nu dădeau niciun semn că ar fi dispuse să o scutească de întrebări.

Trecuseră câteva ore bune de când se întorsese de la stabilimentul condus de *madame* Elizabeth, dar Fenella nu reuşise încă să-şi limpezească gândurile.

Trupul ei purta toate semnele pasiunii lor nebune, coapsele o dureau plăcut, şi nu se putea opri din căscat. Nopţile târzii nu-i provocau, în mod normal, o asemenea reacţie de imobilitate fericită. Dar nici nu mai stătuse vreodată trează până atât de târziu.

— Şi cum te-ai simţit? Ai văzut-o pe vreuna dintre femei? întrebă Diana, în timp ce lua un fursec şi-l înmuia în cafea.

Fenella clătină din cap.

— Am văzut un majordom, o servitoare, pe băiatul

care ne-a chemat trăsura şi pe *madame* Elizabeth.

— Era înfricoşătoare?

Fenella râse.

— Sub nicio formă, deşi cred că ar putea fi, dacă se enervează pe cineva. Dar părea că-l apreciază mult pe Edward. Părea aproape de-al casei, deci presupun că merge des acolo.

Prietenele ei absorbiră implicaţiile acelui lucru.

— Presupun că nu este şocant sau surprinzător. La urma urmei, e burlac, se aventură Petra. Dar să te ducă şi pe tine acolo… Ce ar spune oamenii dacă s-ar afla?

— Că nu sunt cu nimic mai bună decât o prostituată, chicoti Fenella. Şi, între noi fie spus, m-a distrat să mă prefac a fi una.

— Oricum, n-o să afle nimeni, declară Diana. Nimeni nu te-a văzut acolo, iar noi nu suntem genul care să răspândim bârfe. Chiar aş vrea să-l cunosc pe Edward Tremayne cum se cuvine. Am doar amintiri foarte vagi despre el, de acum câţiva ani. Iar atunci nu mi-a făcut o impresie favorabilă, cum stătea şi se uita dispreţuitor la toată lumea din încăpere.

— Da, are acest obicei, recunoscu Fenella cu o grimasă. Şi nu cred că joacă teatru. Chiar dispreţuieşte viaţa pe care oamenii ca noi o duc.

— Dar, bineînţeles, nu simte acelaşi lucru şi în ceea ce te priveşte, spuse Petra, privindu-şi cu atenţie prietena, cu o nuanţă întrebătoare în voce.

Fenella se încruntă.

— Nu cred. Oricum, nu tot timpul, adăugă ea, strâmbând uşor din nas.

— Eşti sigură că ştii ce faci, draga mea? întrebă Petra şi se aplecă să o bată uşor pe mână.

Fenella clătină din cap.

— Nu, nu sunt deloc sigură. Dar ştiu că, atât timp cât mă face fericită, nu am de gând să mă opresc.

— Deci ce se întâmplă în continuare? întrebă Diana, mereu practică.

— Ei bine, miercuri facem o lectură completă a piesei,

cu Cedric şi restul distribuţiei. Sper că Edward îmi trimite astăzi o copie a piesei, ca să mă pot familiariza cu ea până atunci.

— Şi când ai de gând să-i anunţi pe Lord şi Lady Grantley despre acest lucru? întrebă Diana şi sorbi din cafea.

— După ziua de miercuri, spuse ferm Fenella. După felul şubred în care au mers până acum lucrurile cu piesa asta, toate planurile s-ar putea destrăma, de fapt, miercuri, când ar trebui să devină realitate.

— Şi, dacă are să se întâmple, ce va însemna acest lucru pentru relaţia ta cu Edward? întrebă Petra, ronţăind un fursec.

— Habar n-am, spuse sincer Fenella. Nimic bun, bănuiesc. Edward se identifică cu *Safir.* Pare, cel puţin pentru moment, că piesa e factorul important şi definitoriu al vieţii lui. Dacă planurile lui se destramă, nu ştiu cum va reacţiona – dacă va da vina pe mine.

— Pentru ce anume? întrebă Diana.

Fenella făcu o grimasă.

— Pentru că nu sunt suficient de bună, pentru că nu dau suficient din mine, pentru că nu conştientizez ce capodoperă este creaţia lui… Pentru că nu o văd cu aceiaşi ochi.

— Dar ar fi atât de egoist, de nedrept! exclamă Petra.

— Da, aşa este temperamentul artistic, în caz că nu ştiai, spuse Fenella. Bineînţeles, s-ar putea ca lucrurile să meargă diferit şi să nu fie cazul. Vom vedea.

— Ei bine, abia aştept să-l cunosc pe Edward Tremayne, cât de curând, spuse Diana şi se ridică. Am o probă pentru noul meu echipament de călărie într-o jumătate de oră. Trebuie să plec. Vii, Petra? Sau rămâi aici?

Petra aruncă o privire spre Fenella.

— Pari cam extenuată, draga mea. Cred că te las să te refaci după eforturile de aseară. Să ne ţii la curent despre cum merg lucrurile miercuri. Promiţi?

— Promit, spuse Fenella. Vă deranjează dacă nu mă ridic să vă însoţesc la uşă? Picioarele mele n-au niciun chef

să mă ajute.

— Rămâi acolo unde eşti, draga mea, spuse Diana şi se aplecă să o sărute. Dar te aştept la mine, în Grosvenor Square, după lectura de miercuri. Să nu ne păcăleşti!

— De parcă aş putea, spuse Fenella îmbrăţişându-şi prietena şi întinzându-se ca să o sărute pe Petra pe obraz. O să vin la ceai.

— Ne vedem atunci, spuse Petra. Ar trebui să mă grăbesc şi eu să ajung acasă. Mama e într-o mare agitaţie, deoarece Jonathan ar trebui să sosească de la Paris în această după-amiază. Iar ea organizează o cină cu întreaga familie, pentru a-l întâmpina. Numai că el tot promite de ceva timp că vine, apoi schimbă data sosirii sau anulează în ultimul minut. Este îngrozitor de insensibil la sentimentele mamei, deşi ea îl răsfaţă în exces. Dacă e să mă iau după ea, tot ce face Jonathan e bine. Uneori, îmi vine să mă iau de el.

Diana îşi muşcă buza. Amintirea fratelui ei, ucis cu doi ani în urmă în asediul de la Mafeking, era încă vie şi ar fi dat orice să poată bombăni despre el aşa cum o făcea Petra în legătură cu propriul frate.

— Oh, draga mea, îmi pare tare rău, spuse Petra şi se repezi să o îmbrăţişeze pe Diana. Sunt îngrozitor de insensibilă. N-am vrut să-ţi amintesc de moartea lui Jem.

— N-a fost vina ta, spuse Diana, întorcându-i îmbrăţişarea. Eu şi Rupert vorbim adesea despre el. Doare, dar îl ţine viu în inima noastră. La revedere, Fenella, scumpo! Ne vedem miercuri.

— Dacă îţi vei recupera energia până atunci! spuse Petra, trimiţându-i un sărut pe drumul spre ieşire.

Fenella zâmbi în timp ce uşa se închidea în urma lor. În ultimele zece minute, începuse să simtă o uşoară greaţă şi o luaseră crampele. Îi venise menstruaţia. Asta explica starea ei de moleşeală şi disconfort. Dar, în loc să bombăne, ca de fiecare dată când se întâmpla acel disconfort lunar, se simţi uşurată. Se ridică de pe fotoliu, îşi luă ce îi trebuia din dulap şi se îndreptă spre baie. Aşadar, scăpase de eventualele consecinţe ale neglijenţei lor din

seara precedentă. Trebuia să-i trimită un mesaj lui Edward, ca să-l liniştească şi pe el.

Tocmai se instala din nou în poziţia ei ghemuită din fotoliu, când Alice intră cu un pachet învelit în hârtie maro.

— Asta tocmai a sosit pentru dumneavoastră, domnişoară Fenella. Cum vă mai simţiţi? Pot să vă aduc ceva?

— Ceva pentru crampe, Alice, spuse ea, luând coletul şi dezlegând rapid sfoara, Vin fiert, adăugă ea, amintindu-şi brusc de căldura condimentată şi liniştitoare a băuturii. Crezi că cei de la bucătărie ar putea să-mi prepare o cană? Asta ar fi tot.

— Vi-l prepar eu, domnişoară Fenella. Şi vă aduc şi una din noile tabletele pe care le ia Lady Grantley pentru dureri de cap.

— Aspirină, vrei să spui? Nu, doar vinul fiert, Alice. Nu am nevoie de nimic mai puternic.

— Ei bine, dacă sunteţi sigură… Tabletele acelea fac minuni împotriva durerilor de cap ale doamnei, aşa mi-a spus Elsie, preciză Alice şi apoi ieşi din cameră.

Era adevărat, aşa cum îi raportase servitoarea mamei ei lui Alice, că aspirina, noua aşa-zisă tabletă-minune, ameliora frecventele dureri de cap ale stăpânei casei. Însă Fenella decise că propriul disconfort putea fi gestionat cu doar o zi de leneveală şi un pic de vin fiert.

Deschise coletul şi scoase la iveală un teanc de pagini dactilografiate. Deasupra lor era un bilet scris de mână – doar câteva rânduri, în stilul distinctiv al lui Edward. Nu avea nicio formulă caldă de salut – de fapt, nu exista niciun fel de introducere – şi nici vreo menţiune a activităţilor din noaptea precedentă.

Am doar două copii dactilografiate, aşa că te rog să o protejezi cu preţul vieţii. M-am gândit că o copie dactilografiată te va ajuta să te detaşezi cumva, pentru a evita să apară vreo chestiune personală care ar putea sta în calea unui lecturi imparţiale. E.

Fenella se încruntă, gândindu-se că biletul scurt, în ciuda bruscheţii stilului, dezvăluia prea clar nelinişteа lui Edward, deşi ştia că lui nu i-ar fi plăcut ca ea să gândească aşa. Şi punea şi mai multă presiune pe ea. Ce avea să se întâmple dacă, după ce recitea piesa, încet şi fără să fie distrasă, o ura pur şi simplu? Sau decidea că era un rol prea greu pentru ea?

Ei bine, era un obstacol pe care trebuia să-l înfrunte dacă şi când ajungea acolo.

— V-am adus vinul fiert, domnişoară Fenella. Şi lady Grantley a spus că ar trebui să luaţi unul dintre comprimatele ei de aspirină. O să vă simţiţi bine mai repede, spuse Alice şi aşeză pe măsuţa de lângă fotoliu o cană care aburea şi o tabletă. Aşa. Iar Lord George a trecut pe aici, în urmă cu câteva minute. I-am spus lui Collins să-i transmită că nu vă simţiţi bine. A zis că îi pare rău să audă asta şi că speră să vă reveniţi grabnic. Apoi a intrat în bibliotecă şi v-a scris un bilet, spuse ea, scoţând o foaie împăturită, în timp ce privea curioasă spre teancul de hârtii din poala Fenellei.

— Mulţumesc, Alice, spuse Fenella şi luă biletul, apoi ridică vinul şi-i inhală aroma condimentată şi liniştitoare. O să te chem dacă mai am nevoie de ceva.

— Aşa să faceţi. Acum, odihniţi-vă! O să vă aduc puţin mai târziu o supă fierbinte şi un ou moale, ca să mâncaţi de prânz.

Perspectiva nu i se păru Fenellei foarte apetisantă, dar îi zâmbi şi îi mulţumi lui Alice. După ce servitoarea părăsi camera, luă o gură de vin şi apoi deschise biletul de la George.

Draga mea, sunt devastat să aud că nu te simţi bine. Sper că n-ai mâncat aseară la Marco's ceva care nu ţi-a picat bine.

Ştiu că nu-ţi place în mod deosebit să iei masa în doi. Mă întreb ce ţi-a schimbat părerea. Sper că te vei simţi suficient de bine pentru balul de la familia Wareham. Mama ta m-a invitat mai întâi la cină, aşa că aştept cu nerăbdare

să te văd atunci, dacă nu mai devreme.
Devotul tău George.

Fenella mai bău puţin vin fiert şi simţi cum căldura i se adună în abdomen şi-i mai calmează crampele. Reciti biletul lui George. Aşa cum se temuse, unul dintre tinerii beţi care o abordaseră la cină îi raportase că o văzuse. În ochii lui George, ea refuzase să meargă la operă cu el, dar, în schimb, plecase la teatru cu Edward Tremayne. Ceea ce era absolut adevărat. George vedea acel lucru ca pe o palmă peste faţă, iar ea cu greu îl putea învinovăţi pentru asta. Tonul biletului său trăda resentimente perfect justificate.

Se lăsă pe spate, închise ochii şi oftă. Totul avea să fie la fel de mizerabil de haotic pe cât se temuse. Şi doar din vina ei. Se angajase să participe la balul mascat alături de George, dar oare putea ea să-l calmeze, rămânând în acelaşi timp fermă în deciziile pe care le luase? Situaţia trebuia rezolvată, fie că Edward Tremayne era în acel tablou, fie că nu. I-o datora lui George. Erau multe femei care ar fi dat orice în schimbul unui zâmbet din partea lui. George merita să găsească pe cineva care ţinea la el mai mult decât ca la un însoţitor convenabil.

Hotărâtă, lăsă deoparte biletul de la George. Avea să-i scrie mai târziu un mesaj drăguţ. Pentru moment, avea treabă. Luă prima pagină dactilografiată.

Două ore mai târziu, dădea ultima foaie. Nu avea nicio îndoială în mintea ei că piesa lui Edward era genială. Dialogul se desfăşura fără probleme, personajele erau clar definite – toate, cu excepţia lui Rose. Ea era o dilemă, o enigmă, dar, pentru prima dată, Fenella avea o idee despre cum să o interpreteze, cum să intre în pielea personajului. Rose cea malefică era dificilă, iar portretizarea ei ar fi însemnat să-şi suprime cea mai mare parte din propria natură, însă, la urma urmei, aceea era însăşi esenţa actoriei, îşi spuse Fenella. Mai trebuia doar să-şi creeze istoria propriului personaj, pentru că Edward furnizase foarte puţine detalii, cu excepţia uciderii surorii lui Rose. O

parte din fascinaţia piesei stătea chiar în întrebarea: „O ucisese Rose pe copilă sau nu?” Publicul era cel care trebuia să decidă.

Iar Fenella îşi crease propria opinie. Încă nu o cunoştea pe Rose suficient de bine, dar începea să o înţeleagă. Avea să fie pregătită miercuri pentru lectura completă, cu restul actorilor din distribuţie.

Se uită cu dezgust la tava pentru prânz pe care o adusese Alice. Nu avusese niciun chef, în urmă cu o oră, să mănânce conţinutul trist şi cu atât mai puţin chef avea acum. Simţea o moleşeală plăcută de la vinul fiert, dar altfel era mai bine decât dimineaţă, iar tableta de aspirină rămăsese pe masă, neatinsă. Şi îi era foame. Îşi aminti de pateurile cu homar.

Avea două scrisori de scris, una către George şi una către Edward. Sună după Alice, care apăru în câteva minute.

— Oh, domnişoară Fenella, n-aţi mâncat nimic din prânz! exclamă ea.

— Îmi pare rău, Alice, dar am nevoie de ceva mai solid, spuse Fenella, zâmbindu-i ca să-i câştige înţelegerea. Brânză prăjită, poate?

Nu egala pateurile cu homar, dar era una dintre plăcerile ei din vremea copilăriei.

— Mă ocup imediat, spuse Alice şi ridică tava neatinsă. Mă bucur că vă simţiţi mai bine.

— Mulţumesc, Alice. Am două scrisori de scris. Îi poţi cere, te rog, lui Collins să se asigure că sunt livrate personal? Cred că e prea târziu să le trimit cu poşta.

— Cu siguranţă, domnişoară Fenella, spuse Alice şi ieşi.

Fenella dădu deoparte cuvertura matlasată şi se ridică din fotoliu cu o vagă reticenţă. Se aşeză la masa de scris, scoase o foaie de hârtie şi înmuie tocul în cerneală. Scrise:

Dragă George

Se opri. Dragă George ce? Nu avea niciun chef să îşi ceară scuze şi nu putea face promisiuni pe care nu avea nicio intenţie să le respecte. Era imposibil ca lucrurile să rămână neschimbate între ei. În cele din urmă, înmuie din nou tocul în cerneală şi scrise:

Îmi pare rău că nu te-am putut primi astăzi, dar aştept cu nerăbdare să te văd aici, la cină, înainte de balul de la familia Wareham.

Cu afecţiune, Fenella.

Citi mesajul de două ori, încruntându-se. Simţea afecţiune pentru el, aşa că nu era o minciună sau o exagerare. Nu avea nimic să-i spună despre referirea lui la Marco's. Putea să interpreteze cum voia el tăcerea ei în privinţa acelui subiect. Trebuia să se mulţumească şi cu atât. Mesajul era politicos, amical şi la obiect. Satisfăcută, luă un plic, scrise adresa pe el, apoi îşi îndreptă atenţia către Edward. Ronţăi puţin capătul tocului, apoi începu să scrie repede.

*

Se lăsa deja noaptea când Edward se întoarse acasă de la facultate. Scrisoarea de la Fenella îl aştepta. Pe parcursul zilei, reuşise să ignore orice gând la piesă sau la Fenella şi se concentrase asupra intrigilor din *Decameron,* comparate cu cele de *Povestirile din Canterbury,* ale lui Chaucer. Fusese o sarcină plină de provocări, pentru că nu stăpânea literatura medievală italiană foarte bine, dar proiectul de cercetare îl prinsese în vraja lui, şi, pentru câteva ore, scăpase de propriile probleme, cufundat în lumea academică.

Dar vederea scrisului caligrafic al Fenellei, cu fiecare literă frumos rotunjită, aşa cum te-ai fi aşteptat de la o absolventă a unei şcoli de elită pentru fete, îl aduse înapoi la realitate. Aruncă un buştean pe foc, îşi turnă un pahar cu vin, se aşeză în fotoliul de piele şi deschise plicul.

Edward, dragul meu, am citit piesa încet şi cu atenţie. Consider că e minunată. Cred că acum o înţeleg pe Rose într-un mod care îmi arată cum să o portretizez. După cum ştii, mi-a fost teamă că nu voi putea să o interpretez, în special partea malefică a personajului ei. Dar văd o cale de abordare şi aştept cu nerăbdare ziua de miercuri, când îţi voi putea arăta la ce mă refer. Mi-a fost dor de tine astăzi; amintirile din noaptea trecută sunt încă foarte vii. Cu privire la acest subiect, ţin să-ţi spun că nu vor exista consecinţe nedorite. Gândeşte-te la mine în această seară, aşa cum mă voi gândi şi eu la tine. F.

Edward rămase cu scrisoarea în poală, privind la foc, cu un zâmbet uşor pe buze. Abia aştepta să vină ziua de miercuri.

Capitolul 16

Miercuri dimineaţă, Fenella împinse uşa către atelierul lui Cedric Hardcastle, simţindu-se neobişnuit de nervoasă. Citise *Safir* de atâtea ori în ultimele două zile, încât simţea că putea să recite piesa pe dinafară. Dar ce avea să se întâmple în următoarea oră era hotărâtor, atât din punct de vedere artistic, cât şi în ceea ce privea viitorul relaţiei sale cu Edward.

— Bună dimineaţa tuturor, salută ea grupul adunat în jurul mesei cu un zâmbet cald. Îmi pare rău că v-am lăsat baltă pe toţi data trecută.

— Suntem onoraţi că ni te-ai alăturat în această dimineaţă, declară Cedric pe un ton aspru, privind-o pe sub sprâncenele încruntate.

— Şi eu sunt onorată, răspunse Fenella plăcut, ignorând tonul lui Cedric, pe care nu avea de gând să-l lase să o intimideze. Se pare că lipseşte domnul Tremayne, spuse ea, uitându-se în jur.

— Nu-i aşa, domnişoară Grantley. Iată-mă, spuse el, intrând pe uşa din spatele ei, Ah, ce bine, observ că ai scenariul cu tine, adăugă şi luă cu oarecare nelinişte copia din mâna Fenellei.

Probabil era excesiv de nerăbdător să îşi recupereze odrasla, reflectă amuzată Fenella.

— Toţi ceilalţi au avut şansa să citească piesa? întrebă el şi primi un murmur de răspunsuri pozitive din jurul mesei. Şi toţi sunteţi îndeajuns de familiarizaţi cu rolurile voastre?

— Am stabilit deja că toţi cei din jurul mesei sunt pregătiţi pentru lectură, Edward, interveni brusc Cedric.

Fostul actor nu avea de gând să-l lase pe autor să îşi asume rolul de regizor. I se întâmpla des să dea de autori care nu voiau să-şi lase creaţiile sub autoritatea altor persoane.

Edward părea surprins de intervenţie, iar Fenella putea citi în ochii lui că se pregătea să răspundă cu una dintre replicile lui tăioase. Aşa că se băgă repede în discuţie.

— Sunt convinsă că toată lumea este la fel de încântată ca mine să facă parte din acest proiect, spuse ea, şi se aşeză la masă. Abia aştept să încep, adăugă şi întinse mâna către dosarul pe care Edward încă îl ţinea în mână. Pot să iau înapoi scenariul? Îl ştiu aproape pe de rost, dar m-aş simţi mai confortabil să-l am în faţă.

Cu un mare efort mental, Edward se decise să-i dea dosarul.

— Bineînţeles, domnişoară Grantley.

— Oh, sunt sigură că putem renunţa la formalităţi, Edward, murmură Fenella, fluturând din gene cu intenţia de a-l scoate din starea de tensiune. Din experienţă, ştia că tensiunea ar scoate la iveală ce era mai rău din temperamentul lui Edward, ceea ce ar fi stricat tuturor şansa la o dimineaţă liniştită. Avem mult de lucru împreună. Sunt sigură că lucrurile vor merge mai bine dacă ne relaxăm unii în compania celorlalţi, preciză ea.

Ochii lui se îngustară, şi, pentru o clipă, Fenella avu

senzaţia că mersese prea departe, că luase prea repede iniţiativa. Dar apoi văzu cum muşchii tensionaţi din jurul gurii lui se relaxau, în timp ce o licărire de înţelegere îi apărea în ochii albaştri.

— Sunt sigur că ai dreptate, ca de obicei, Fenella. Atunci, să renunţăm la formalităţi… Cedric, sunt gata când eşti şi tu.

— Actul unu, scena unu, spuse Cedric, bătând cu palma în masă. Cora intră în salon…

Timp de aproape o oră, lectura continuă fără întreruperi, şi Fenella aproape că începea să se bucure. Poate aveau să încheie acea dimineaţă fără comentarii caustice. Edward îşi lua notiţe, scriind cu înverşunare în vreme ce stătea pe scaunul înalt din colţul încăperii, dar altfel era pace.

Dar ea se relaxase prea devreme. Petrecuse mult timp încercând să-şi dea seama cum să o înfăţişeze pe Rose într-o scenă deosebit de complexă şi crezuse, într-un final, că găsise o interpretare care părea fidelă personajului. Aşa că se lansă în scenă, încrezătoare în viziunea ei, când fu brusc întreruptă de Edward, care sărise de pe scaun.

— Nu, nu asta simte ea! exclamă el, ajungând la masă din trei paşi mari. Fenella, nu ai înţeles ce se întâmplă aici. Rose plănuieşte…

— Putem vorbi afară, te rog? îl întrerupse Fenella fulgerându-l cu privirea. Era hotărâtă să nu lase certurile lor să devină spectacole publice. Există anumite lucruri pe care nu cred că le înţelegi, Edward, spuse ea, şi se ridică. Cedric, ne scuzi, te rog? spuse ea şi porni spre uşă.

Edward ezită o clipă, debusolat de plecarea ei abruptă. Apoi furia lui se ridică la cele mai înalte cote. O urmă şi trânti uşa în urma lor.

— Ce naiba e asta, Fenella? Faci o greşeală…

Fenella stătea pe hol, cu braţele încrucişate.

— Nu am greşit, interveni ea, cu voce scăzută, dar fermă. Poate că văd scena diferit de cum o vezi tu, dar viziunea mea este la fel de legitimă ca a ta.

Nevoia ei de a-şi susţine poziţia, interpretarea artistică, o umplu de o pasiune intensă, o făcu să se simtă din nou vie şi entuziastă, iar sentimentul acela nu avea nicio legătură cu nopţile excitante petrecute într-un bordel.

Edward părea uluit.

— Cum poţi să crezi aşa ceva? Rose e creaţia mea. O cunosc pe dinafară.

— Nu, te înşeli, spuse ea pe un ton neutru. Da, ai conceput-o, ai pus-o pe hârtie, dar, până când o interpretează cineva, ea rămâne doar atât – cuvinte pe hârtie. Sunt, cu siguranţă, cuvintele tale atunci când se află pe hârtie, dar sunt plate şi fără substanţă până când le rosteşte cineva. Putea să vadă din expresia lui uimită şi furioasă că el nu îşi dăduse niciodată seama că opera lui avea nevoie de altceva – de altcineva – pentru a fi completă, un personaj tridimensional. Este de datoria mea să pun carnea pe schelet, Edward.

— Dar îmi alterezi viziunea, spuse el. Dacă nu respectaţi viziunea mea despre personaj, piesa nu va mai avea niciun sens.

— Nu, cred că te înşeli, replică ea, în picioare, cu braţele încrucişate, nemişcată, cu o privire hotărâtă. Există loc pentru interpretări; nu ar fi o piesă de teatru dacă n-ar exista. La urma urmei, avem o întrebare centrală la care nu se răspunde niciodată cu adevărat. A omorât sau nu copilul? Vrei ca publicul să îşi formeze propria opinie. Eu mi-am format-o pe a mea. Dar cred că ştiu cum să păstrez ambiguitatea pentru audienţă.

Făcu o pauză, aşteptând ca el să spună ceva, dar Edward rămase tăcut. Ochii lui albaştri şi strălucitori păreau să-i pătrundă în cele mai ascunse gânduri. Însă faţa lui era lipsită de expresie, şi ea nu-şi putea da seama dacă ceea ce îi spunea ajungea sau nu la mintea lui. Dar cel puţin nu mai era exploziv.

În cele din urmă, ea îl întrebă:

— Vrei să fac asta sau nu, Edward?

Întrebarea păru să-l smulgă din reverie.

— Bineînţeles că vreau. Cum poţi să te gândeşti că nu

aş vrea?

— Foarte uşor, răspunse Fenella. E de ajuns să mă uit la expresia ta. Ascultă-mă, Edward! Trebuie să mă laşi să o interpretez aşa cum simt eu. Eu sunt Rose. Pentru că, altfel, nimic din toate acestea nu ar mai avea rost. Dacă nu mă laşi să o joc aşa cum o simt eu, atunci va trebui să găseşti pe altcineva care să o interpreteze.

Edward se frecă la ochi. Dacă insista cu viziunea pe care o avea, atunci Fenella urma să refuze rolul. El era absolut convins că ea era persoana potrivită s-o joace pe Rose. Dacă o dorea, trebuia să o lase să interpreteze personajul în felul ei. Dar renunţarea la controlul asupra acelui lucru preţios, la care muncise din greu atât de mult timp şi care îi era mai drag decât orice pe lume, îl făcea să se simtă ca şi cum cineva smulsese o bucată din el.

— Vrei să ai încredere în mine? întrebă Fenella, întinzând o mână pentru a-i atinge braţul. Promit că voi asculta tot ce ai de spus, că vom discuta când avem viziuni diferite. Dar, în schimb, trebuie să promiţi că mă asculţi, că nu-ţi pierzi cumpătul şi nu devii nesuferit, aşa cum obişnuieşti.

El tăcu o clipă, dar nu îşi îndepărtă braţul de atingerea ei. În cele din urmă, spuse:

— Ştii cum să conduci negocierile pentru o înţelegere, domnişoară Grantley.

— Deci avem o înţelegere? întrebă ea, cu capul plecat într-o parte, o imagine care îl făcea să se gândească la o vrăbiuţă curioasă.

— Presupun că da, spuse el, şi o luă de mână. O să te ascult azi fără să mai zic un cuvânt. Dar voi continua să iau notiţe, şi, când se termină lectura, le vom parcurge împreună şi vom încerca să ajungem la un consens. De acord?

— De acord. Acum, hai să ne întoarcem în sală înainte ca toată lumea să se decidă să plece acasă.

Edward o urmă înapoi în cameră şi se aşeză la loc pe scaun, zâmbind sub formă de scuză spre actori. Nu spuse nimic şi ignoră privirea lui Cedric.

O oră mai târziu, lectura se încheie, şi un lung moment de tăcere se lăsă la masa actorilor.

— Sunt epuizat, spuse unul dintre ei, cu un oftat. M-am simţit pe alocuri de parcă mă înecam în emoţii. Tu cum te simţi, Fenella? Cred că e foarte greu pentru tine.

Edward arăta de parcă era pe cale să spună ceva, dar Fenella interveni înainte ca el să apuce să deschidă gura:

— Este epuizant, Meg, sunt de acord. Dar am simţit că, per ansamblu, ajungem la un fel de înţelegere comună. A mai simţit cineva asta?

— Eu cu siguranţă am simţit-o, anunţă Cedric. Avem un drum lung de parcurs, dar mai e timp să ne familiarizăm cu scenariul, înainte de repetiţiile pe scenă. Încă nu am găsit locul potrivit. Am dreptate, Edward?

Edward încuviinţă din cap.

— Mă duc să mă uit la un spaţiu comunitar, în Fulham, în această după-amiază.

— În Fulham! exclamă Robert. Dar este atât de departe de zona frecventată de iubitorii de teatru. Cine o să meargă până în Fulham ca să vadă un grup obscur de actori care joacă o piesă obscură?

— Depinde de publicitate, interveni repede Fenella. Am contacte, prieteni, sunt sigură că toţi avem, care ar putea să ne ajute să ne promovăm, să se organizeze ca să ne susţină. În afară de asta, adăugă ea, suntem abia la început.

— Îţi mulţumesc pentru optimism, Fenella, spuse Edward, deşi nu părea deloc recunoscător. Se ridică de pe scaun şi îşi puse agenda în buzunarul interior al jachetei, apoi adaugă: Dar, până când vom avea o piesă pregătită în totalitate pentru public, e drum lung. Aşa că eu consider că e prematur să vorbim despre punerea în scenă. Avem un drum foarte lung de parcurs până acolo, prieteni, judecând după cum au mers lucrurile în această dimineaţă, spuse el, în timp ce îşi înfăşură fularul în jurul gâtului. Vă doresc tuturor o dimineaţă bună în continuare, adăugă şi ieşi, lăsând uşa să se trântească în urma lui.

Fenella era singura din încăpere care nu rămăsese

surprinsă de plecarea iritată şi hotărâtă a lui Edward. Însă şi ea se resimţea profund, atât în nume propriu, cât şi pentru colegii ei, după critica implicită pe care el o adusese muncii lor din acea dimineaţă.

— Temperamentul de artist, spuse ea, pe un ton care se voia relaxat. Uitasem că şi acesta trebuie luat în consideraţie. Eu cred că ne-am descurcat splendid. Tu ce crezi, Cedric?

— N-a fost prea rău, pentru o primă întâlnire, recunoscu el. Mai trebuie şlefuit, dar asta era de aşteptat în această etapă. Ne vom întâlni din nou sâmbătă dimineaţă, dacă vă convine tuturor, adăugă uitându-se întrebător în jurul mesei.

Se auzi un murmur de confirmări, apoi Robert declară cu sinceritate:

— Sper că nu vom fi onoraţi din nou, sâmbătă, cu temperamentul artistic al dramaturgului. Aş fi foarte mulţumit să repet fără să-l simt suflându-mi în ceafă. Mă enervează.

Fenella îşi ţinu gura, deşi instinctul fusese să sară în apărarea lui Edward. Dar apoi se gândi că ar fi, de fapt, un lucru foarte bun dacă el şi-ar ţine în frâu aroganţa faţă de oamenii care urmau să-i îndeplinească cea mai dragă ambiţie, aceea de a-şi vedea piesa interpretată. Şi intenţiona să i-o spună.

Îşi luă rămas-bun şi se grăbi să coboare scările şi să iasă pe Gower Street. Edward o aştepta, bătând nerăbdător din picior.

— Ţi-a luat ceva timp!

Fenella ridică bărbia.

— Şi ar fi fost politicos din partea ta să faci la fel, replică ea şi porni spre Bloomsbury Square.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă el, în timp ce o urma.

— Ştii prea bine. Pentru că sunt sigură că ai fost învăţat bunele maniere şi regulile elementare ale curtoaziei, spuse ea, şi mări pasul. Şi acum scuză-mă, mă grăbesc să ajung undeva.

Nu era tocmai adevărat. Se angajase să ia ceaiul după-amiază, în Cavendish Square, iar ceasul bisericii bătea în acel moment doar de ora prânzului. Comportamentul neplăcut al lui Edward o enervase mai mult decât îşi dăduse seama.

— Oh, la naiba, şi acum, ce ar trebui să fac? întrebă el, păşind în faţa ei. M-aş arunca la picioarele tale să-ţi cer iertare, dar nu pare practic aici, spuse el cu o expresie comică, arătând spre strada aglomerată de pietoni şi vehicule.

Fenella se abţinu cât putu, dar până la urmă izbucni în râs, cu gândul la imaginea absurdă. Era greu să ţină pasul cu obiceiul acela al lui de a-şi schimba brusc starea de spirit.

— Acum, m-ai făcut să râd, se plânse ea. Şi nu vreau. Eşti imposibil de nepoliticos, Edward Tremayne.

— Ştiu, admise el, cu o tentativă neconvingătoare de zâmbet penitent. Mă ierţi?

— Nu sunt eu cea căreia trebuie să-i ceri scuze; sunt toţi ceilalţi. Au dat ce e mai bun din ei pentru piesa ta, iar tu le-ai răsplătit eforturile cu dispreţ, spuse ea, şi încercă să treacă pe lângă el, însă Edward îi puse o mână pe braţ, ca s-o reţină.

— Nu, nu poţi pleca aşa, Fenella. Nu vreau să ne despărţim în asemenea termeni; lucrurile se vor acutiza şi nu vom reuşi niciodată să rezolvăm nimic. Am spus că îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul şi accept că ar trebui să-mi cer scuze faţă de ceilalţi, doar că asta nu se va întâmpla chiar în acest moment. Le voi spune ceva sâmbătă. Acum, vino să iei masa cu mine, şi vom discuta pe baza notiţelor mele.

Fenella se încruntă. Obiceiul de a mătura obiecţiile sau dorinţele ei, dacă nu coincideau cu ale lui, făcea parte dintre trăsăturile lui cele mai enervante, iar asta spunea ceva. În acelaşi timp, era de acord cu ideea că problemele nu trebuiau lăsate să se adune şi să se acutizeze. Ar fi fost uşor să cedeze, dar o cuprinse încăpăţânarea: refuza să-şi lase propriile nemulţumiri legitime date la o parte ca şi cum

ar fi fost mai puţin lipsite de importanţă decât ale lui.

— Nu mi-e foame, Edward, şi sunt prea epuizată după lecturile de dimineaţă ca să mai găsesc energia să mă uit peste notiţele tale. Să ne despărţim prieteni acum şi o să ne vedem mâine, probabil.

— Nu te bosumfla, Fenella! Nu ţi se potriveşte, spuse el pe un ton tăios.

Fenella simţi cum toată furia pe care încerca să o controleze îi ţâşnea la suprafaţă.

— Oh, cum îndrăzneşti să mă acuzi că mă bosumflu? întrebă ea mânioasă, ignorând mulţimea din jur. Nu sunt un copil. Dintre noi doi, tu eşti cel care se comportă copilăreşte. Totul trebuie să fie aşa cum vrei tu. Iar, dacă nu este, intri cu bocancii peste opiniile şi sentimentele celui care a îndrăznit să gândească altfel decât tine. Nu mai am nimic să-ţi spun în acest moment şi nu mai vreau să petrec nici măcar o secundă în plus în compania ta. Dă-mi drumul, spuse ea, şi îşi eliberă braţul. Când o să-ţi recuperezi buna dispoziţie, trimite-mi un mesaj şi vom discuta despre reacţiile tale vizavi de lectura din această dimineaţă.

Clocotind, se îndepărtă în lungul străzii fără să arunce o privire în urmă.

Edward făcu un pas după ea, dar apoi se opri. Nimeni nu-l provocase vreodată aşa cum o făcuse Fenella. Şi, chiar dacă simţea că fierbea de furie din cauza durităţii cu care ea îl înfruntase, nu putea scăpa de sentimentul că ea avea cumva dreptate. Se luptase pentru sine încă din copilărie, se luptase pentru a fi recunoscut şi de multe ori pentru a fi observat pur şi simplu, aşa că să se poarte astfel cu cei din jur devenise un obicei. Dar Fenella îl forţa să se vadă pe sine aşa cum îl vedeau alţii, atunci când era morocănos şi solicitant. Şi nu mai era sigur că era mulţumit de el însuşi.

Şi acum, ce avea de făcut? O văzu pe Fenella, cu spatele ei drept, cum se strecura printre oamenii de pe trotuarul aglomerat şi se abţinu cu dificultate să nu o urmărească. Observă cum se grăbeşte spre o trăsură şi dispare în ea.

Ce făcea un bărbat în acele condiţii? Trimitea flori, o

scrisoare în care îşi cerea iertare, zăbovea pe Albemarle Street, cu ochii la ferestrele ei, sperând s-o vadă?

Sau lua cu asalt cetatea?

Cu un oftat, Edward îşi îndreptă paşii către Praed Street. Plimbarea lungă prin frig avea să-i facă bine. Asaltul cetăţii trebuia să aştepte până când îşi recupera echilibrul – şi, cu puţin noroc, Fenella şi-l recupera şi ea pe al ei.

Capitolul 17

— Pari foarte nemulţumită, draga mea. Ce ţi s-a întâmplat de eşti atât de încruntată? întrebă Diana, ridicându-se de la masa la care lua ceaiul, când Fenella intră la ea în salon, mai târziu în acea după-amiază. Cine te-a enervat?

— Oh, par nemulţumită? replică Fenella, scoţându-şi pălăria, o aiureală care îi displăcea profund, deşi o luase în acea zi, pentru că se potrivea cu dispoziţia ei întunecată. Ei bine, nu e de mirare, având în vedere circumstanţele, adaugă ea şi îşi aruncă haina şi pălăria. Unde e Petra?

— O să vină şi ea într-un minut. A trimis mesaj că întârzie, ceva legat de fratele ei, spuse Diana, reluându-şi locul. Să o aşteptăm ca să ne spui amândurora ce s-a întâmplat de eşti atât de supărată? întrebă ea, apoi îi turnă Fenellei ceai într-o ceaşcă delicată. Ia nişte fursecuri! Cele de la Formum sunt cele mai bune, o asigură ea, întinzând farfuria cu dulciuri.

— Mulţumesc, spuse Fenella şi muşcă din fursec. Poate o să-mi mai îndulcească dispoziţia, comentă ea, îndepărtând câteva firimituri de pe bluza de mătase în dungi pe care o purta.

— Ei bine, stau ca pe ghimpi, declară Diana. Bănuiesc că are de-a face cu domnul tău Tremayne? întrebă, ridicând sugestiv din sprâncene.

— Nu era prea greu de ghicit, răspunse Fenella, sorbindu-şi ceaiul. Nici nu ştiu când am mai fost atât de

supărată. Oh, şi nu e domnul meu.

— Aşteptaţi-mă, se auzi din hol vocea Petrei. N-aveţi voie să discutaţi secrete fără mine.

— Nu e tocmai un secret, Petra, dar nu-ţi face griji, te aşteptăm, o linişti Fenella, în timp ce se sărutau pe obraji. Eşti de-a dreptul strălucitoare zilele astea, spuse ea, admirându-i pălăria cu boruri largi, care avea prinsă de panglică o pană roşie de struţ. Mi-aş dori să pot purta şi eu o pălărie ca asta. Şi ador eşarfa aceea din pene.

— Oh, vremea de afară începuse să mă deprime, aşa că am încercat să mă înveselesc cu ţinuta asta, spuse ea, scoţându-şi pălăria, eşarfa din pene şi haina. Ceai, te rog, sunt leşinată de sete, spuse ea, cufundându-se pe canapea, alături de Fenella. Luă o înghiţitură zdravănă de ceai din ceaşca întinsă de Diana şi apoi oftă mulţumită. Ia spune, scumpo, ce te-a supărat atât de tare? i se adresă ea Fenellei, cu un zâmbet încurajator.

Fenella ezită.

— Nu ştiu cum se face, dar compania voastră a făcut să-mi cam treacă supărarea. Şi aproape că mă bucuram de ea. Indignare îndreptăţită, aşa cred că s-ar putea numi.

— Dar ce a provocat-o? o îndemnă Diana.

Ea şi Petra ascultară cu atenţie relatarea evenimentelor din acea dimineaţă. Fenella nu-l cruţă pe Edward; nu vedea de ce ar fi făcut-o.

— Omul ăsta este vreodată politicos? întrebă Petra în stilul ei obişnuit, simplu şi direct. Iartă-mă, Fenella, dar încep să mă întreb ce vezi la un asemenea om.

— Nu te învinuiesc, spuse Fenella oftând. Asta mă întreb şi eu destul de des. Dar…

Restul propoziţiei dispăru într-un oftat.

— Dorinţă fizică? întrebă Diana.

— Da, cu siguranţă, aprobă Fenella cu un zâmbet strâmb. În această privinţă, nu mă mai satur de el. Pe deasupra, mai e şi amuzant, înspăimântător de inteligent, susţine toate opiniile corecte atunci când vine vorba despre politică şi lucruri de genul acesta. Şi chiar e o companie atât de plăcută şi…

Se opri în mijlocul frazei şi sorbi din ceai.

— Şi? întrebă Diana.

Fenella îşi strânse buzele.

— Este greu de descris, dar nu ştiu… M-am simţit în ultima vreme… Care este cuvântul? Deprimată, spuse ea. Ştiţi, când cerul pare întotdeauna gri şi viaţa nu are culoare. Ştiţi la ce mă refer?

— Cred că da, răspunse Petra. Sinceră să fiu, draga mea, şi eu, şi Diana am observat că nu erai bine, parcă nu erai tu. Dar, de când l-ai cunoscut pe Tremayne, pari mult mai plină de viaţă, aşa cum erai pe vremuri.

Fenella încuviinţă din cap.

— Exact aşa mă face să mă şi simt. Mă înnebuneşte din când în când. Îmi vine să-i trag una în cap, dar apoi mă face să râd, mă entuziasmează şi mă face să mă răzgândesc. Vreau să aflu lucruri, sunt deodată interesată de ce se petrece. Iar Rose mă fascinează. Nu mă pot opri să mă gândesc la ea, la cine şi la ce este ea cu adevărat şi cum să o fac reală pentru public, spuse Fenella şi se uită neajutorată la prietenele ei. Are sens ce spun?

— Da, e stilul tău, admise Diana. Întotdeauna ai fost un pic mai complicată.

— Deci clar trebuie să perseverezi cu piesa, declară Petra. Şi perseverează şi cu Edward, oricât de mult ai fi de tentată să-i tragi una în cap.

Fenella izbucni în râs, simţindu-şi brusc inima mai uşoară.

— Da, mi-e teamă că aşa o să fie. Aproape am ajuns la un punct în care Edward şi *Safir* sunt inseparabili, zise şi clătină din cap cu resemnare. Ştiu că de aceea devine atât de tensionat atunci când piesa este expusă altor oameni, iar, când e tensionat, e imposibil. Ştie că nu are de ales dacă doreşte ca piesa să fie interpretată, dar nu poate suporta ideea ca altă persoană să aibă ceva de spus în privinţa creaţiei lui.

— Aşadar, întrebarea este, de fapt, cât din varianta imposibilă a lui Edward eşti pregătită să suporţi, spuse Diana, întinzând mâna după un fursec.

— Ei bine, parcă nu mi-am atins limita, răspunse Fenella. Şi nu ştiu dacă asta nu cumva face din mine o victimă de toată jena.

Petra râse.

— Tu, o victimă, Fenella? Bineînţeles că nu eşti. Mi se pare că prietenul nostru Edward se luptă cu nişte demoni personali destul de aprigi, iar tu ai înţeles asta. Mi se pare rezonabil să-i mai slăbeşti puţin laţul…

— Atât cât că se poate spânzura cu el? Fenella zâmbi ironic, apoi se uită la ceas. Trebuie să fug, dragile mele. Am un vraf de scrisori de gestionat, iar mama spune că are nevoie de ajutorul meu cu cina de dinainte de balul de la reşedinţa Wareham. Deşi nu înţeleg de ce are nevoie de opinia mea, că tot ea decide ceva servi la masă. Cred că încearcă să mă facă să mă simt utilă. Sau, cel mai probabil, adăugă ea, clătinând din cap, încearcă să mă antreneze pentru rolul de gazdă în înalta societate, pe care speră să-l am într-o bună zi.

— Încă mai speră să devii Lady Headington? întrebă Diana.

— Probabil, răspunse Fenella oftând. Şi va trebui să o dezamăgesc, deşi nu a spus niciodată în mod deschis că asta speră. Oh, cum de a devenit viaţa dintr-odată atât de complicată? Nu, nu-mi spuneţi! E numai vina lui Edward Tremayne, zise ea, trăgându-şi mănuşile. La revedere, scumpele mele. Pe curând…

Le sărută pe amândouă pe obraji şi apoi plecă. Un servitor îi deschise uşa, şi ieşi în piaţă.

După-amiaza cenuşie şi înnorată se transforma deja în seară când ajunse acasă, nerăbdătoare să rămână puţin singură lângă căldura focului din dormitor. Nici măcar vraful de corespondenţă care o aştepta nu i se mai părea o corvoadă. Collins îi deschise uşa casei şi o salută.

— Îi transmiţi, te rog, lui Alice, că nu o să am nevoie de ea până la ora de culcare? spuse Fenella şi se îndreptă spre scări, ştiind că servitoarea ei avea să aprecieze să aibă o oră pentru ea în care să nu fie întreruptă de chemările stăpânei.

*

Edward stătea pe trotuarul din faţa reşedinţei Grantley de pe Albemarle Street, uitându-se la ferestrele acum luminate şi întrebându-se dacă vreuna dintre cele din faţă era de la dormitorul Fenellei. Îi fusese imposibil să se mai concentreze asupra vreunui cuvânt din *Decameron,* aşa că îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei analizând cel mai bun mod de a lua cetatea cu asalt. Iar acum, venise timpul. Apăsă hotărât soneria de la intrare, apoi se dădu puţin înapoi.

Collins deschise şi îl privi pe bărbatul care stătea afară.

— Buna seara, domnule.

— Domnişoara Grantley este acasă? întrebă Edward şi îi întinse cartea de vizită.

Collins luă cartea de vizită. Îl recunoscu pe gentlemanul care o însoţise pe domnişoara Grantley la teatru.

— Permiteţi-mi să verific, domnule, spuse el, şi deschise larg uşa.

Edward păşi în căldura holului. Casa în care locuia el părea atât de rece şi de învechită prin comparaţie, un lucru care nu-i mai trecuse niciodată prin cap până în seara aceea. Eleganţa reşedinţei din oraş a familiei Tremayne îl lăsase mereu rece, la fel şi cheltuielile fastuoase pe diferite lucruri luxoase care făceau viaţa mai plăcută. Preferase agitaţia din lumea teatrului şi apartamentele simple, dar confortabile ale mamei sale de pe Long Acre, care erau întotdeauna pline de prietenii ei din lumea artistică. Brusc, îl cuprinse neliniştea. Cum de reuşise Fenella să se adapteze aşa uşor în camera lui sărăcăcioasă din Praed Street? Să fi fost ea o actriţă chiar atât de bună?

— Oh, bună seara.

Edward se întoarse la auzul unui glas blând de femeie. Lady Grantley intrase în hol, venind din bibliotecă. Îi zâmbi întrebător lui Edward.

— Bună seara, Lady Grantley, spuse el, şi se înclină. Sunt Edward Tremayne. Am venit sperând să o văd pe fiica dumneavoastră.

— Aha, înţeleg, spuse Lady Grantley şi privi ostentativ spre pendula din hol, ceea ce îl făcu pe Edward să tresară.

Orele convenţionale de vizită se terminaseră de mult.

— Collins s-a dus să o anunţe pe Fenella?

— Da, doamnă. Îmi cer scuze pentru ora târzie, dar era ceva urgent, despre care aveam nevoie să discut cu ea.

— Înţeleg, spuse Lady Grantley cu un zâmbet vag, uşor nedumerit. Ei bine, mă scuzaţi, adăugă şi trecu în grabă pe lângă el, în direcţia scărilor.

Edward se plimba pe hol, întrebându-se de ce întârzia Fenella. Îşi spuse că, dacă ea ar fi refuzat să-l vadă, majordomul l-ar fi anunţat deja, iar el nu ar mai fi trebuit să aştepte neliniştit în holul casei Grantley.

Uşa de la bibliotecă se deschise şi în pragul ei apăru Lord Grantley. Îl privi pe vizitator prin pince-nez.

— Bună seara?

Întrebarea se vedea clar în sprâncenele ridicate, în buzele care nu zâmbeau.

— Edward Tremayne, domnule. Speram să pot vorbi cu domnişoara Grantley.

— Îmi pare foarte rău că te-am făcut să aştepţi, Edward.

Se simţi uşurat când auzi vocea melodioasă a Fenellei şi o văzu coborând în grabă scările.

Nu fusese sigură cum să-l întâmpine după ce îi confirmase lui Collins că avea să-l primească pe vizitatorul neaşteptat şi inoportun.

Dar, când îl văzu faţă în faţă cu tatăl ei, îşi dădu seama că exista o singură variantă de abordare. Aşa că îi zâmbi călduros şi îi întinse mâna când ajunse la el.

— Tată, îl cunoşti pe domnul Tremayne?

— Acum, îl cunosc, spuse Lord Grantley. Bună seara încă o dată, domnule Tremayne.

Edward se înclină din nou.

— Îmi dau seama că este o oră nepotrivită pentru

vizite, domnule, dar am ceva foarte urgent şi important de discutat cu Fenella.

— Şi sunt convins că nu e treaba mea, zise zâmbind Lord Grantley. Vă rog să mă scuzaţi, merg să mă schimb pentru cină, spuse el.

Salută din cap şi dispăru spre scări.

— Doamne! Edward clătină îngrozit din cap. În nerăbdarea mea de a te vedea, am uitat care sunt orele potrivite pentru vizite.

— Oh, nu-ţi bate capul cu asta. Tatăl meu nu e genul căruia să-i pese de regulile sociale, cu excepţia cazurilor în care sunt în interesul său. Mama o să fie curioasă, dar nu o să-şi bage nasul. Vino în bibliotecă!

Fenella îl conduse spre încăperea plină de cărţi.

— Vin de Xeres sau preferi whisky? întrebă ea de lângă bufetul pe care erau expuse mai multe băuturi. Sau orice altceva. Ia să vedem ce mai avem pe aici, spuse ea examinând pe rând sticlele: gin, coniac. Poate vin de Bordeaux? întrebă ea ridicând una dintre sticle.

— Whisky, te rog. E o seară rece.

Fenella turnă whisky într-un pahar şi i-l duse acolo unde stătea, cu spatele la foc. Se întoarse să-şi toarne vin de Xeres, apoi se aşeză pe braţul unui fotoliu, privindu-l întrebător.

— Cui datorez această onoare, domnule Tremayne?

El clătină din cap.

— Te rog, nu te juca, Fenella! Ştii că sunt aici pentru a rezolva lucrurile între noi, spuse el, şi îşi ridică mâinile cu palmele în sus, spre ea. Scumpo, nu suport să fiu la cuţite cu tine. Şi nu ştiu de ce, pentru că nu mă deranjează să fiu aşa cu alţi oameni. Dar e ceva legat de tine… Făcu un pas înainte, îi apucă ferm mâinile şi îi mângâie palmele cu degetele mari. De vocea ta, de aceşti minunaţi ochi cenuşii, de frumuseţea ta diafană, de spiritul provocator… oh, de toată esenţa ţa, spuse el, şi îi ridică mâinile la buze, depunând un sărut în fiecare palmă. Am nevoie de tine, Fenella. Am nevoie să o joci pe Rose, am nevoie să fac dragoste cu tine, să vorbesc cu tine, să te simt. Am nevoie

de tine în viaţa mea, ca să-i dai culoare şi textură.

La început, cuvintele lui îi produseră Fenellei un val de plăcere, de căldură, un sentiment care răspundea nevoii ei de el. Dar apoi, pe măsură ce cuvintele lui luau o formă concretă, simţi un dram de îndoială. Prima lui nevoie declarată fusese aceea ca ea să o joace pe Rose. Toate celelalte decurseseră cumva din asta. Şi cât de autentice erau acele sentimente descrise cu atâta eleganţă şi pasiune? În ciuda iritabilităţii egocentrice, a grosolăniei nediluate, atunci când îl apucau nervii, Edward putea fi deseori de-a dreptul fermecător, chiar irezistibil. Dar oare juca teatru cu acel farmec, pentru că avea nevoie de ea, pentru piesă?

— Fenella, spune ceva, pentru numele lui Dumnezeu, insistă el, pătrunzându-i în gânduri şi accentuându-şi strânsoarea asupra mâinilor ei. Tocmai mi-am deschis inima faţă de tine, iar tu nu faci decât să mă priveşti cu un aer confuz.

— Dar chiar sunt confuză, spuse ea. De câte ori sunt cu tine, mă simt ca într-un roller coaster. Acum, mergem într-un sens, în următoarea secundă, o luăm în cu totul alt sens…

— Presupun că merit asta, spuse el, eliberându-i încet mâinile. Vino cu mine în această seară, şi promit că o să am grijă să avem amândoi un traseu lin, zise el. Ce spui?

— Nu sunt îmbrăcată pentru cină, protestă ea.

— Nu trebuie să te îmbraci pentru o cină cu Ned, spuse el.

El o privi cu un zâmbet uşor pe buze, în timp ce-i citea trăsăturile expresive, şi înţelesese că ea îşi dăduse seama imediat ce-i oferea: o seară în compania teatrului, departe de provocările şi de iritările pe care le aduceau compania şi ambiţiile lui Edward Tremayne. Văzu şi străfulgerarea rapidă de anticipare fericită din ochii ei, scânteia de entuziasm, şi îşi dădu seama că făcuse mişcarea corectă.

— Mă duc să-mi iau haina, spuse Fenella. Aşteaptă-mă aici, lipsesc doar un minut. Mai pune-ţi ceva de băut, adăugă ea şi ieşi grăbită în direcţia camerei ei, chiar când

se auzi gongul.

O găsi pe Alice la ea în dormitor, aşteptând-o.

— Alice, spuse ea, o să ies în oraş în seara asta. Nu mă îmbrac cu nimic special, pentru că va fi doar o ieşire informală, cu un prieten. O să scriu repede un mesaj către Lady Grantley.

Se aşeză la masa de scris şi mâzgăli câteva rânduri înainte de a-i înmâna foaia împăturită lui Alice.

— Poţi, te rog, să-i dai asta mamei mele? Şi apoi eşti liberă pentru restul serii. Nu e nevoie să mă aştepţi.

Alice luă scrisoarea.

— Desigur, domnişoară Fenella. Sunteţi sigură că nu veţi mai avea nevoie de mine în această seară?

— Absolut, spuse Fenella şi îşi trase pe ea haina de zibelină.

Poate că o rochie de seară nu era potrivită pentru această ieşire, dar nu avea niciun chef să îngheţe în haina ei mai puţin luxoasă de lână. Îşi ridică gulerul ca să-şi acopere urechile, îşi luă mănuşile şi manşonul şi ieşi în viteză.

Alice clătină din cap în urma ei, şocată de plecarea intempestivă, gândindu-se că stăpâna ei se comporta tare ciudat de la o vreme. Merse să-i ducă scrisoarea lui Lady Grantley, care era la ea în dormitor, îmbrăcându-se pentru cină.

*

Lady Grantley citi cu încruntare rândurile scrise în grabă de Fenella. Şi ea observase ceva diferit la fiica ei în ultimele câteva săptămâni. O vreme, înainte de asta, păruse tristă, lipsită de strălucirea ei obişnuită. Mama ei pusese acest lucru pe seama vremii, a zilelor scurte şi a cerului cenuşiu. Presupusese că fiica ei avea să revină la starea ei obişnuită odată cu începerea sezonului de baluri, când urma să fie prinsă în vâltoarea evenimentelor sociale.

Dar, de curând, simţise ceva imprevizibil la Fenella. Fata ei nu fusese niciodată adepta convenţiilor rigide; ea şi

prietenele ei avuseseră mereu o latură rebelă când venea vorba despre protocol, dar nu depăşiseră niciodată limitele, aşa că societatea, deşi mai bâzâia ici şi colo, nu protesta foarte mult. Dar Lady Grantley detectase în ultimul timp la Fenella o accentuare a laturii rebele. Că primise un bărbat în vizită la o oră nepotrivită mai era cum mai era, dar faptul că ieşise, în mod clar din impuls, atât de târziu în oraş – şi doar în compania lui – o cam îngrijora. Şi ce avea să se întâmple cu Lord George Headington, având în vedere circumstanţele?

Se răsuci pe scaunul de la măsuţa de toaletă când auzi uşa de comunicare dintre dormitorul ei şi cel al soţului deschizându-se în spatele ei.

— Dragul meu, l-ai întâlnit în hol pe vizitatorul Fenellei? Edward Tremayne cred că a spus Fenella că se numeşte.

Lord Grantley, imaculat în ţinuta de seară, ţinea în mână un pahar mare de whisky. Se aplecă şi sărută obrazul pudrat al soţiei.

— Da. Părea un tip destul de inofensiv, spuse el, stând în spate, pentru ca ea să se poată vedea în oglindă.

— Ei bine, mi s-a părut o oră foarte ciudată pentru vizite, iar acum a ieşit cu el în oraş, spuse Lady Grantley fluturând biletul de la Fenella. Nici n-ar fi avut timp să se îmbrace cum se cuvenea pentru cină.

— Ei bine, Fenella poate fi uneori impulsivă, draga mea, spuse soţul, în timp ce-i lua hârtia dintre degete.

— Dar cine e omul acesta? Nu ştiu nimic despre el. E înrudit cu Julia şi Carlton Tremayne… cu tatăl lor, Lord Pendleton?

— Cred că este fratele lor vitreg. Mi-l amintesc, l-am văzut în societate acum câţiva ani, a fost prezent pe durata sezonului, a fost ales ca membru în clubul White’s, dar nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată pe acolo. Din ce îmi amintesc, prefera clubul Garrick, care este mai artistic. Dar apoi a dispărut.

— Frate vitreg? întrebă Lady Grantley. Nu realizasem că a mai fost căsătorit contele.

— Nu, draga mea, nu a fost. Potrivit unor bârfe destul de credibile de prin cluburi, Edward este fiul amantei, o actriţă. Circumstanţele naşterii sale nu sunt vina băiatului, iar Pendleton, ca să fim corecţi cu el, a încercat să-i ofere băiatului toate oportunităţile. L-a trimis la Eton, la Oxford, l-a introdus în înalta societate. Dar nu ştiu ce s-a întâmplat că, dintr-odată, tânărul a părut să devină *persona non grata* printre cei din neamul Tremayne. Şi, după cum spuneam, a dispărut complet de pe scena socială.

— Ei bine, pare să fi reapărut acum, remarcă ea. Ştiu că nu este vina lui că s-a născut în afara căsătoriei, dar nu-mi place că Fenella e aşa dezinhibată şi relaxată cu el.

— Oh, Fenella ştie ea ce face, declară Lord Grantley, făcând un gest de respingere a afirmaţiilor soţiei. Are capul bine înfipt pe umeri.

— Ei bine, şi totuşi nu reuşesc să mă liniştesc în privinţa acestui subiect, spuse Lady Grantley şi se ridică de pe scaun, iar volanele rochiei albastre de mătase se aşezară delicat în jurul ei. Aş vrea ca scumpa mea fiică să se rezume la relaţia cu Lord George. Ar fi un partener mult mai potrivit pentru ea. Dacă o să fie văzută în lume cu un bărbat nepotrivit, o să piardă orice şansă de a intra într-o căsătorie avantajoasă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, draga mea! Fenella şi George Headington ar fi o uniune dezastruoasă. Pentru că ea i-ar face lui viaţa un coşmar şi ar fi la rândul ei complet nefericită. Şi cred că ştii şi tu asta. Fata noastră este suficient de inteligentă şi de matură pentru a-şi alege propriul drum în viaţă. Să coborâm la cină. Mi-e foame.

— Presupun că ai dreptate, spuse Lady Grantley, acceptându-şi înfrângerea cu un oftat. Întotdeauna ai dreptate. Dar, uneori, mi-aş dori ca draga noastră Fenella să fie o fată… obişnuită, spuse ea, şi îşi luă soţul de braţ.

— Iar eu mulţumesc Cerului în fiecare zi că nu este o fată obişnuită, replică zâmbind soţul, în timp ce coborau scările.

Capitolul 18

Fenella se întinse leneş sub pătura groasă care acoperea patul lui Edward. Corpul ei se simţea folosit şi mulţumit. Făcuseră dragoste după o seară minunată, petrecută într-o companie plăcută, la King's Head. Iar pasiunea lor fusese pură, lipsită de orice motiv ascuns sau de nevoie nemărturisită, fără nicio semnificaţie în afară de bucuria fizică pură a trupurilor lor unite într-o superbă plăcere.

— Cât e ceasul? murmură ea.

— Aproape două dimineaţa, răspunse Edward, ridicându-se de lângă flacăra reînnoită a focului din şemineu în care băgase câţiva buşteni. Trebuie să te duci acasă?

Era dezbrăcat şi îi zâmbea poznaş.

— Pari foarte mulţumit de tine, domnule Tremayne, comentă ea şi zâmbi ştrengăreşte, peste cuverturile trase până la bărbie.

— Aşa mă şi simt, răspunse el. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Fenella dezbătu cu ea însăşi.

— Ar trebui să mă duc acasă, zise în cele din urmă. Dar nu vreau. Nu încă. E atât de frig afară şi atât de minunat de cald aici! Pe deasupra, mi-ar fi greu să găsesc o trăsură la ora asta.

— Aşa este. Deci s-a rezolvat. Ce zici de ceva de băut?

— Ce propui? întrebă ea cu ochi strălucitori.

— Lapte cald şi coniac, răspunse el.

— Asta-i tot? se miră ea şi făcu o strâmbătură comică.

— Îndură-te de mine, scumpa mea; după acel maraton, am nevoie de puţin timp ca să mă recuperez, spuse el, clătinând din cap a mustrare.

— Aş putea să te ajut cu asta, sugeră ea, dând la o

parte un colţ al păturii, în semn de invitaţie.

— Făptură nesăţioasă ce eşti... Nu că n-aş aprecia oferta, dar aş vrea să încălzesc nişte lapte. Amândoi avem nevoie să mai prindem puteri.

Cu un oftat de resemnare, Fenella se sprijini în perne, cu pătura trasă până sub bărbie, şi îl urmări cum punea un ibric cu lapte pe foc.

— M-am tot ţinut să te întreb cum a mers vizita în Fulham din această după-amiază.

Edward privi primele bule care se ridicau la suprafaţa laptelui, apoi răspunse:

— Robert avea dreptate. Spaţiul este sumbru. Şi nu-mi pot imagina de ce s-ar deplasa cineva de bunăvoie într-o parte insalubră a oraşului pentru a vedea o piesă a unui dramaturg necunoscut, în care nu joacă niciun actor cunoscut.

Fenella se strâmbă.

— Cred că e cam exagerat ce spui.

Edward turnă laptele într-un pahar înalt, cu spatele la pat.

— Aş vreau eu să fie. Dar mi-e teamă că e purul adevăr. Va trebui să găsim un spaţiu mai primitor pentru publicul pe care dorim să-l invităm, spuse el, şi se întoarse spre pat. Vrei coniac în lapte?

— Doar un strop, spuse ea, simţind cum căldura languroasă de care se bucurase până de curând începea să se împrăştie prea repede pentru gustul ei.

El turnă cu generozitate coniac peste lapte şi îi aduse paharul.

— Ai grijă, e fierbinte!

Ea luă băutura şi îi mulţumi din cap, inspirând aroma bogată din pahar.

— Tu nu bei lapte?

— Nu, draga mea. Am renunţat la lapte de pe vremea când eram bebeluş. Doar coniac pentru mine.

— Ce păcat! Ar trebui să încerci versiunea pentru adulţi. Este foarte relaxantă – şi un bun somnifer, spuse ea, şi sorbi cu grijă din băutură. Şi ce se întâmplă? Dacă nu

merge cu Fulham?

— Trebuie să găsim ceva în West End, zise hotărât Edward, aşezându-se pe marginea patului, cu paharul lui de coniac.

El întinse o mână şi mângâie leneş forma coapselor ei, pe deasupra cuverturii. Ea se mişcă leneş sub mâna lui.

— Pentru a atrage lumea din înalta societate, presupun. Am crezut că nu ai timp pentru oameni de genul nostru.

— De regulă, nu am. Dar îmi pot încălca principiile pentru un scop nobil.

— Ce pragmatic din partea ta, spuse Fenella, glumind doar pe jumătate. Dar ai spus la pub că nu ai resurse pentru un teatru din West End.

— Nu e chiar în întregime adevărat, spuse el pe un ton şi cu un gest din care Fenella ghici că subiectul era închis. Ai terminat? întrebă el şi îi luă paharul gol.

Fără tragere de inimă, Fenella dădu la o parte cuverturile şi se întinse după halatul roşu de catifea.

— Unde te duci?

— La baie, îl lămuri ea, în timp ce strângea în jurul trupului halatul voluminos.

Se întoarse în câteva minute; era prea frig ca să zăbovească în camera care funcţiona drept baie. Aruncă repede halatul şi sări în pat.

— Ţi-ai recăpătat puterile? întrebă fluturând ea din gene către el, în timp ce ridica pătura.

El stinse lămpile cu gaz şi se băgă în pat, lângă ea.

— Oh, ce rece eşti, protestă Fenella. Dă-mi voie să te încălzesc, spuse ea, şi se aşeză peste el, modelându-şi trupul după al lui. E mai bine aşa?

— Mult mai bine, admise el, băgându-şi mâinile în cascada ei de păr auriu şi trăgându-i chipul spre al lui.

*

Aproape că se lumina de ziuă când Fenella strecură cheia în uşă şi intră în casa din Albemarle Street.

Majordomul de noapte nu mai era de serviciu, dar restul servitorilor erau deja în picioare. Cameristele curăţau cenuşa şi aprindeau focurile în încăperi, iar de la bucătărie se auzea agitaţia pregătirilor pentru micul dejun. În hol nu era nimeni, şi Fenella spera să poată ajunge neobservată la ea în dormitor. O servitoare stătea în genunchi şi pe coate, lustruind scara principală. Fenella trecu repede pe lângă ea, scuzându-se şi salutând-o cu un zâmbet, înainte de a ajunge în sfârşit în siguranţa propriei camere.

Acolo, o altă cameristă aprindea focul în şemineu. Tresări când o auzi pe Fenella intrând.

— Oh, domnişoară Fenella. Îmi cer scuze, am crezut că încă dormiţi.

Fenella aruncă o privire spre pat. Era vizibil gol, dar camera era slab luminată, iar tânăra avea mult de muncă, aşa că probabil nici măcar nu aruncase o privire spre pat.

— Stai liniştită, Lizzie, nu e nicio problemă. Lizzie te cheamă, nu-i aşa?

— Da, domnişoară, spuse fata, apoi se ridică în genunchi şi îşi şterse cu şorţul o pată de cărbune de pe obraz.

Focul se aprinse, trosni şi învălui camera într-o strălucire caldă.

— Ar trebui să trag draperiile, domnişoară Grantley?

— Nu, nu-ţi face griji. O să mă ocup eu. Fenella îi zâmbi liniştitor, apoi îşi aruncă haina de zibelină pe fotoliul de lângă pat.

Camerista luă făraşul cu cenuşă şi ieşi. Fenella începu să se dezbrace. Era abia ora şase, aşa că decise să se culce până avea Alice să vină să o trezească, la ora obişnuită. În mod surprinzător, căzu aproape imediat într-un somn adânc şi fără vise.

Când Alice intră şi trase perdelele, lăsând să intre lumina rece de afară, trebui să facă un mare efort ca să se trezească.

— La ce oră v-aţi întors? întrebă Alice, ridicând hainele aruncate de Fenella. Cred că trebuie să fi fost după miezul nopţii. Nu eraţi aici când m-am dus la culcare.

— Nu ştiu exact cât era ceasul, răspunse Fenella. Dar trebuie să fi fost undeva pe la primele ore ale dimineţii.

— Ei bine, beţi ceaiul acesta bun şi fierbinte. O să vă ajute să vă puneţi pe picioare, spuse ea şi-i întinse ceaşca. Vă îmbrăcaţi pentru micul dejun?

— Nu. O să fac o baie după, preciză ea, sorbind din ceai cu ochii pe jumătate închişi.

În casa Grantley era considerat acceptabil pentru orice doamnă din reşedinţă să îşi ia micul dejun în halat de casă.

La ţară, pe domeniul familiei, Lady Grantley găzduia o petrecere continuă în casă. Oaspeţii veneau şi plecau pe tot parcursul sezonului de vânătoare şi până la Anul Nou. Mama Fenellei era în elementul ei cu o casă plină de oaspeţi. Îi plăcea să planifice mesele, distracţiile, să gestioneze cu calm orice problemă ce apărea inevitabil la un moment dat.

Fenella zâmbi în sinea ei. Mama sa era admirabilă în felul ei, produsul perfect al unei educaţii aristocratice, victoriene; nu era de mirare că singura ei fiică i se părea o enigmă. Pe de altă parte, era extrem de îngăduitoare, reflectă Fenella, ridicându-se din pat. Avea să fie interesant să-i vadă reacţia la ideea că fiica ei avea să joace pe o scenă publică. Venise momentul să afle acest lucru.

Se îmbrăcă într-un halat elegant de casă, îşi puse în picioare papuci de satin, îşi pieptănă părul în oglindă şi îl prinse la ceafă cu o panglică albastră.

Se aplecă aproape de oglindă şi îşi examină tenul. În mod normal, ar fi trebuit să pară epuizată după o noapte cu acţiune multă şi somn puţin, dar era fix pe dos: faţa ei strălucea. Mama nu avea cum să vadă ceva în neregulă.

— Puneţi-vă asta pe umeri, domnişoară Fenella, se repezi Alice cu un şal din caşmir. Mătasea arată foarte bine, dar nu ţine de cald, preciză ea, aşezând şalul pe umerii fetei. Coborâţi să luaţi micul dejun, iar între timp o să vă pregătesc baia.

Fenella îi zâmbi recunoscătoare şi se grăbi spre micul dejun. Departe de confortul focului din dormitor, casa i se

părea rece, dar salonul de mic dejun era bine încălzit şi mirosea a heringi şi a mâncare indiană de peşte.

Lord Grantley citea un exemplar proaspăt din *Times.* Îşi salută fiica privind peste marginea ziarului.

— Ce mă bucur că ni te-ai alăturat, draga mea. Nu e o plăcere pe care o avem foarte des.

— Nu, pentru că, de obicei, sunt o leneşă care doarme până târziu, recunoscu Fenella, aplecându-se să-l sărute de obraz.

— Nu-i de mirare, având în vedere că umbli brambura până-n zori, spuse el, împăturindu-şi ziarul. Îmi pui, te rog, nişte cafea?

Fenella îi turnă cafea, apoi se aşeză să mănânce un ou poşat.

— Mama nu s-a trezit încă?

— Oh, o să apară imediat. Aparent, avem o criză la bucătărie. Mi se pare o oră mult prea matinală pentru aşa ceva, spuse el, adăugându-şi zahăr în cafea.

— Dragule, îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi… Oh, Fenella, nu mă aşteptam să te văd la micul dejun. Credeam că ai stat până târziu în oraş cu domnul Tremayne.

— Aşa am făcut, mamă, dar este ceva despre care doresc în mod deosebit să discut cu amândoi.

— Oh, ce emoţionant, spuse Lady Grantley, cu ochii strălucind de anticipare. Este vorba despre George, draga mea?

Fenella oftă.

— Nu, mamă, nu este vorba despre George. Eu şi George suntem prieteni buni, dar nimic mai mult. Şi aşa va rămâne pentru totdeauna. Îmi pare rău dacă te dezamăgesc.

Expresia lui Lady Grantley se schimbă.

— Oh, ce păcat! Era atât de potrivit… Dar presupun că tu ştii mai bine ce simţi.

— Aşa este, mamă.

— Deci despre ce vrei să discuţi cu noi? o îndemnă Lord Grantley, în timp ce îşi ungea din belşug cu pastă de

anşoa o felie de pâine prăjită.

— Un rol într-o piesă de teatru, spuse ea, hotărând să înceapă destul de vag şi să devină mai concretă pe măsură ce se obişnuiau cu ideea.

— Oh, cât de drăguţ, scumpa mea! exclamă mama ei, în timp ce îşi amesteca zahăr în ceai. Încă de când erai mică adorai scenetele de la festivităţile de Crăciun pe care le organizam la domeniul Grantley.

— Da, este adevărat, îmi place să joc, o aprobă Fenella. Dar aceasta nu este o scenetă de Crăciun. Este o piesă de teatru care sper să fie prezentată la Londra, peste câteva luni.

— Oh, asta e mai puţin obişnuit, spuse mama ei, privind-o oarecum pieziş. Joacă şi prietenele tale în ea?

— Ce piesă e asta, Fenella? interveni Lord Grantley, înainte ca fiica să poată răspunde.

— Se numeşte *Safir* şi e scrisă de Edward Tremayne.

— Domnul Tremayne? De aceea a fost aici aseară?

— Am avut de discutat câteva aspecte legate de piesă, se eschivă ea.

— Şi va fi interpretată în oraş? întrebă mama ei, care părea din ce în ce mai nedumerită. De obicei, este un divertisment care se ţine la cineva acasă. Unde va avea loc? În casa cui?

— Nu se va ţine acasă la cineva, încercă Fenella să-i explice. Ne-am propus să găsim un mic teatru privat, unde să punem piesa în scenă pentru prieteni şi familie.

Nu era bine, reflectă Fenella. Nici măcar nu îndrăznea să sugereze posibilitatea unei producţii comerciale. Poate dacă reuşea să-i facă să accepte ideea unui loc public de desfăşurare, restul avea să fie mai uşor.

— Ei bine, nu ştiu ce să spun, draga mea. Mi se pare cam neobişnuit. Tu ce crezi, iubirea mea?

— Cred că e mai mult la mijloc decât lasă Fenella să se întrevadă, declară Lord Grantley privindu-şi fiica. Pare că-l cunoşti foarte bine pe domnul Tremayne, îi spuse el fetei.

„Dacă ar şti tata”, se gândi Fenella. Îşi înghiţi nodul

din gât şi se controlă ca să nu izbucnească în râs. Problema era prea gravă ca să înceapă să se hlizească.

— L-am întâlnit la un curs de actorie la care merg de ceva timp, spuse Fenella. E o pasiune pe care o am.

— Dar nu ne-ai spus niciodată nimic despre cursuri de actorie, remarcă Lady Grantley. Cine altcineva le urmează, vreuna dintre prietenele tale?

— Nu mai merge nimeni din anturajul meu, recunoscu Fenella. Dar totul este perfect respectabil, mamă. Sunt sigură că aţi auzit despre cunoscutul actor clasic Cedric Hardcastle… Are un mic studio de actorie pe Gower Street, în Bloomsbury.

— Bloomsbury? Acela e un focar de socialişti, declară Lord Grantley. Plin de pictori, de scriitori şi de aşa-zişi poeţi. Toţi nişte leneşi şi nişte închipuiţi care fac numai ticăloşii.

— Oh, Doamne, nu sună deloc respectabil, scumpa mea, interveni Lady Grantley. Şi domnul Tremayne este socialist?

— Probabil, răspunse Fenella, străduindu-se să păstreze o faţă serioasă. Oricum, este un mare admirator al lui George Bernard Shaw. Dar la fel sunt şi eu.

— Ei bine, sub acoperişul meu nu vreau să aud nimic despre prostia aia socialistă, declară Lord Grantley şi îşi împinse scaunul. Mă duc la club, anunţă el şi ieşi, cu ziarul sub braţ.

— Of, Doamne, cred că l-ai supărat pe tatăl tău, oftă Lady Grantley. Mi-aş dori să încerci să nu-l superi cu noţiunile tale ciudate, Fenella.

— Nu o fac deliberat, mamă, spuse Fenella şi îşi scurse ceaşca de cafea. Îmi pare foarte rău că ţi-am stricat micul dejun. N-o să mai spun nici măcar un cuvânt, ca să nu mai supăr pe nimeni. Îşi împinse scaunul şi se ridică. Încearcă să nu te îngrijorezi, spuse Fenella şi se aplecă să îşi sărute mama pe frunte.

— Uneori, faci ca acest lucru să fie foarte dificil, zise mama ei pe un ton cam acru, atât de puţin caracteristic stilului ei.

Fenella se retrase în grabă. Cel puţin abordase

subiectul, chiar dacă nu prezentase ce era mai rău din el. Măcar începuse de undeva. Cu toate acestea, se simţea vinovată şi, pentru prima dată, îşi dădu seama că avea undeva în adâncul sufletului şi o umbră de îndoială. Poate că era egoistă urmându-şi cu atâta încăpăţânare visul?

Dar nu îşi urmărea doar visul de a juca pe scenă, ci şi pe acela al unui viitor alături de Edward Tremayne. Iar cel din urmă ar fi fost o lovitură destul de grea pentru inima lui Grace Grantley, care spera la altceva pentru singura ei fiică.

Pentru Fenella, cele două visuri erau inseparabile, iar cel mai mare obstacol pe care-l vedea în acel moment era legat de sentimentele declarate de Edward. Putea ea să aibă încredere în ele? Dacă Edward se folosea de sentimentele pe care ea le avea pentru el pentru a se asigura că ea coopera la îndeplinirea ambiţiilor lui, atunci ea era luată de proastă.

O proastă îndrăgostită?

*

Lady Grantley era singură în salonul de mic dejun şi întindea absentă marmeladă pe o bucată de pâine prăjită. Nu se simţea în apele ei şi nu era deloc modul în care îi plăcea să îşi înceapă ziua. Se întoarse când auzi uşa deschizându-se. Soţul ei se întorsese.

— Ai uitat ceva, dragul meu? întrebă ea cu un zâmbet vag.

— Nu, Grace, dar m-am gândit la treaba asta a Fenellei cu teatrul.

— Oh, da, şi pe mine mă deranjează, spuse soţia lui. Nu e genul ei să fie secretoasă. De ce nu ne-a zis despre aceste cursuri de actorie?

— Nu ştiu, dar nici nu-mi pasă de asta. M-am gândit că ar trebui să facem un efort pentru a-l cunoaşte pe acest Edward Tremayne. N-am avut când să-mi fac o impresie aseară.

— S-a purtat absolut cuviincios, sublinie Grace.

— Ei bine, era de aşteptat. A crescut în casa unui gentleman, a mers la toate şcolile bune, a umblat cu oameni adecvaţi, comentă el, uşor nerăbdător. Dar este o enigmă, un renegat al înaltei societăţi. Dacă Fenella va continua să aibă de-a face cu el, trebuie să-l cunoaştem mai bine.

— Da, dacă spui tu, dragul meu. Ai dreptate, bineînţeles. Ce ai dori să fac în acest sens?

— Invită-l la cina de dinaintea balului de la familia Wareham.

— Oh, dar o să vină şi George, protestă Lady Grantley.

— Las-o pe Fenella să se descurce! Dacă are pretendenţi care se duelează pentru ea, atunci cina aceea îi va da ocazia să aleagă.

— Oh, Doamne, dar nu-mi place când invitaţii de la masă nu sunt în termeni buni. Mai ales într-o seară ca aceea. Balul mascat de la familia Wareham marchează deschiderea sezonului. Toată lumea va fi acolo, şi nu am chef să dau nimănui motive suplimentare de bârfă.

— Eşti cea mai bună şi mai desăvârşită gazdă din Londra, draga mea. Sunt sigur că vei face ca lucrurile să se desfăşoare cum nu se poate mai bine, spuse el, şi se aplecă să îşi sărute soţia. O să iau prânzul la club.

Lady Grantley oftă când uşa se închise în urma lui. Întinse mâna după clopoţel şi sună viguros din el.

— Ah, Collins, spuse ea când majordomul apăru în uşă. Avem adresa domnului Edward Tremayne?

— Da, doamnă. Şi-a lăsat cartea de vizită de două ori.

— Bun. Trebuie să-i trimit o invitaţie la cină… deşi este foarte din scurt, aproape nepoliticos. Dar Lord Grantley insistă, spuse ea, ridicându-se de la masă. Trimite-l pe unul dintre servitori să ducă invitaţia imediat după ce o termin de scris, te rog!

— Desigur, doamnă.

Lady Grantley merse în salonul ei şi-i scrise o invitaţie lui Edward Tremayne, în care îi cerea să le facă onoarea de a veni la ei la cină la ora opt seara, sâmbătă, 1 martie,

înainte de balul mascat.

Citi din nou invitaţia, bătându-şi capătul tocului de buze, în timp ce se încrunta privind la scrisul ei perfect. Poate trebuia să-i invite şi pe ceilalţi doi Tremayne. Dacă Fenella îşi făcea un prieten sau chiar mai mult din Edward, atunci s-ar fi cuvenit să-i includă şi pe Julia şi pe vicontele Grayling. Prezenţa lor ar diminua orice impact dramatic al legăturii Fenellei cu ramura nelegitimă a familiei şi ar împrumuta ceva respectabilitate familială poziţiei îngrozitoare pe care fratele vitreg o avea în societate.

Aşa că Lady Grantley mai scoase două invitaţii.

Capitolul 19

Fenella se lungi în voie cu baia de dimineaţă.

— Poţi, te rog, să-mi scoţi costumaţia de călărie, Alice? strigă ea prin uşa de la baie, lovită de un capriciu. Şi trimite pe cineva la grajduri după Firefly. Soarele străluceşte, şi vreau să profit, ca să mă mai dezmeticesc.

— Cu siguranţă. Este o dimineaţă frumoasă, numai bună pentru o plimbare, domnişoară Fenella.

Alice plecă la treburile ei, iar Fenella ieşi din baie şi se înfăşură într-un halat gros. Scrise două mesaje şi, când Alice se întoarse în cameră, o rugă să le trimită imediat doamnei Lacey şi domnişoarei Rutherford. Dacă nu puteau să i se alăture pentru câteva ture în Hyde Park, avea de gând să călărească singură.

O jumătate de oră mai târziu, îmbrăcată într-un costum foarte frumos din stofă gri, cu o pălărie prinsă peste părul împletit într-o coroniţă, Fenella ieşi din casă. Iapa ei o aştepta nerăbdătoare în faţa casei, alături de un îngrijitor care-i ţinea hăţurile. Fenella îşi dădu seama după strălucirea din ochii căprui ai iepei că era pregătită pentru galop.

Călăritul la galop în Hyde Park nu era privit cu ochi buni de către înalta societate, dar era unul dintre

protocoalele pe care Fenella şi prietenele ei le ignorau după bunul-plac. Firefly avea să o ducă în galop.

Se ridică graţios în şa, manevră uşurată şi de pantalonii din stofă pe care îi purta prinşi de cizme, iar iapa porni în viteză, lăsându-l pe îngrijitor în urmă.

Edward tocmai cotise pe Albemarle Street şi apucă să o vadă pe Fenella îndepărtându-se. Putea paria că mergea în Hyde Park, aşa că opri repede o trăsură şi-i spuse vizitiului să-l ducă la un grajd din Stanhope Gate. Nu era îmbrăcat special pentru călărie, dar nu era ca şi cum ar fi purtat haine care nu s-ar fi potrivit pentru acea activitate.

Fenella le sugerase prietenelor să o întâlnească la Speakers' Corner de la Marble Arch, în dreptul porţii Cumberland. Când ajunse la locul de întâlnire, le văzu deja călărind în parc, una lângă alta.

— Ce idee bună ai avut, draga mea, spuse Diana, trăgând de hăţuri. Este o zi aşa frumoasă, şi nici măcar nu e atât de frig, spuse ea, şi se aplecă în lateral să îşi sărute prietena pe obraji.

— Aş vrea să vă pot împărtăşi pasiunea pentru călărie, mormăi Petra, zâmbitoare totuşi. La ţară mai merge, când e cald şi soare, dar nu şi în toiul iernii, când simt că deger.

— Atunci, hai să facem un galop pe circuit.

Fără să mai aştepte, Fenella o îndemnă pe Firefly la galop. Prietenele ei o urmară fără să mai aibă nevoie de alte încurajări. Îngrijitorul, obişnuit cu obiceiurile stăpânei sale, le urmă într-un galop mai potolit.

Edward tocmai intra în parc pe calul închiriat, un armăsar puternic, cu un temperament capricios, când o văzu pe Fenella zburând pe lângă poartă, alături de prietenele ei. Le urmări pentru o clipă, chicotind când se gândi la modul flagrant în care tinerele desconsiderau regulile nescrise din înalta societate. Apoi dădu pinteni calului, care porni întâi la trap, apoi se avântă în galop, înălţându-şi capul cu un pufăit de plăcere.

Petra fu prima care auzi sunetul de copite din spatele lor şi întoarse capul. Eşarfa lungă a călăreţului zbura în

spatele lui, iar părul îi era bătut de vânt. Nu era îmbrăcat pentru călărie, nici măcar nu purta pălărie, observă ea, ca primă impresie; apoi, îşi îndreptă atenţia spre propria iapă, care încetinea treptat. Lăsă animalul mai domol, până la un trap elegant, iar tovarăşele de călărie îi urmară exemplu.

— Magnific, doamnelor, le spuse Edward când le ajunse din urmă, oferindu-le o plecăciune simulată din şa, în timp ce ţinea o mână abilă pe hăţurile armăsarului temperamental, a cărui agitaţie părea să indice nemulţumire faţă de încheierea galopului. Nu m-am putut abţine să nu mă alătur; păreaţi că vă distraţi aşa bine.

— Diana, Petra, îl cunoaşteţi pe Edward Tremayne? îl prezentă Fenella, care încerca să-şi recapete suflul, după plimbarea energică. Doamna Lacey, domnişoara Rutherford, le prezentă ea, fluturându-şi mâna între ei.

Jacheta de stofă a lui Edward, cu coatele din piele, şi pantalonii lui decoloraţi de velur nu erau, cu siguranţă, îmbrăcăminte pentru Hyde Park, dar ea nu putea ignora cât de bine stătea în şa. Silueta lui înaltă şi puternică arăta superb, chiar şi pe acel armăsar agitat, pe care, după cum ţinea hăţurile, îl stăpânea de minune.

— Cred că ne-am mai întâlnit în urmă cu câţiva ani, domnule Tremayne, spuse plăcut Diana.

— Da, înainte să dispari cu totul din societate, comentă Petra, în stilul ei caracteristic. Nu că cineva te-ar învinovăţi, cu o familie atât de neplăcută. Julia e otravă pură, iar Carlton e mai prost decât o pasăre dodo.

— Pasărea dodo era proastă? întrebă Edward zâmbind. Şi cum de ştim asta?

— Ei bine, nu era foarte inteligentă dacă a ajuns să dispară de pe pământ, spuse Petra râzând. E o analogie proastă, accept, dar ştii la ce mă refer.

— Într-adevăr, ştiu. Să continuăm? N-aş vrea să prindă caii vreo răceală, după un galop în care au transpirat.

Se grupară şi porniră pe pista de nisip dedicată cailor şi trăsurilor, care înconjura parcul, alături de o alee pietonală.

Edward părea decis să-i cucerească prietenele cu farmecul lui, constată amuzată Fenella. Şi se întreba de ce, în loc să fie rece şi arţăgos ca de obicei, alesese să fie atât de fermecător. Putea fi cel mai amuzant tovarăş atunci când îi convenea lui, şi se părea că în acel moment îi convenea. Diana şi Fenella răspundeau relaxate la replicile lui inspirate şi la micile tachinări. Când ajunseră înapoi la Stanhope Gate, toţi râdeau.

— Mi-aş dori să pot continua această plimbare, dar am invitaţi la prânz, spuse Diana. Sunt ofiţeri, colegi de-ai lui Rupert, şi el nu are niciun chef să se întreţină cu ei, aşa că trebuie să fiu acolo ca să mai calmez apele tulburi.

— Dar de ce nu-i place? întrebă, curioasă ca de obicei, Petra.

— E prea mult şi prea complicat ca să intru acum în detalii, draga mea. Îţi spun când ne vedem data viitoare. La revedere, domnule Tremayne! Mi-a făcut plăcere să te cunosc în mod corespunzător, spuse ea, şi întinse mâna.

Edward i-o strânse cu căldură.

— Plăcerea a fost de partea mea, doamnă, zise el, apoi se întoarse spre Petra. Şi tu vrei să ne părăseşti, domnişoară Rutherford?

— Din păcate, trebuie, spuse Petra. În plus, spuse ea făcând cu ochiul, nu-mi place să-mi impun prezenţa când nu e cazul. La revedere! Ne vedem, Fenella.

— Da… înainte de balul mascat. Vreau o altă părere în legătură cu rochia mea.

— Sunt la dispoziţia ta, ca întotdeauna, draga mea, îi spuse Petra şi-i trimise un sărut din vârful degetelor, apoi îşi întoarse calul spre poartă.

— O conduc eu pe domnişoara Grantley acasă, îi zise Edward îngrijitorului. Nu este nevoie s-o aştepţi, preciză el şi coborî de pe cal. Poţi să-i iei iapa să o duci acasă, eu o să las calul la grajduri. Putem lua o trăsură de aici.

Se duse la Fenella şi o ajută să descalece.

— Presupun că nu ţi-a trecut prin cap că aş putea avea un angajament presant în altă parte? şopti ea, în timp ce cobora de pe cal, ca să nu o audă îngrijitorul, căruia îi

dădu hăţurile.

— Chiar ai?

— Nu am.

— Şi atunci, de ce spui că ai?

— Am zis că aş putea avea, spuse ea, apoi îşi muşcă buza, întrebându-se dacă trebuia să continue.

Dar îşi dădu seama că nu avea rost să se cenzureze doar de teamă că el avea să se enerveze. Cenzura nu era unul dintre principiile care stăteau la baza unei prietenii, şi cu atât mai puţin a unei relaţii sentimentale. Aşa că trase aer în piept şi spuse:

— Pur şi simplu, am senzaţia că uneori mă iei ca pe un bun cuvenit, Edward.

El se uită fix la ea, cu o încruntare care-i întuneca albastrul intens al ochilor.

— Aşa fac? Aşa simţi tu?

— Uneori, zise ea, înfruntându-i privirea.

El îşi puse mâna în barbă, părând să reflecteze la ce îi spusese Fenella.

— Cred că ai dreptate. Nu sunt obişnuit să iau în consideraţie opiniile şi dorinţele altor persoane. Locuiesc singur.

— Şi acest lucru este o cauză sau un efect? întrebă ea.

Răspunsul lui părea să conteze foarte mult, iar ea abia respira în timp ce îl aştepta.

— Nu prea ştiu, spuse el în cele din urmă. Există unii oameni a căror companie o doresc şi alţii a căror companie încerc să o evit. Tu intri în prima categorie. Este un răspuns suficient de bun, Fenella?

Trebuia să fie. Un lucru era clar: în general, oamenii de a căror companie se bucura erau cei care proveneau din lumea mamei sale, lumea din primii ani ai copilăriei. Nu avea chef, şi nici timp de lumea tatălui său şi, având în vedere cum fusese tratat în lumea aceea, nici nu era de mirare. Dar ea unde se încadra? Interesul ei pentru actorie o făcuse, probabil, să se afle la intersecţia celor două lumi, în viziunea lui Edward.

— Fenella? încercă el să o distragă din tăcerea ei plină de gânduri.

Ea ridică privirea şi îşi concentră din nou atenţia.

— De ce ni te-ai alăturat în această dimineaţă? După cum tocmai spuneai, în general, eviţi contactul cu societatea, iar prietenele mele sunt bine înrădăcinate în lumea aristocratică, la fel ca mine, de fapt. De ce ai fost atât de fermecător cu ele? Păreai să te bucuri de compania lor.

— Chiar este aşa greu de crezut că doresc să cunosc oameni care contează pentru tine? întrebă el, cu sprâncenele ridicate. Chiar crezi că sunt un ticălos iremediabil?

Fenella se întrebă dacă nu cumva mersese prea departe cu insinuările, aşa că spuse în grabă:

— Nu, nu asta am vrut să spun. Ci faptul că eşti un om al contradicţiilor. Trebuie să recunoşti acest lucru.

— Asta depinde mai degrabă de cum priveşti. Chiar trebuie să continuăm această disecţie a personajului meu plin de defecte, aici, în mijlocul străzii, sau putem merge într-un loc mai privat?

Fenella admise în gând că mersese prea departe. Aşa că spuse cu un zâmbit smerit:

— Oh, Doamne, îmi pare rău! M-a luat valul şi nici nu mi-am dat seama.

El încuviinţă scurt din cap, apoi plecă să ducă la grajduri calul. Fenella merse după el, întrebându-se ce avea să urmeze, nesigură dacă el îi acceptase sau nu scuzele.

Odată calul returnat în siguranţă, părăsiră grajdurile şi se opriră pentru o clipă pe stradă.

— Prânz? spuse Edward, ca o sugestie.

Fenella simţi un val de uşurare. Era evident că Edward era pregătit să dea uitării discursul ei incomod de mai devreme.

— Te gândeşti la un loc anume? întrebă ea. Ai rezervat o masă undeva?

— Nu, nu mi-am început dimineaţa gândindu-mă că o să se încheie aşa, spuse el. Dar, dacă nu ţi se pare prea

arogant din partea mea, aş avea o sugestie. E un pub decent în Shepherd Market, chiar aici, după colţ. Nu sunt îmbrăcat pentru ceva mai special.

— Nu mi-ai acceptat scuzele, nu-i aşa? zise ea şi îl înfruntă cu privirea.

Edward o privi o clipă, apoi izbucni în râs.

— Am multe defecte, dar nu sunt ranchiunos şi, mai mult decât atât, accept multe dintre observaţiile şi punctele tale de vedere, spuse el, şi întinse larg braţele, într-un gest de concesie. Acum, îmi permiţi să te duc la prânz la Shepherd’s Crook? Fac acolo o tocană de Lancashire delicioasă, precum şi o plăcintă ciobănească de excepţie, aşa cum te-ai aştepta. Dar au şi oferte mai rafinate…

— Ambele sună delicios, şi sunt lihnită. Hai să mergem, spuse Fenella.

Îl luă de mână şi îl trase nerăbdătoare după ea. Era hotărâtă să se bucure de un prânz fără certuri. Cu excepţia cazului în care, bineînţeles, el insista să discute despre notiţele pe care şi le luase la repetiţia lor din ziua precedentă. Îşi reprimă un oftat.

— De ce ai oftat?

El încetinise pasul şi o privea cu o sprânceană ridicată.

— Fără niciun motiv real, răspunse ea. Presupun că vom discuta despre notiţele tale de la repetiţie, nu?

— Iar tu nu vrei aşa ceva, zise el cu sprânceana încă ridicată întrebător.

— Nu e chiar aşa. Dar aş vrea să mă bucur de prânz fără să mă cert.

— Jur, nu vor fi niciun fel de certuri din partea mea, declară el, ducându-şi mâna în dreptul inimii. Dar poţi promite acelaşi lucru, domnişoară Grantley?

— Asta depinde mai degrabă de ceea ce vei avea de spus.

— Ce zici dacă declarăm prânzul o zonă fără *Safir*? sugeră el. Ştiu că altfel nu m-aş putea abţine să nu aduc în discuţie câteva dintre lucrurile de la repetiţia de ieri.

Fenella făcu o grimasă, dar încuviinţă din cap la

sugestia lui, apoi luă braţul oferit de Edward pentru o scurtă plimbare pe Curzon Street, până la aglomerata Shepherd Market.

Cârciuma era plină, dar Edward se împinse prin mulţime, cu un braţ protector în jurul Fenellei, spre partea din spate a restaurantului, unde o uşă îngustă se deschidea către separeu. Din fericire, era aproape gol comparativ cu aglomeraţia zgomotoasă din salon.

— Aşază-te lângă foc, şi-ţi comand eu ceva de băut de la bar, spuse Edward, conducând-o spre un fotoliu adânc de lângă şemineu.

Tânăra se aşeză şi fu înghiţită imediat de fotoliul imens, care duhnea a tutun şi a bere.

— M-am pierdut, spuse ea râzând şi legănându-şi picioarele încălţate în cizme care abia atingeau podeaua.

— Prea insalubru pentru tine? întrebă el cu acea notă de sarcasm pe care ea o detesta.

— În niciun caz, răspunse ea cu înţelepciune, aşa că nu mă mai privi cu atâta aroganţă. Nu ţi se potriveşte.

Edward îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— Eşti o companie minunată, domnişoară Grantley. Întotdeauna pot fi sigur că mă vei trage de urechi dacă apare şi cel mai mic indiciu că o iau razna.

Fenella îşi muşcă limba, ca să nu pronunţe replica pe care o avea în minte. Se puseseră de acord să nu se certe. Deşi duelurile lor verbale erau interesante uneori, Fenella ştia că nu trebuiau să devină metoda lor preferată de comunicare.

— Ce se bea într-un pub? întrebă ea. Parcă n-am chef de bere.

— Ei bine, cele mai multe din femeile care vin aici consumă, probabil, bere cu suc de lămâie sau vin de Porto cu lămâie, o lămuri el. Dar ştiu că bei vin de Xeres, aşa că lasă-mă să-ţi iau un pahar.

Fenella se lăsă pe spate în fotoliu, începând să se familiarizeze cu mirosurile acestuia. Se simţea ciudat de confortabil. Zgomotul glasurilor din salon dispăru treptat undeva în fundal. Simţi cum i se închid ochii.

— Trezeşte-te, scumpa mea! Se pare că aerul rece şi mişcarea de dimineaţă te-au pus la pământ, spuse Edward zâmbind, în timp ce aşeza paharul cu vin pe măsuţa de lângă ea.

Fenella îşi reveni în simţiri şi-l privi pe Edward cum stătea în faţa ei cu o halbă de Guinness în mână şi cu un picior sprijinit neglijent pe grilajul de cupru al şemineului.

— Asta şi o noapte nedormită, îi aminti ea, luând paharul mare de culoarea ambrei. Este imens, Edward. Dacă beau tot paharul ăsta pe stomacul gol, o să pic instantaneu. Îmi ajungea un pahar normal.

— Dar nu trebuie să-l bei pe tot. Acum, ia spune-mi, ce ţi-ai dori să mănânci? După cum spuneam, recomand plăcinta ciobănească şi tocana. Dar poate preferi somon afumat cu pâine de secară, ori supă de legume, ori plăcintă de viţel şi şuncă? E alegerea ta.

— Tocană, îl lămuri ea prompt.

— Atunci, două porţii de tocană. Mă întorc imediat, spuse el, şi se duse la uşă, de unde strigă tare, pe deasupra vocilor din salon: Două tocane, Nick, te rog! După care închise pe jumătate uşa şi o întrebă: E mai cald acum?

— Foarte confortabil, răspunse ea, luând o înghiţitură de vin, care păru să-i meargă direct în picioare. Apropo, le-am spus părinţilor mei la micul dejun despre proiectul teatral.

Văzu, după expresia lui, că se încordase.

— Şi?

— Ei bine, nu prea e nimic important de spus. Mama mea părea convinsă că vorbeam despre o scenetă, de felul celor pe care le jucam mereu acasă, la domeniul Grantley, de Crăciun. Apoi părea nedumerită la gândul că am vrea să întrerupem distracţia din timpul sezonului cu o asemenea activitate. Până la urmă, am renunţat să o mai fac să înţeleagă, spuse ea, şi ridică din umeri, întinzându-şi picioarele încălţate în cizme spre foc.

— Şi Lord Grantley?

Ochii lui se îngustară în timp ce îi privea chipul. Probabil era convins că tatăl ei avusese mai multe de

comentat.

— E greu de spus. Tata e adesea destul de greu de citit, dar nu cred că a fost mulţumit să mă audă vorbind despre mica noastră producţie artistică pe care vrem să o punem în scenă într-un teatru. Dar, din fericire, a ajuns la subiectul ereziei socialismului şi la Shaw, şi asta l-a scos din minţi din alte considerente.

— Deci nu-i aprobă pe susţinătorii socialismului?

Fenella izbucni în râs.

— Oh, Doamne, cu siguranţă nu! I-ar alunga pe toţi cu biciul din oraş, la prima ocazie.

— Ei bine, nu putem alege familiile în care ne naştem, spuse Edward pe un ton relaxat.

Spre uşurarea Fenellei, el lăsă declaraţia în aer, fără să intre în detalii, iar ea se întoarse relaxată spre uşa pe care tocmai intra un servitor cu o tavă încărcată, de pe care se ridicau arome delicioase.

Mâncară într-o tăcere vorace, până când Edward îşi dădu la o parte farfuria goală şi se lăsă pe spate în scaun, privind-o zâmbind pe Fenella cum îşi termină propriul prânz. Îi plăcea faptul că ea nu îşi ascundea apetitul pentru orice îi făcea plăcere şi că nu avea vreodată aere de domnişoară din înalta societate.

Edward avusese deseori ocazia să îşi vadă sora spunând că nu mai putea lua nici măcar o înghiţitură din bunătăţile care i se ofereau, deşi privirea ei spunea exact opusul. Apoi o mai văzuse cum se plictisea de moarte la recitaluri, ca la final să-l laude pe muzician. Şi o privise deseori cum se prefăcea slăbită de la soare şi îşi flutura pe sub nas o sticluţă cu săruri, ca să se asigure că era în centrul atenţiei. Din câte ştia, Julia nu leşinase niciodată în viaţa ei şi era la fel de puternică precum un taur.

— A fost delicios, spuse Fenella când în sfârşit lăsă deoparte furculiţa şi luă ultima înghiţitură de vin. Nici nu conştientizasem cât mi-e de foame.

— Ce ţi-ar plăcea să mai faci?

— Să trag un pui de somn, răspunse ea prompt. Aş sta cu bucurie aici toată după-amiaza.

— Pot să promit un foc cald şi o canapea confortabilă, dacă simţi că ai destulă putere să ieşim în stradă şi să ne băgăm într-o trăsură.

Fenella se gândi la ofertă, cu ochii mijiţi.

— Dar asta vine la pachet cu nişte comentarii critice referitoare la performanţa mea de la repetiţia de ieri?

— Va trebui să facem şi asta, la un moment dat. Dar îţi promit mai întâi un pui de somn, urmat de ceai şi prăjitură Madeira. După aceea, şi numai după aceea, vom avea o discuţie civilizată, şi ţin să subliniez cuvântul „discuţie”. Vreau să te simţi liberă să răspunzi cu orice îţi trece prin cap la observaţiile pe care le fac.

— Cu alte cuvinte, avem liber să ne luptăm până la moarte, glumi ea doar pe jumătate.

— Nu trebuie să fie aşa, scumpa mea, spuse el, apoi îi luă mâna şi îşi apăsă uşor buzele de palma ei. Ca să fiu cinstit, în cea mai mare parte am laude pentru interpretarea ta, dar mai sunt şi câteva lucruri mici pe care aş vrea să le discutăm.

Fenella închise ochii pentru o clipă. Era greu să se gândească, cu privirea aceea de un albastru intens fixată asupra ei şi cu căldura degetelor lui strângându-le pe ale ei. În cele din urmă, deschise ochii şi se uită direct în privirea fermă, dar uşor întrebătoare a lui Edward.

— De ce nu putem parcurge observaţiile tale împreună cu întreaga distribuţie, la următoarea repetiţie? De ce trebuie să faci asta doar cu mine şi chiar acum? Nu eşti tu regizorul. Cedric ar trebui să ia parte la aceste observaţii critice.

— Dar am crezut că ţi-ar plăcea contribuţia mea directă, că simţi că ai beneficia de pe urma ei, spuse Edward, pe un ton confuz şi descumpănit.

Dar Fenella se hotărâse. Voia dragoste… să facă dragoste… cu Edward Tremayne. Nu se mai putea gândi la altceva şi, atunci când nu era cu el, simţea un gol, un sentiment copleşitor că lipsea o bucată din ea, din viaţa ei. Cumva, trebuia să separe Rose şi *Safir* de sentimentele ei pentru creatorul lor, care erau pe zi ce trecea mai

puternice.

— Nu, Edward, nu vreau conversaţii directe cu tine doar despre performanţa mea la repetiţii. Relaţia noastră personală nu are nicio legătură cu proiectul acela. Voi auzi ce ai de spus odată cu ceilalţi.

Expresia lui se aspri. Îi lăsă mâna să cadă.

— Şi dacă aş considera asta ca fiind inacceptabil?

— Atunci, am ajunge la un hop insurmontabil.

Vocea ei era blândă, dar hotărâtă în timp ce se lupta să îşi ascundă lupta din interior. Erau atât de multe în joc, chiar şi propria fericire, conştientiză ea. Relaţia lor nu era o legătură întâmplătoare alimentată doar de dorinţă carnală. Era îndrăgostită şi nu îşi putea imagina un viitor fără el. Dar o parte din viitorul respectiv trebuia să fie în condiţiile impuse de ea.

Voia să se ridice şi să se îndepărteze, pentru că simţea că declaraţia ei cu caracter definitiv trebuia subliniată cumva de un gest. Dar era atât de afundată în fotoliu, încât nu vedea cum ar fi putut să se ridice cu fermitatea pe care o cerea gestul.

— Deci chiar te-ai decis în această privinţă? rupse Edward tăcerea.

Fenella încuviinţă din cap.

— Nu văd altă soluţie decât să păstrăm separat cele două lucruri. Se pare că am sentimente pentru tine, Edward, şi, pentru ca lucrurile să funcţioneze pentru mine, trebuie să avem un teren de joc echitabil. *Safir* face parte din tine, dar nu şi din mine. Învăţ să fiu actriţă, şi asta este de o importanţă vitală pentru mine. Piesa ta este una dintre modalităţile prin care învăţ acest lucru. Doar asta e semnificaţia ei pentru mine. Ştiu şi respect faptul că pentru tine are o semnificaţie profundă. Şi voi continua să respect asta, iar pe scenă voi da tot ce am mai bun, dar în afara scenei suntem oameni diferiţi, reali. Poţi să înţelegi la ce mă refer?

El se uită câteva momente lungi la foc, în timp ce Fenella aştepta, ţinându-şi răsuflarea. Apoi ridică din umeri şi se întoarse spre ea.

— Atunci, aşa să fie. Haide, să mergem acasă!

Se aplecă şi o apucă de mâini, trăgând-o brusc din fotoliu, astfel încât Fenella se lovi de pieptul lui. O îmbrăţişă atât de strâns, încât ea îi putea auzi bătăile regulate ale inimii.

Nu-i venea să creadă că el cedase atât de uşor şi de repede. Se pregătise mental pentru o furtună majoră, chiar pentru un posibil sfârşit al relaţiei lor. În schimb, se alesese cu o îmbrăţişare puternică, în care inhala parfumul familiar, uşor condimentat, al trupului lui bărbătesc, în timp ce respiraţia lui îi foşnea prin păr.

Capitolul 20

Apartamentul lui Edward era cald, iar focul şi lămpile erau aprinse, dar date la minimum.

— Bun, spuse Edward, intrând alături de Fenella în salon. Harvey a făcut ce trebuia. Să-ţi iau jacheta?

— Mai lasă-mă un minut. Vreau să mă încălzesc un pic mai întâi.

Se duse lângă şemineu, îşi scoase mănuşile de călărie şi îşi întinse mâinile spre căldura focului. Privirea îi căzu pe o carte de vizită tipărită de pe raftul de deasupra şemineului. Se uită fix la literele cursive familiare şi elegante. Ar fi recunoscut oriunde scrisul mamei ei. De asemenea, recunoştea cartea de vizită fără să fie nevoie să o citească. Era invitaţia la cina pe care Lady Grantley o organiza înainte de balul familiei Wareham.

— Ah, spuse Edward, urmărindu-i privirea uluită. Da, am primit o invitaţie extrem de amabilă de la mama ta la cina de dinainte de balul mascat care ar trebui să dea startul sezonului.

— Dar… dar bineînţeles că nu te duci la bal, se bâlbâi ea, întorcându-se încet spre el.

Edward ridică din umeri.

— Am primit o invitaţie. Primesc mereu pentru astfel

de evenimente. Oi fi eu copil din flori, dar totuşi port numele Tremayne, spuse el pe un ton uşor cinic. Am refuzat, aşa cum fac mereu.

— Deci ai refuzat şi invitaţia la cină, spuse Fenella, întrebându-se de ce se simţea atât de uşurată.

— Nu, bineînţeles că n-am făcut aşa ceva. Am acceptat cu toate mulţumirile cuvenite invitaţia amabilă a lui Lady Grantley.

Uşurarea Fenellei îşi luă zborul. Clătină din cap, derutată.

— Dar tocmai ai spus că nu te duci la bal.

— Da, ştiu ce am zis. Dar nimeni nu-şi va aminti că am refuzat iniţial invitaţia, în caz că mă hotărăsc să-mi fac apariţia. Va fi atât de multă lume acolo, încât nimeni nu va băga de seamă.

Şi avea probabil dreptate, recunoscu Fenella. La bal aveau să fie prezenţi sute de invitaţi mascaţi. Şi, chiar dacă măştile nu erau cu adevărat destinate să mascheze identitatea cuiva, cu siguranţă te ajutau să te amesteci mai uşor în mulţime.

— Nu pari foarte încântată, observă el, cu o uşoară grimasă. Ai prefera să refuz invitaţia mamei tale?

— Da, bineînţeles că aş prefera, spuse ea pe un ton cam nerăbdător. E curioasă în privinţa ta, după vizitele tale la ore nepotrivite şi din cauza faptului că am ieşit singură cu tine, seara. Şi ar mai fi problema cu George, spuse ea, cu voce stinsă

— George? întrebă el cu sprâncenele ridicate.

— Lord George Headington, spuse ea, hotărând că nu avea niciun motiv să se mai eschiveze. E cel de-al doilea fiu al ducelui de Wellborough.

— Şi îţi face curte?

— Suntem prieteni de la sezonul meu de debut, zise ea vag. A îndeplinit de multe ori rolul de însoţitor pentru mine, la diferite evenimente.

Edward se încruntă. Avusese senzaţia că Fenella îi ascundea ceva, dar nu avea niciun drept să-şi bage nasul.

— Înţeleg, spuse el. Şi, evident, Lady Grantley ar dori

să-şi vadă fiica măritată cu fiul unui duce, chiar dacă nu este el principalul moştenitor, comentă el pe un ton sec.

— Ai înţeles foarte bine, admise Fenella. Iar George va fi şi el la cină. Mama ştie că nu am nicio intenţie să mă mărit cu el, dar încă mai trage speranţe, deşi încearcă să le ascundă, sărmana de ea! Tatălui meu îi este total indiferent.

Edward încercă să îşi imagineze cum era să fii o mamă victoriană tradiţională pentru o fiică atât de neconvenţională şi de liberă în gândire precum Fenella. El încă se lupta cu decizia lui de a reintra în societatea pe care o dispreţuia atât de mult. Dar îşi dădea seama, pe măsură ce interesul său pentru Fenella creştea, că acest lucru devenea necesar. Şi era esenţial să-i facă o impresie bună lui Lady Grantley. De asemenea, era curios să-l cunoască pe Lord George.

— Ceai? sugeră el, ridicând ceainicul.

Fenella îşi desfăcu jacheta de călărie şi o aruncă nepăsătoare pe spătarul canapelei, de unde alunecă pe podea.

— Da, mulţumesc.

Edward puse ceainicul pe foc şi se duse să-i ridice jacheta. O scutură şi o agăţă în cuierul de pe uşă.

— Nu avem cameristă aici, draga mea fată.

— Ce pedant din partea ta! Nu e deloc stilul tău, comentă Fenella.

Edward doar râse.

— Îţi stă aşa bine în vestă şi cămaşă de mătase. Întotdeauna mi-au plăcut costumele de echitaţie ale femeilor, spuse el cu o strălucire inconfundabilă de pură dorinţă carnală în priviri. Îţi scoţi fusta?

Şi acela fu sfârşitul momentelor de gândire limpede pentru Fenella. Îşi desprinse din talie fusta de călărie şi scăpă de ea. Se aplecă, o ridică, o scutură şi o agăţă ostentativ în cuier, lângă jachetă. Apoi se întoarse spre el, cu mâinile pe şolduri şi o provocare inconfundabilă în priviri.

Pantalonii din piele i se mulau pe şolduri şi pe coapse.

Vesta de mătase gri era strânsă pe talie, peste cămaşa de mătase cu dungi negre şi gri. Răscroiala de la gât avea o lavalieră lată.

— Mulţumit, domnule? întrebă ea.

— Doamne, eşti atât de provocatoare, spuse el, mângâind-o din priviri. Te vreau acum!

Ceainicul şuieră pe foc. El înjură, dar se duse să-l ridice şi să-l aşeze pe cărămizile de la şemineu.

Când se întoarse, Fenella era goală, cu excepţia cizmelor, şi îi zâmbea provocator.

— O să-mi ridic hainele după ce-mi dau jos cizmele, anunţă ea.

Drept răspuns, el o împinse pe canapea, îi ridică picioarele unul câte unul şi îi smulse cizmele şi ciorapii. Apoi întinse mâinile şi o trase în picioare.

— Acum, le poţi ridica.

Fenella era conştientă de ochii lui aţintiţi asupra ei în timp ce se aplecă să-şi ridice hainele, cu mişcări lente şi seducătoare. Apoi îşi aranjă cu grijă hainele pe spătarul unui scaun de la masă. Se dădu puţin în spate, ca să evalueze aranjamentul.

— Domnul este satisfăcut?

Drept răspuns, el o prinse în braţe şi o ridică fără efort, în timp ce se uita la ea cu ochii întunecaţi de dorinţă.

— Iar acum stai liniştită şi taci, o instrui el. Am chef de joacă.

Undeva în adâncurile minţii, Fenella înregistră că el spusese că avea chef de joacă, nu de un tovarăş de joacă. Părea că voia controlul total asupra acelui moment erotic, iar ea se mulţumi deocamdată să i-l dea. Se relaxă în braţele lui, iar el se aplecă şi o depuse întinsă pe jumătate pe canapea. Ea rămase acolo, privindu-l, în timp ce el se dezbrăca de haine, pe care le lăsă pe podea. Era pe punctul de a-i indica acest lucru, când îşi aminti că el îi ceruse să păstreze tăcerea. Iar dacă el voia să se joace, ea era fericită să fie o jucărie în mâinile lui.

Şi ce se mai jucă… îi suci corpul după cum voia, îi ridică picioarele pe umerii lui şi îşi puse gura pe miezul ei

fierbinte. Limba lui îi tachină sexul până când ea se auzi cum geme tare de plăcere şi dorinţă. El ridică un pic capul pentru a-i spune să nu scoată niciun sunet, apoi se întoarse iar la obiectivul său.

Îşi băgă mâinile pe sub fesele ei, îi ridică şoldurile şi îşi înfipse limba adânc în ea. Fenella îşi muşcă buzele pentru a nu ţipa atunci când trupul ei începu să se zguduie orgasmic în jurul limbii lui. Când termină, el o întoarse pe burtă şi începu să-şi plimbe limba pe coloana ei vertebrală, de la ceafă până la fese, lingând şi tachinând până când ea deveni atât de excitată, încât ajunse din nou în pragul orgasmului.

Îl simţi îndepărtându-se de ea, lăsând-o pentru o secundă să se simtă singură şi abandonată. Dar el reveni şi o întoarse din nou pe spate.

— Închide ochii!

Fenella era atât de pierdută, încât se supuse automat. Simţi ceva pe sfârcuri. Erau deja tari şi excitate, iar atingerea uşoară a ceea ce manipula el cu atâta pricepere era mai mult decât putea suporta ea în tăcere. În timp ce plăcerea îi inunda corpul, invadând fiecare colţ ascuns, cele mai senzuale şi mai intime locuri, fiecare centimetru de piele excitată, se auzi ţipând de o plăcere incontrolabilă. Gura lui coborî pe a ei, reducând-o la tăcere, în timp ce trupul ei se zbătea sub al lui, dominat în acel moment doar de desăvârşirea copleşitoare a orgasmului.

Apoi ea rămase nemişcată, epuizată de senzaţiile care o inundaseră şi o reduseseră la stadiu de fiinţă senzuală fără voinţă, fără minte proprie. Pe măsură ce îşi revenea, Fenella simţi un mic tremur de consternare la gândul că cineva putea avea o asemenea putere asupra ei. Dacă s-ar fi luptat cu el, dacă s-ar fi opus, dacă ar fi refuzat să facă aşa cum voia el, ar fi reuşit să-şi păstreze capul pe umeri? Era o întrebare care o tulbura profund.

Edward se uită la ea, cu un zâmbet drăgăstos pe buze.

— Nu ştiam la ce să mă aştept, dar mi-ai depăşit orice aşteptări, scumpa mea. Nu am experimentat niciodată cu o

parteneră atât de sensibilă şi de receptivă. Şi ştiu că nu am dreptul să spun aşa ceva, dar sper că nimeni nu a mai experimentat aşa ceva cu tine.

Fenella reuşi să zâmbească slab şi clătină din cap.

— Nu am mai experimentat niciodată aşa ceva. Acum, presupun că ar trebui să mă revanşez faţă de tine, dar simt că nu mai am pic de energie. Îmi pare atât de rău.

— O să avem timp cu altă ocazie, spuse Edward. În plus, mă satisface şi numai să văd câtă plăcere îţi ofer. Sunt pe deplin mulţumit, iubirea mea. Acum, vrei ceai?

— Nu, o să dorm, răspunse ea. Nu par în stare să mă controlez.

El intră în dormitor şi se întoarse cu o pătură, pe care o puse peste ea.

— Trebuie să mă duc un pic la biblioteca de la colegiu. Nu o să-mi ia mai mult de o oră. Focul ar trebui să rămână aprins, dar, dacă se întâmplă să te trezeşti, ar fi de ajutor dacă ai mai pune nişte buşteni în el.

— Da, murmură ea, somnoroasă.

El se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Somn uşor.

Uşa se închise în urma lui, şi Fenella şi îşi aşeză capul mai confortabil pe pernă. Ochii îi căzură pe ceva alb aflat pe podea, lângă canapea. Era o pană. Deci asta folosise el pentru a-i excita sânii. Adormi gândindu-se cum ar putea să-i întoarcă favoarea şi în ce parte a corpului era el mai sensibil la o tortură cu pene.

*

Fenella se trezi cam după vreo oră, se întinse languros pe sub pătură, apoi se sprijini în coate şi privi prin cameră. Nu era nici urmă de Edward. Dădu la o parte pătura şi se ridică în picioare, încă uşor ameţită.

Foc, da, asta avea de făcut. Se aplecă să arunce un buştean în focul care abia mai pâlpâia, apoi se uită mulţumită la flacăra strălucitoare. Se simţea în continuare ca şi cum trăia într-o lume a viselor, cu margini neclare, iar

mintea ei era în continuare cotropită de ceaţă.

Ochii i se opriră pe o bucată de hârtie care probabil căzuse dintr-una din grămezile de pe masa lui de scris. Întinse mâna şi o luă, gândindu-se să o pună la loc.

Privirea i se focaliză. Pe hârtie era un nume: William Garrett. Administrator. Şi o adresă: Music Box Theatre, Wellington Street.

Fenella netezi foaia mototolită, încruntându-se. Oare Edward avea în vedere acel loc, pentru *Safir*? Era chiar în Covent Garden. Însă el spusese că avea nevoie de o locaţie mai puţin costisitoare decât cele din zona West End. Poate că avea mai mulţi bani decât indica stilul său de viaţă, dar asta nu însemna că îşi putea permite să pună în scenă piesa într-un teatru din West End. Ar fi fost un proiect extrem de scump.

Se ridică pentru a pune hârtia la loc pe masă, memorând numele şi adresa, în timp ce o idee vagă i se forma în mintea încă buimacă. Trupul ei încă reverbera la amintirea jocului de după-amiază. „Ceai”, se gândi ea. Asta i-ar mai fi limpezit mintea.

Tocmai aşezase ceainicul pe foc, când Edward apăru.

— Ai dormit bine? întrebă el, în timp ce îşi scotea lavaliera de la gât.

— Delicios, spuse ea. Tocmai am făcut nişte ceai. Să-ţi torn?

— Minunat, da, te rog. Şi apoi vom ieşi.

— Oh, chiar trebuie? bombăni ea, în timp ce turna ceai în două căni. Este atât de cald şi de confortabil aici, şi n-am niciun chef să ies în frig.

— O gură de aer proaspăt îţi va face bine, răspunse el şi luă ceaşca din mâna ei. Vom lua cina în Covent Garden, dacă îţi face plăcere.

Asta schimba puţin situaţia.

— Ah, o seară cu Ned? întrebă Fenella, ridicându-şi ochii spre el peste ceaşca de ceai.

— Cu siguranţă, răspunse el chicotind.

— Atunci, cum aş putea să refuz? spuse ea, dând ceaşca la o parte.

Edward intră în dormitor şi reapăru ducând o mantie de operă din cea mai fină lână gri, căptuşită cu mătase neagră.

— Ai nevoie de ceva care să-ţi ţină mai cald decât costumul acela de călărie, spuse el. E şi mai frig decât era dimineaţă, preciză el şi ridică mantia. Poţi purta asta. E cea pe care o îmbrăcam când aveam vreo 13 ani. Nici nu ştiu de ce o mai am.

Fenella se înfăşură în lâna moale.

— Este minunată. Călduroasă, dar atât de elegantă.

— Modelul mantiilor de operă nu s-a schimbat prea mult de-a lungul anilor. Acum, vino să căutăm o trăsură!

O grăbi în faţa lui pe scări, apoi ieşiră în stradă. O trăsură apăru chiar când închideau uşa.

— Tavistock Square, îl instrui el pe vizitiu, înainte de a deschide portiera pentru Fenella.

— Oh, spuse ea, oprindu-se ca secerată, cu un picior pe scăriţa trăsurii. Mi-am uitat mănuşile.

— Ţi le aduc eu. Urcă în trăsură, spuse el, şi se întoarse în casă.

Fenella păşi înapoi în stradă şi îi spuse vizitiului:

— Putem să o luăm pe Wellington Street?

Acesta ridică din umeri şi spuse amabil:

— Da, e un traseu la fel de bun ca oricare altul.

— Mulţumesc, zise ea şi se instală repede înapoi în trăsură exact când Edward ieşea din casă cu mănuşile ei.

— Poftim, spuse el, şi i le puse în poală, în timp ce se aşeza în faţa ei.

Fenella îi zâmbi drept mulţumire.

— Nu-mi dau seama cum de le-am uitat, spuse ea.

Se aplecă în lateral şi privi pe fereastră, în timp ce trăsura înainta spre destinaţie. Când ajunseră pe Wellington Street, ea să uită cu atenţie la strada îngustă, pietruită. Erau doar două felinare cu gaz, destul de îndepărtate, aşa că era greu să distingă clădirile. Dar, din fericire, lumina unuia din felinare se revărsa pe o clădire cu aspect neglijent, pe care era un semn ponosit ce avea mare nevoie de o mână de vopsea: Music Box Theatre.

Se lăsă înapoi pe banchetă, satisfăcută.

— Deci unde anume în Tavistock Square mergem?

Capitolul 21

Fenella nu se aşteptase la o seară de şarade într-un salon de la Rose and Crown, din Tavistock Square. La început, fusese puţin intimidată să joace alături de oameni care îşi câştigau existenţa pe scenă, dar reuşi să-şi depăşească destul de repede neliniştea. În compania lui Ned şi a prietenilor săi, devenea o persoană diferită. Sau cel puţin aşa se simţea. Reuşea să uite de controlul de sine, de regulile care îi limitau viaţa de zi cu zi, de bârfele idioate şi răuvoitoare care treceau drept conversaţii în înalta societate. Râse până îi dădură lacrimile, bău mai mult vin decât ar fi trebuit şi se bucură urmărindu-l pe adevăratul Edward: un bărbat care râdea, crea intrigi ingenioase pe care le juca entuziast şi care nu se ferea să o sărute indiferent de audienţă.

— A fost cea mai minunată seară pe care am petrecut-o vreodată, declară ea, împleticindu-se în noaptea rece, chiar înainte de miezul nopţii, în timp ce încerca să-l ţină ferm pe Edward de braţ. Nu cred că m-am mai distrat vreodată atât de bine.

— Mă bucur, spuse el susţinând-o când piciorul ei se prinse într-un spaţiu dintre pietrele cubice. Fii atentă, te rog! Ai băut cel puţin un pahar mai mult decât ar fi fost înţelept.

— Oh, ca şi cum mi-ar păsa, spuse ea, aruncându-şi braţul liber în aer. Mi-aş dori să pot rămâne în această lume pentru totdeauna.

— E chiar atât de rea lumea ta? întrebă el, apoi făcu o pauză, în timp ce continua să o ţină strâns lângă el.

— Nu, nu e rea. Doar… plictisitoare… foarte, foarte plictisitoare, spuse ea. Nu mai are nicio culoare, iar lumea asta, zise aruncând din nou un braţ expansiv în aer, lumea

asta este atât de strălucitoare şi de plină de culoare.

— Nu întotdeauna, zise Edward încet. Există nefericire şi plictiseală şi aici, scumpa mea fată.

— Ei bine, în seara asta nu au fost, răspunse Fenella cu tărie.

— Da, în privinţa asta, îţi dau dreptate, spuse el zâmbind. Albemarle Street, strigă el spre vizitiu, apoi se aplecă să o sărute. Am chef să merg pe jos spre casă, aşa că îţi urez aici noapte bună, adăugă către ea şi închise uşa ferm, înainte ca ea să poată protesta.

Fenella se aplecă pe fereastră în timp ce se îndepărta, copleşită de senzaţia că pierduse ceva important.

Nu voia să se întoarcă în propria lume mohorâtă, să se îngrijoreze de sentimentele lui George, de aşteptările mamei ei, de o rutină zilnică pentru care nu merita nici să te trezeşti dimineaţa. Şi faptul că îşi dădea seama, totuşi, că era foarte norocoasă să trăiască viaţa pe care o ducea nu o ajuta cu nimic. Dimpotrivă, îi accentua senzaţia de tristeţe.

Trăsura se opri în faţa casei de pe Albemarle Street, şi Fenella ieşi, conştientă că ochii i se umpluseră de lacrimi. Era doar o cădere emoţională, provocată de prea mult vin şi distracţie, îşi spuse ea ferm. Bâjbâi în geantă după monede şi îi întinse una vizitiului. Nici nu ştia ce monedă îi dăduse, dar el păruse mulţumit şi se îndepărtase imediat ce ea ajunsese la uşă.

— Bună seara, domnişoară Grantley, o întâmpină Collins cu o plecăciune. Tocmai au plecat ultimii oaspeţi pe care i-a avut Lady Grantley şi mă pregăteam să închid.

Fenella murmură ceva în semn de mulţumire, apoi se grăbi, cu capul în jos, spre scări.

— Doamne, draga mea, dar unde alergi aşa? Şi cu ce Dumnezeu eşti îmbrăcată?! se auzi vocea lui Lady Grantley, din galeria de la capătul scărilor.

— Mamă, iartă-mă, dar sunt atât de obosită, că de-abia mă ţin pe picioare, spuse Fenella, trecând în grabă pe lângă ea şi rugându-se să ajungă mai repede în dormitor.

Lady Grantley părea şocată.

— Ai văzut-o pe Fenella, dragul meu? îşi întrebă ea soţul, care venea spre ea, de-a lungul galeriei. Ai observat cu ce era îmbrăcată?

— O mantie de operă, parcă, răspunse Lord Grantley.

— Dar era o mantie de bărbat! spuse Lady Grantley. Şi de ce alerga aşa, de parcă era o vulpe fugărită de ogari?

— Îţi sugerez să o întrebi pe ea, draga mea, spuse cu răbdare soţul. Dar nu la ora asta. E trecut de miezul nopţii. Aştept cu nerăbdare să beau un whisky în faţa focului din bibliotecă, înainte de culcare. Vrei să mi te alături cu un pahar cu vin de Madeira? întrebă el şi-i oferi braţul.

Lady Grantley ezită, de parcă nu era sigură ce să facă, apoi acceptă, ca de obicei, înţelepciunea soţului şi-l luă de braţ pentru a coborî scările.

— Mărturisesc că sunt din ce în ce mai îngrijorată în privinţa Fenellei.

— Fata este capabilă să-şi poarte singură de grijă, declară Lord Grantley pe un ton ferm.

— Dar dacă e... Dacă a intrat în vreun necaz? completă ea, oftând.

— Ce fel de necaz? întrebă tăios Lord Grantley, în timp ce-şi conducea soţia în bibliotecă.

Lady Grantley clătină din cap.

— Oh, nu ştiu, chiar nu ştiu. Dar, de la o vreme, nu mai este ea însăşi, nu a mai fost de câteva săptămâni. Crezi că ar putea avea legătură cu acel domn Tremayne?

— Şi eu presimt acelaşi lucru, spuse soţul şi-i întinse un pahar cu vin de Madeira, înainte să-şi toarne un pahar generos cu whisky. Dar am încredere că Fenella nu va face nicio prostie şi îţi sugerez să faci la fel. Este puţin cam emotivă în acest moment – probabil vreo stare tipic femeiască, spuse el, tuşind ostentativ.

— Poate ai dreptate, spuse Grace sorbind din vin şi încercând să se aline cu atitudinea optimistă a soţului.

*

Fenella, fără să ştie despre frământările pe care i le

provocase mamei sale, stătea în faţa focului încercând să oprească şirul ridicol de lacrimi pentru care nu putea găsi nicio explicaţie, când o bătaie la uşă anunţă apariţia lui Alice, pe care Collins o informase de sosirea tinerei.

Fenella se întoarse şi îi făcu semn cu mâna.

— Nu am nevoie de tine în această seară, Alice, mulţumesc.

Alice se încruntă privind la stăpâna sa, de obicei calmă şi echilibrată, observând urmele de lacrimi de pe faţă, obrajii umflaţi şi costumaţia ciudată.

— Nu-mi amintesc să mai fi văzut mantia asta de operă. Pot să o pun în dulap? întrebă ea, scoţând pelerina necunoscută de pe umerii Fenellei.

— Nu-ţi face griji, Alice, nu-mi aparţine. O s-o trimit înapoi dimineaţă, spuse Fenella, încercând să nu pare nerecunoscătoare. Acum, o să mă culc, mulţumesc.

— Foarte bine, domnişoară Fenella, spuse Alice şi adăugă câţiva cărbuni pe foc, apoi acoperi ferestrele cu draperiile de catifea. V-ar plăcea să vă pregătesc o baie?

Ideea o atrase imediat.

— Da, te rog, Alice, este exact ce îmi trebuie, spuse ea.

Aruncă mantia lui Edward şi începu să se dezbrace. La puţin timp după aceea, se întindea în apa liniştitoare, parfumată cu trandafiri, şi rămase acolo multă vreme, cu ochii închişi, în timp ce corpul i se relaxa. Încet, îşi lăsă mintea să examineze ideea care îi venise în minte mai devreme. Îşi imagină teatrul pustiu de pe Wellington Street. Părea să aibă nevoie de unele renovări; i se păruse evident că nu era în folosinţă în acel moment. Oare cât de greu era să fie repus în funcţiune?

Buna dispoziţie începu să-i sporească odată cu valul de nerăbdare ce o cuprinse la perspectiva unui asemenea proiect şi la ce ar însemna el pentru Edward. Tristeţea inexplicabilă de mai înainte dispăru ca şi când n-ar fi existat vreodată, şi ea începu să-şi frământe degetele de la picioare sub apă în timp ce făcea planuri.

Mai târziu, aşezată în faţa focului, în halat, le scrise

mesaje Dianei şi Petrei, cerându-le să vină s-o vadă cât puteau ele de repede, după micul dejun. Puse scrisorile deoparte ca să i le dea dimineaţă lui Alice, apoi se vârî în pat şi căzu instantaneu într-un somn adânc şi fără vise.

*

Se trezi chiar în zorii zilei, în sunetele matinale de pe Albemarle Street. Auzea roţile grele ale cărucioarelor trase pe piatra cubică, potcoavele cailor, zăngănitul ciururilor de lapte şi ciripitul păsărelelor. Acesta din urmă devenise din ce în ce mai puternic în ultimele zile, un semn clar că venea primăvara.

O fată intră în vârful picioarelor, cu un făraş şi o perie de curăţat cărbunele, închizând cu o atenţie exagerată uşa în urma ei, ca să nu facă zgomot. Îngenunche în faţa şemineului rece, îl curăţă şi apoi aprinse focul.

Fenella ar fi vrut să-i ureze bună dimineaţa, dar se temea că fata ar fi presupus că se făcea vinovată de trezirea din somn a domnişoarei Grantley. Şi aşa ceva probabil i-ar fi stricat tinerei ziua, aşa că Fenella rămase nemişcată până când camerista ieşi, tot în vârful picioarelor.

După aceea, dădu la o parte cuverturile şi se ridică din pat, lăsându-şi picioarele să se afunde în moliciunea luxuriantă a covorului Axminster. Camera se încălzea deja de la foc. Merse la fereastră şi trase draperiile. Primele raze de soare străluceau timid, dar părea să urmeze o zi frumoasă.

Diana şi Petra aveau să sosească după micul dejun, cu excepţia cazului în care curiozitatea le aducea mai devreme. În mod deliberat, nu le oferise niciun motiv pentru convocarea urgentă, parţial pentru că gândurile ei erau încă neclare, iar planul – neformat. Vinul serii nu o ajutase să gândească limpede. Însă, în acel moment al dimineţii, mintea Fenellei era limpede precum cristalul. Întinse mâna şi sună după Alice.

*

— De ce crezi că vrea Fenella să ne vadă atât de urgent? o întrebă Diana pe Petra în timp ce ieşeau dintr-o trăsură pe Albemarle Street. De obicei, este atât de imperturbabilă, dar mesajul ei suna aproape… aproape…

— Entuziasmant, completă Petra. Şi pun pariu că are de-a face cu Edward Tremayne.

— Cu siguranţă este mai puţin liniştită de când l-a întâlnit, spuse Diana gânditoare, întinzându-şi mâna spre capul de leu din metal de pe uşă. Şi parcă a redevenit ea. Mă bucur, pentru că până de curând părea cam posomorâtă. Ridică inelul şi îl lăsă să cadă cu zgomot pe plăcuţa de dedesubt. Petra, ţie ţi-a plăcut de Edward?

— A fost, cu siguranţă, fermecător, dar…

Se întrerupse pentru că uşa se deschise.

— Bună dimineaţa, doamnelor, le întâmpină Collins cu o plecăciune. Domnişoara Fenella vă aşteaptă în salonul galben.

— Mulţumesc, Collins, spuse Diana şi trecu în grabă pe lângă el, în direcţia scărilor. Ne descurcăm de aici. Bătu scurt la uşa salonului şi o deschise. Ce se întâmplă, draga noastră? Eu şi Petra suntem nerăbdătoare să aflăm.

— Da, nerăbdătoare, repetă Petra, apărând din spatele Dianei. Suntem numai ochi şi urechi.

— Vreau să veniţi cu mine să vedeţi un teatru dărăpănat, spuse Fenella, fără preambul. Tocmai i-am trimis un mesaj directorului să ne aştepte acolo la zece.

Petra aruncă o privire spre ceasul de deasupra şemineului.

— E abia opt şi jumătate, nici n-am apucat să-mi iau micul dejun.

— Îmi pare rău că te-am scos din casă atât de devreme, dar sunt ca pe ace şi abia mă pot stăpâni, spuse Fenella şi sună după servitori.

— Ei bine, până acum, ne-ai oferit doar un fragment din poveste, sublinie Diana. De ce mergem să ne uităm la un teatru dărăpănat?

Fenella deschise gura pentru a explica exact când Alice apăru în uşă.

— Bună dimineaţa, doamnă Lacey, domnişoară Rutherford. Pot să vă aduc ceva, domnişoară Fenella?

— Cafea, te rog, Alice, şi...

Aruncă ea o privire întrebătoare către prietenele ei.

— Brioşe, declară Petra. Am trecut pe lângă un vânzător de brioşe pe drum. Mirosul era divin!

— Crezi că ai putea găsi brioşe, Alice? întrebă Fenella zâmbind.

— Oh, sigur se rezolvă, domnişoară Fenella, spuse ea, apoi făcu o reverenţă şi ieşi.

— Deci... o îndemnă Diana, când rămaseră din nou singure.

— Edward are nevoie de un teatru pentru *Safir,* începu Fenella. Şi eu am de gând să-l surprind cu unul. Bănuiesc că nu îşi poate permite un loc din West End; de fapt, chiar el a spus asta. Dar probabil a căutat, pentru că am găsit la el în cameră o adresă şi numele directorului unui teatru de pe Wellington Street, care este chiar lângă piaţă. Am trecut pe lângă el cu trăsura, aseară. Părea destul de degradat, dar m-am gândit să arunc o privire mai atentă şi să văd... Oh, mulţumesc, Alice, zise ea şi zâmbi spre camerista care intră însoţită de un alt servitor, cu nişte tăvi pline.

— Brioşe fierbinţi, unt, gem şi miere, cafea, frişcă, zahăr, spuse Alice, aşezând tăvile pe masă. Mai doriţi şi altceva, doamnelor?

— Nu, este perfect, declară Petra, adulmecând înfometată. Miroase delicios.

Alice încuviinţă din cap, apoi făcu un semn către servitor şi împreună părăsiră încăperea.

Petra nu pierdu timpul: tăie o brioşă, pe care o unse din belşug cu unt. Şi ce intenţionezi să faci?

Fenella luă o înghiţitură de cafea şi îi făcu semn Dianei, care îi întindea un platou, că nu dorea brioşe.

— Nu, sunt prea entuziasmată ca să-mi fie foame... Nu prea ştiu ce intenţionez să fac. Contează cât va fi de

muncă pentru a face ca acel loc să fie funcţional şi, desigur, cât costă chiria. Dar, odată ce avem un teatru, putem repeta pe scenă. Ar fi mult mai bine decât în studioul îngheţat al lui Cedric – şi mult mai realist. Covent Garden… Ce ar putea fi mai bine de atât? întrebă ea, ridicându-şi braţele.

— Cu siguranţă, sună ideal, spuse Petra, începând să fie cuprinsă de spiritul de aventură. Să mergem să aruncăm o privire!

Capitolul 22

Un bărbat puternic, cu mustăţi magnifice ondulate, stătea deja în faţă la Music Box Theatre când Fenella şi prietenele ei coborâră din trăsură. Îşi scoase pălăria şi făcu o reverenţă.

— Doamnelor, la dispoziţia dumneavoastră.

— Domnul Garrett? Eu sunt Fenella Grantley, spuse ea şi-i întinse mâna. Doamna Lacey şi domnişoara Rutherford, adăugă şi făcu semn către prietenele ei.

Bărbatul robust se înclină pe rând în faţa lor.

— Sunt încântat, doamnelor, spuse, apoi se întoarse spre Fenella. Înţeleg că doriţi să vedeţi spaţiul?

— Da, vreau, răspunse ea. Dar am mai întâi o întrebare. Mai este cineva interesat de acest spaţiu, domnule Garrett?

El clătină din cap.

— Nu în acest moment, doamnă. În urmă cu vreo săptămână, a fost un domn care s-a arătat interesat, dar nu a revenit, preciză el. Se întoarse spre uşile duble şi le împinse. O lampă cu gaz era deja aprinsă şi lumina foarte slab foaierul. Vă rog, doamnelor, intraţi! Mi-e teamă că e cam frig. Nu pornim încălzirea atunci când spaţiul nu este utilizat.

Fenella se uită în jur. Locul arăta cam înfricoşător, în lumina slabă a lămpii cu gaz, în ciuda soarelui strălucitor de

afară. Simţea mirosul de praf din aerul rece. Tresări şi îşi trase mai sus gulerul hainei de blană.

— Daţi-mi voie să mai aprind nişte lămpi, spuse domnul Garrett şi scăpără un chibrit, cu care aprinse două lămpi şi înmână una Petrei şi alta Dianei. Dacă doriţi, dumneavoastră o puteţi lua pe aceasta, domnişoară Grantley, spuse el şi-i oferi cealaltă lampă.

Fenella o ridică pentru a lumina micul foaier.

— Mă simt ca Florence Nightingale, observă ea. Ştiţi, doamna cu lampa?

— Ei bine, cu siguranţă e frig ca-n Crimeea aici, declară Diana şi îşi strânse mai bine blana pe ea.

Directorul deschise un rând de uşi duble din partea din spate a foaierului, care dădeau în sala de teatru. Un teatru cu scenă, fosă pentru orchestră şi rânduri de scaune tapiţate. Nu avea mezanin sau balcon, şi spaţiul era mic, dar Fenella îi văzu imediat potenţialul.

— Cum ar putea să nu fie perfect aşa ceva? izbucni ea. Chiar lângă Covent Garden, oferind ambianţa unui teatru adevărat.

— Nu ştiu ce să spun, comentă Petra, privind cu reţinere în jur, la spaţiul posomorât. Este greu de imaginat cum va arăta.

— Imaginează-ţi-l plin de oameni, cu candelabrele aprinse. Fenella făcu un semn spre tavan. Cu draperii roşii de-a lungul scenei, cu muzica orchestrei.

— Va fi nevoie de multă muncă, spuse Diana ezitantă. La fel ca Petra, nu avea imaginaţia la fel de vie ca a Fenellei.

— Da, aşa este, răspunse Fenella veselă. Să vedem cum este în culise, spuse ea.

Se lansă în întunericul din faţa scenei, ţinând lampa sus, în timp ce se îndrepta către treptele care duceau spre scenă. Domnul Garrett veni încet după ea, urmat de Petra şi de Diana.

Fenella urcă pe scenă, de unde privi peste întunericul auditoriului şi, pentru un moment ameţitor, îşi imagină că sala era plină până la refuz cu spectatori atenţi. Apoi se

întoarse şi merse spre lateralul scenei, luminându-şi calea cu lampa. Era haos în culise, dar nimic imposibil de reparat sau de organizat.

— Oh, există şi o cameră de recuzită. E plină cu tot felul de lucruri grozave. Veniţi să vedeţi!

Directorul se uită peste umăr la amestecul de obiecte pline de praf.

— Desigur, tot ce e aici poate fi închiriat, odată cu teatrul.

— Trebuie inclus în preţul chiriei, spuse ferm Fenella, înţelegând că entuziasmul ei evident îl putea încuraja pe domnul Garrett să mărească preţul. Locul este murdar şi are nevoie de vopsea proaspătă – până şi semnul de afară. Cortina este prăfuită şi va trebui curăţată, astfel încât lumea să nu strănute pe parcursul spectacolului. Şi nu e chiar în cea mai bună zonă din Covent Garden.

Diana şi Petra schimbară priviri între ele. Aceasta era Fenella pe care o ştiau: cu capul pe umeri şi isteaţă.

Domnul Garrett păru oarecum surprins de schimbarea aceea bruscă din tonul potenţialei sale chiriaşe. Tuşi.

— Ei bine, sunt sigur că am putea ajunge la o înţelegere, doamnă.

— Cât pe lună? întrebă Fenella. Pentru teatru şi recuzită.

— Două sute de guinee.

Fenella clătină din cap.

— O sută cincizeci de guinee pe lună plătite în avans cu un contract de închiriere pe trei luni. Şi veţi curăţa cortina, auditoriul, foaierul şi le veţi revopsi. Inclusiv semnul de afară.

El clătină din cap şi spuse cu tristeţe:

— Curăţarea şi revopsirea vor costa mult. De obicei, acestea sunt făcute de chiriaş.

— Nu şi de către *acest* chiriaş, declară Fenella. Acceptă sau plecăm, spuse şi se întoarse în direcţia scenei, urmată de prietenele ei, care păstrau cu înţelepciune tăcerea.

Managerul suflă şi pufni, apoi spuse:

— Trei luni de chirie în avans?

— Da, căzu ea de acord. O să vă trimit un bilet de bancă imediat ce semnăm contractul, spuse ea, uitându-se din nou la teatru, în timp ce ţinea lampa sus. Nu e ca şi cum aţi avea potenţiali chiriaşi care vă bat la uşă.

— Sunteţi un negociator excelent, doamnă, spuse el, şi întinse mâna.

Fenella i-o strânse şi înclină din cap.

— Permiteţi-mi să vă dau adresa, pentru a trimite contractul de închiriere, spuse ea şi-i întinse cartea de vizită pe care o scoase din portofel.

Câteva minute mai târziu, reveneau pe Wellington Street, iar domnul Garrett încuia uşile exterioare. Le salută cu o plecăciune scurtă şi plecă spre Ştrand.

— Ei bine, asta a fost o negociere pe cinste, Fenella, spuse Diana. Felicitări!

— Să mergem în Piazza şi să bem o cafea, pentru a sărbători, sugeră Fenella.

Covent Garden în timpul zilei era foarte liniştit, în comparaţie cu varianta sa nocturnă, agitată şi zgomotoasă; până şi piaţa era liniştită, dar acolo era agitaţie mai mult în zori, când negustorii îşi aduceau produsele, iar diverse restaurante şi magazine îşi trimiteau oamenii să cumpere fructele, florile şi legumele disponibile.

Petra păşi pe lângă un măturător şi intră în zona coloanelor.

— E o cafenea acolo, zise ea şi arătă spre partea îndepărtată a pieţei. Am fost acolo cândva cu Joth. Îmi amintesc pentru că aveau cele mai delicioase ecleruri. Nu-mi imaginez cum de s-a gândit fratele meu să mă scoată la o trataţie. Nu-i stă deloc în fire. Poate era ziua mea de naştere, adăugă ea veselă.

Prietenele ei o urmară, păşind pe piatra cubică până la cafenea. Relaţia Petrei cu fratele ei mai mare era mereu subiect de distracţie, pentru că se dovedea când rece, când fierbinte, dar atât Diana, cât şi Fenella ştiau că ea îl adora pe Jonathan, iar el îi întorcea afecţiunea.

— Cafea cu frişcă şi un ecler, vă rog, îi ceru Fenella

chelneriţei. Sunt atât de mulţumită de teatrul acesta. Este un spaţiu intim, perfect pentru piesa în sine, care este foarte intensă şi cu o distribuţie mică. Zona este şi ea perfectă, mult mai bine decât în Fulham.

— Fulham… De ce Fulham? întrebă Diana. Şi, da, acelaşi lucru şi pentru mine, vă rog, îi spuse ea chelneriţei.

— Şi pentru mine, interveni Petra. Fulham e cam peste mână, nu-i aşa?

— Da, tocmai de aceea n-ar fi mers, spuse Fenella. Edward s-a dus să vadă un spaţiu acolo, dar a renunţat apoi la idee.

— Şi cum e George în ultima vreme? întrebă Diana şi muşcă din ecler, prinzând cu vârful limbii o dâră de frişcă.

Fenella se încruntă cu ochii în cafea, continuând pentru o vreme să amestece frişca aurie şi cremoasă în lichidul întunecat.

— Nu ştiu. Mi-a scris o scrisoare destul de ciudată, pentru că nişte tipi cu care umblă el m-au văzut la Marco’s, cu Edward, după ce îi spusesem lui George că nu mai vreau să am ieşiri în cerc restrâns în oraş, preciză ea şi luă o înghiţitură de cafea. Nu pot să-l învinovăţesc fiindcă s-a enervat când a auzit că am ieşit la masă cu alt bărbat.

— Nu, presupun că nu, aprobă Petra, muşcând cu poftă dintr-un ecler. Totuşi, te însoţeşte la balul de la familia Wareham, nu-i aşa?

— Oh, asta e o altă bătaie de cap, zise Fenella. Am descoperit ieri că, din nu ştiu ce motiv, mama l-a invitat pe Edward la cina pe care o dă înainte de bal. Şi el a acceptat, deşi nu-mi imaginez de ce. Că nu-şi ascunde deloc dispreţul faţă de astfel de divertismente sociale.

Iar George va fi şi el la cină, aşteptându-se să fie însoţitorul meu în acea seară. Nu ştiu cum voi supravieţui. Dar cel puţin Edward a refuzat invitaţia la bal, aşa că doar la cină voi fi chinuită.

— E o cină formală, nu are ce să se întâmple, o încurajă Diana, în timp ce culegea cu degetul o dâră de ciocolată. Respectă regulile obişnuite şi nu ai cum să dai greş.

— Tu, draga mea Diana, eşti o optimistă incurabilă, spuse Fenella râzând uşor. Şi nu-l cunoşti pe Edward. El nu are timp pentru ritualurile şi regulile societăţii.

— Dar nu ar provoca nimic care să te facă să te simţi inconfortabil, nu-i aşa?

— Nu, nu în mod deliberat, spuse ea. Poate fi morocănos şi prost dispus, dar nu e rău intenţionat. Iar, dacă are el chef, poate să pară un gentleman desăvârşit.

— Ei bine, va fi o seară interesantă, declară Petra. Nu-ţi face griji, Fenella! Eu şi Diana vom fi alături de voi, pentru a evita orice ciocnire neplăcută între dragul de George şi Edward al tău. Iar acum, mai am nevoie de un ecler, spuse ea, făcându-i semn chelneriţei care se învârtea printre mese.

Fenella era conştientă că Petra fusese sinceră. Ea şi Diana aveau să fie lângă ea la fiecare pas. Era liniştitor, dar nu-i diminua îngrijorarea cu privire la acea seară.

*

Fenella era acasă, în salonul galben, mai târziu în acea după-amiază, când un mesager aduse contractul de închiriere de la domnul Garrett. Îl citi cu atenţie. Apoi se duse la masa de scris, luă tocul, îl înmuie în cerneală şi semnă.

După aceea, scrise un bilet de bancă pentru suma ce reprezenta chiria pe trei luni şi ataşă un bilet în care spunea că se aştepta ca renovările să înceapă imediat. Cu un zâmbet, împături hârtiile, le sigilă şi le puse într-un pachet pe care scrise adresa.

Sună după valet şi-i dădu pachetul.

— Boris, te poţi asigura, te rog, că ajunge imediat pe Wellington Street?

După ce valetul plecă, ea se lăsă pe spate, inspiră adânc şi îşi imagină cum ar arăta Music Box Theatre, în noaptea premierei, plin de spectatori. Cât de mândru avea să fie Edward să-şi prezinte lumii piesa şi cât de mândră avea să fie ea de el. O bătaie în uşă o întrerupse din

reverie.

— Ah, draga mea, aici erai, spuse Lady Grantley şi intră cu un zâmbet oarecum încordat pe faţă. Speram să fii acasă în după-amiaza aceasta.

— S-a întâmplat ceva, mamă? întrebă Fenella şi se ridică. Nu pari tocmai fericită.

— Eu şi tatăl tău suntem îngrijoraţi în privinţa ta, declară Lady Grantley.

Se aşează pe un scaun de lângă foc, netezindu-şi pliurile rochiei elegante de un verde pal.

— Pari cam distrasă, draga mea, şi ai ratat câteva serate în ultima săptămână. Oh, ştiu că petreci mult timp cu Diana şi cu Petra, dar nu poţi renunţa complet la societate.

Fenella îşi reluă locul pe canapea.

— Oh, mamă, dar nu am făcut aşa ceva, protestă tânăra. Dar vremea a fost atât de urâtă, şi suntem abia la începutul sezonului. Totul este bine, îţi promit! Nu trebuie să vă faceţi griji.

— Se pare că nu te mai vezi cu George la fel de des ca pe vremuri, remarcă Lady Grantley.

— Asta este adevărat. Am simţit că George avea impresia că eram aproape logodiţi şi mi-am dat seama că eu i-am permis, prin comportamentul meu, să gândească aşa. Şi nu era corect faţă de el, pentru că nu va exista niciodată vreo logodnă între noi doi. Nu m-aş putea căsători cu el.

— Oh, Doamne! Aşa a spus şi tatăl tău. Eu speram că…

— Ştiu că ai sperat şi îmi pare rău că te dezamăgesc, spuse Fenella şi îngenunche lângă scaunul mamei sale, luând-o de mână. Dar o căsătorie între mine şi George chiar nu ar merge, mamă.

Lady Grantley oftă.

— Ei bine, presupun că tu ştii mai bine ce e în inima ta, draga mea, spuse ea, apoi, după un moment de ezitare, continuă: Că tot vorbim despre asta, Fenella, ce e cu domnul Tremayne? Mi se pare că te vezi cu el destul de des

în ultimul timp. Nu ştiu mai nimic despre el, în afară de ceea ce mi-a spus tatăl tău despre… despre circumstanţele sale personale, adăugă ea cu stânjeneală.

— Ah, spuse Fenella, reflectând la un răspuns adecvat. Îmi place compania lui Edward, recunosc. Dacă îţi aminteşti, ţi-am spus că sunt implicată într-o piesă de teatru. Ei bine, Edward a scris piesa, motiv pentru care mă văd cu el destul de des.

Jumătăţile de adevăr erau mai bune decât minciunile pe faţă, îşi spuse Fenella. Şi, cu cât mama ei ştia mai puţin, cu atât era mai bine pentru liniştea ei sufletească.

Grace absorbi în tăcere informaţiile oferite, înainte de a spune:

— Da, îmi amintesc, şi mă bucur că am decis să-l invit pe domnul Tremayne la cina de dinainte de balul mascat. Trebuie să-l întreb despre toate acestea.

— Nu mi-ai spus că l-ai invitat la cină, zise Fenella, ridicându-se încet. A fost cam din scurt, nu-i aşa? Ai trimis toate celelalte invitaţii cu multe săptămâni înainte.

— Nu-l întâlnisem pe domnul Tremayne acum câteva săptămâni, spuse mama ei ridicându-se. Şi cu siguranţă nu ştiam că aveai să petreci atât de mult timp cu el. Am simţit că este timpul ca eu şi tatăl tău să-l cunoaştem în mod corespunzător.

— Înţeleg, bineînţeles, răspunse Fenella repede.

Discuţia fusese cea mai tăioasă intervenţie pe care o avusese vreodată mama ei. Lady Grantley era clar îngrijorată.

— Îmi pare rău, mamă, ar fi trebuit să-ţi spun mai demult, dar am fost atât de prinsă cu piesa şi cu noul meu rol, încât am uitat de regulile sociale.

— Ei bine, odată ce am fost prezentaţi corect domnului şi el ştie că este bine-venit să te viziteze aici, cred că problema se va rezolva de la sine, spuse Lady Grantley şi se îndreptă spre uşă. Ne vedem la cină?

— Da, sunt acasă în seara asta.

Fenella aşteptă până când uşa se închise, apoi se aşeză din nou pe canapea. Nu putea să o împiedice pe

mama ei să fie mamă, dar tot i se părea agasant.

Capitolul 23

— Ei bine, încet, încet, începe să prindă formă, anunţă Cedric. Încăperea aceasta nu e ideală, dar trebuie să ne mulţumim cu ea, până când găsim un spaţiu adecvat.

Se întoarse spre Edward, care stătea cocoţat pe pervazul ferestrei de la studioul mare şi gol, pe care îl foloseau drept scenă pentru repetiţii.

— Vreo veste în această privinţă, Edward?

Fenella îşi ţinu răsuflarea. Trecuseră trei zile de când semnase contractul de închiriere pentru Music Box Theatre şi încă nu-i spusese lui Edward, sperând să întârzie până când reparaţiile aveau să avanseze.

— Există un centru comunitar la care mă uit, în Marylebone, răspunse Edward. Nu este perfect, dar ar putea merge. Mai arunc o privire mâine-dimineaţă.

— Mmm. Ei bine, ar fi ideal să se întâmple cât mai repede. Actorii au nevoie de timp pentru a se obişnui cu spaţiul de spectacol. Nu putem să interpretăm anumite scene până când nu avem un spaţiu adecvat.

Edward nu răspunse. Cedric îi vorbea despre lucruri deja discutate şi ştia asta.

Fenella îşi muşcă buza, brusc nervoasă. Era timpul să-i prezinte lui Edward surpriza, chiar dacă renovările nu erau complete.

Îşi puse haina şi se duse la el. Mâzgălea ceva pe caietul în care îşi trecea observaţiile şi era aşa prins, încât probabil nici nu observa că ea stătea lângă el. Nici măcar nu ridică privirea. În urmă cu câteva săptămâni, asta ar fi enervat-o la culme pe Fenella, însă ajunsese să-l cunoască mai bine. Ea ghicise că el se enervase din cauza lui Cedric şi că încerca să-şi controleze iritarea, ca să nu o reverse asupra celor din apropiere. Mai precis, chiar asupra ei, în acel caz.

În cele din urmă, ridică privirea.

— Fenella?

— Edward? răspunse ea, imitându-l în glumă.

Spre uşurarea ei, îi văzu ochii calzi şi buzele curbându-se în ceea ce părea un zâmbet.

— E ceva ce vreau să-ţi arăt. Când eşti gata.

— Sună interesant, spuse el, şi îşi strânse hârtiile pe care le băgă într-o geantă uzată din piele, apoi îşi luă haina de pe spătarul scaunului. Unde mergem?

— Aşteaptă şi o să vezi, spuse ea.

Se întoarse apoi spre uşa camerei care se golea rapid, luându-şi rămas-bun de la colegii care mai erau pe acolo. Dacă tovarăşii ei de actorie ghiciseră ceva despre relaţia ei cu dramaturgul, îşi păstraseră bănuielile pentru ei.

Edward o urmă jos, în stradă.

— Avem mai multe şanse să găsim o trăsură dacă mergem la colţul dinspre Bloomsbury Square, spuse ea, luând-o în acea direcţie.

Edward înclină din cap şi o urmă.

— Sper că această ieşire include şi masa de prânz, spuse el, şi făcu semn unei trăsuri care se apropia. Sunt lihnit.

— Şi eu, spuse Fenella şi urcă în trăsură.

Făcu un calcul rapid şi conchise, că după un prânz bun şi o sticlă cu vin, Edward avea să găsească surpriza mai puţin şocantă.

— Unde să mergem? întrebă ea.

— The Shakespeare Head, o lămuri el. Deci ce ai să-mi arăţi?

— O să afli după prânz, spuse ea, şi zâmbi, sperând că nu arăta atât de stresată pe cât se simţea.

Edward nu spuse nimic, dar privirea lui albastră se intensifică în timp ce îşi lăsă capul pe spate, pe banchetă, uitându-se la ea.

Simţea că Fenella punea ceva la cale, iar lui, în general, nu-i plăceau secretele şi era suspicios când venea vorba despre surprize, în ciuda acestui fapt, era hotărât să-i facă pe plac şi să reacţioneze la surpriză aşa cum îşi dorea

ea. Pentru că nu era vina ei că el era un ticălos mai mereu iritat. Şi cel puţin recunoştea acest lucru.

Nervii Fenellei se mai liniştiră în timpul prânzului. Edward era într-una dintre cele mai nostime dispoziţii ale sale şi se abţinuse de la orice comentariu neplăcut cu privire la repetiţiile de dimineaţă. Iar friptura şi plăcinta cu rinichi erau delicioase şi reconfortante, însoţite de un vin roşu.

— Deci unde mergem acum? întrebă Edward când ieşiră, în timp ce-şi punea mănuşile.

— Pe aici, spuse Fenella, pornind spre Russell Street.

La intersecţia cu Wellington Street se opri şi ridică privirea spre el. Expresia lui devenise circumspectă. Ea ignoră mica înţepătură de alarmă pe care o simţi şi o luă în dreapta, pe Wellington Street. Pe la jumătatea străzii, ajunseră la Music Box Theatre. Semnul era proaspăt vopsit, iar uşile – larg deschise. Mirosea a vopsea proaspătă şi a terebentină, iar din interior se auzeau glasuri de muncitori.

— Am ajuns, spuse ea, străduindu-se să pară puternică şi încrezătoare. Ce crezi?

Edward rămase nemişcat, holbându-se la teatru.

— Ce ai făcut, Fenella…

Dar nu era o întrebare.

Ea îşi înghiţi nodul din gât. Nu era reacţia pe care o aşteptase, şi deodată se simţi îngrozitor de stânjenită.

— Eu… am găsit adresa la tine în cameră… şi am crezut că era unul din teatrele pe care le luai în calcul pentru punerea în scenă a piesei. Părea perfect, se bâlbâi ea. L-am luat pe trei luni. Am vrut să-ţi fac o surpriză. Ar trebui să putem începe să repetăm aici săptămâna viitoare.

El îşi întoarse faţa spre ea, cu gura încleştată şi ochii de gheaţă.

— L-ai luat pe trei luni. Fără să discuţi mai întâi cu mine. Ce naiba a fost în capul tău? Cum ai putut să crezi că îmi doresc aşa ceva? zise el şi făcu semn dispreţuitor spre clădire. Doamne, Fenella, am crezut că eşti diferită. Dar acum văd adevărul, spuse el dispreţuitor. Asta e ceea ce vrei tu – să joci într-un teatru din Covent Garden, ca să-ţi

impresionezi prietenii bogaţi. Tu, o amatoare oarecare, care se desfată cu pasiunea ei pentru actorie, pentru că îşi permite financiar. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este o premieră cu surle şi trâmbiţe. Nu vreau ca piesa mea, *prima* mea piesă, să fie expusă unui public pe care îl dispreţuiesc. Nu mă interesează faima şi averea, oricât ţi s-ar părea ţie de normal să pofteşti la asemenea lucruri. Vreau aprecieri critice din partea oamenilor pe care îi respect şi nu voi obţine asta plimbându-mă prin Covent Garden ca un idiot care se preamăreşte de unul singur.

— Dar chiar tu ai luat în calcul acest teatru, spuse ea, descumpănită de ferocitatea acuzaţiilor lui. Altfel, nici n-aş fi ştiut de el.

— De ce nu m-ai întrebat despre asta? Cât de greu ar fi fost să întrebi? De ce ai sărit imediat direct la concluzii? M-am uitat la teatrul acesta doar ca să pot face o comparaţie.

— Nu trebuie să-l foloseşti, spuse ea, cu vocea înăbuşită de lacrimi. Nu contează. Uită de el!

Se întoarse şi plecă, aproape alergând, spre Strand.

Edward înjură în barbă, dar nu făcu nicio mişcare. Era prea furios ca să mai aibă încredere în propriile reacţii. După câteva clipe, păşi prin uşile duble larg deschise şi intră în teatru.

*

Fenella încetini abia când ajunse în mulţimea de pe Strand. Lacrimile începuseră să i se usuce pe obraji şi, încet, îşi recăpătă şi calmul, pe măsură ce furia provocată de cruzimea lui înlocuia sentimentul iniţial de ruşine. Încercase să facă un lucru bun, să ofere un cadou despre care fusese sigură – şi în mod clar greşise – că avea să fie apreciat, cel puţin după ce el şi-ar fi revenit din şocul iniţial. Nu era adevărat că îşi dorea doar să-şi arate talentele actoriceşti în public. Iar Edward nu sugerase niciodată că nu voia să-şi expună piesa opiniilor înaltei societăţi. Vorbise despre West End ca despre un loc inaccesibil financiar –

nimic altceva.

Dar ar fi trebuit să-l întrebe mai întâi – abia acum îşi dădea seama de asta. Fusese atât de sigură că-i oferea ce-şi dorea. Era ceva ce ea avea posibilitatea să facă şi şi-ar fi dorit ca el să se bucure de ceea ce ea îi oferise.

Merse pe străzi timp de vreo oră, până când o stare de amorţeală anostă îi înlocui furia şi dezamăgirea. Făcu semn unei trăsuri şi îi spuse vizitiului s-o ducă în Cavendish Square. Dacă nu o găsea pe Diana acasă, plănuia să-i lase un mesaj ca să-i ceară să vină în Albemarle Street.

Din fericire, Diana tocmai se întorcea din parc cu câinii când Fenella coborî din trăsură.

— Ce surpriză, Fenella! Oh, dar ce s-a întâmplat, draga mea? întrebă ea şi îşi îmbrăţişă prietena, în timp ce o privea cu îngrijorare. Arăţi îngrozitor.

Fenella zâmbi slab.

— Mă simt mizerabil. Şi furioasă, şi supărată pe mine însămi. Of, Doamne, e un dezastru, Diana, spuse ea, şi se aplecă să mângâie câinii care se gudurau la picioarele ei, fericiţi să o vadă.

— Hai în casă, spuse Diana şi o conduse spre intrare.

— Bună ziua, doamnă… bună ziua, domnişoară Grantley.

— Bună ziua, Barlow, îl salută ea pe majordom, cu ultimele puteri.

— Vino sus, în salon la mine. Barlow, ne aduci, te rog, nişte ceai?

Diana lăsă lesele câinilor şi îşi apucă prietena de mijloc, susţinând-o în drum spre scări, în timp ce patrupedele alergau vesele în faţa lor. Deschise uşa salonului pătrăţos din partea din spate a casei. Am ajuns. Acum, stai lângă foc şi spune-mi ce s-a întâmplat!

Fenella se aşeză înainte de a spune:

— Petra o să vrea şi ea să audă asta. Să-i trimitem un mesaj?

— Desigur. Trimit imediat un lacheu. Stai lângă foc şi relaxează-te!

Diana se îndepărtă în grabă, iar Fenella închise ochii.

Câinii veniră în faţa focului, suspinând întretăiat, şi se aşezară cu boturile pe labe şi cu ochii ridicaţi spre ea. Prezenţa lor tăcută, dar atentă, era ciudat de liniştitoare. Se simţea secătuită emoţional, obosită fizic de lunga ei plimbare şi somnoroasă.

Când Diana se întoarse cu o tavă cu ceai, Fenella se forţă să deschidă ochii, dar efortul i se păru până la urmă prea mare, aşa că îi închise la loc.

— Îmi pare rău, mă simt vlăguită.

— Dormi puţin până vine Petra, o sfătui Diana. Arăţi ca şi cum ai fi trecut prin iad, draga mea.

Fenella ridică o mână moale, în semn că înţelesese. Diana turnă ceai, puse o ceaşcă pe o măsuţă de lângă Fenella, apoi se aşeză şi îl sorbi pe al ei, întrebându-se ce se întâmplase. Nu era greu de ghicit că Edward Tremayne avea legătură cu situaţia şi nu era exclus nici ca Music Box Theatre să fie parte din problemă.

După o jumătate de oră, Petra năvăli peste ele.

— Ce s-a întâmplat? Vreun accident? Mesajul tău suna atât de urgent, Diana.

Fenella se ridică, sorbi din ceai şi spuse:

— Nu este nimic grav, Petra. Doar că aveam nevoie de un umăr sau doi pe care să plâng.

Petra îşi aruncă haina şi pălăria.

— Mai este ceai?

Diana îi turnă o ceaşcă, şi amândouă o priviră pe Fenella.

— Spune tot!

Fenella trase aer în piept şi le spuse toată povestea, încercând să fie cât mai obiectivă posibil.

— Ar fi trebuit să-l întreb mai întâi, desigur, dar, oh… eram bine intenţionată. Şi credeam că o să fie fericit. Ce proastă am fost!

Degetele îi tremurau. Şi le strânse în pumni.

— Iar acum, sunt supărată şi pe mine, şi pe el. Pe mine pentru că sunt proastă, pe el pentru că a fost atât de dezgustător şi de jignitor. Sunt atât de dezamăgită.

— Îmi pare rău, Fenella, spuse Petra şi veni să o

îmbrăţişeze. Aş vrea să-i bag un cuţit în coaste.

— Şi eu, spuse Diana.

— Eu trei, zise Fenella, şi izbucniră toate într-un râs care mai relaxă puţin starea de spirit.

— Acum, serios, ce vei face în continuare? întrebă Diana.

— Nimic. Am plătit pentru teatru, şi nu are decât să stea gol timp de trei luni. E treaba mea şi nu priveşte pe nimeni altcineva, spuse ea, şi, fără tragere de inimă, se ridică. Ar trebui să plec acasă. Mai nou, mama se interesează brusc şi incomod despre ieşirile mele. Şi n-aş putea să-i fac faţă întrebărilor în starea asta.

— De ce n-am trece să te vizităm mâine-dimineaţă? Putem face ceva distractiv, ca să-ţi mai iei mintea de la toată harababura asta.

— Mi-ar plăcea, spuse Fenella şi îşi trase mănuşile. Vii şi tu, Petra? Luăm împreună o trăsură.

— Categoric, spuse veselă Petra. Pa, Diana! Ne vedem mâine-dimineaţă.

*

Fenella dormi rău în noaptea aceea; mintea ei nu voia să alunge scena hidoasă cu Edward. Era o amatoare oarecare, nu-i aşa? Care juca teatru doar ca să-şi impresioneze prietenii bogaţi. Asta credea el despre ea? Cât de ridicolă fusese când crezuse că el o respecta ca actriţă. Oare existase vreodată vreun viitor cu Edward? Prezentul fusese foarte seducător şi incitant, iar ea crezuse că viitorul urma să fie la fel. Plus ceva mai mult, mai profund.

Se ridică şi se îmbrăcă, străduindu-se să răspundă conversaţiei vesele de dimineaţă a lui Alice. Dar, după o vreme, camerista renunţă şi încercă să-şi limiteze conversaţia la ce îmbrăcăminte plănuia Fenella să poarte în acea zi.

— Coborâţi la micul dejun, domnişoară Fenella? întrebă Alice, în timp ce-i încheia ultimul nasture de la

spatele bluzei cu broderie.

— Nu, o să mănânc aici şi vreau doar pâine prăjită şi cafea, spuse ea.

Ideea de a mânca ouă prăjite şi şuncă i se părea respingătoare în acea dimineaţă. Pe deasupra, efortul de a conversa cu părinţii i se părea prea mare.

Era deja în salonul galben, răsfoind paginile din *Gazette,* când o cameristă le anunţă pe Diana şi Petra.

— Aşadar, am venit să-ţi distragem atenţia cu ceva amuzant, anunţă Petra, privind-o cu un aer îngrijorat. Încă eşti cam palidă, draga mea.

— Nu am dormit bine, recunoscu Fenella. Dar mă simt mult mai bine acum, că sunteţi aici. Ce să facem ca să ne luăm mintea de la această tristă poveste?

— Ne-am gândit...

Diana se opri, deoarece Collins intră cu o tavă de argint.

— Un mesager a adus asta pentru dumneavoastră, domnişoară Fenella.

— Mulţumesc.

Luă scrisoarea de pe tavă şi simţi cum i se strânge stomacul. Scrisul lui Edward de pe plic era inconfundabil. Degetele îi tremurau uşor, şi fu cuprinsă de nelinişte atunci când rupse sigiliul cu unghia şi extrase singura foaie.

Petra aruncă o privire către Diana, care încuviinţă din cap. Amândouă păstrară liniştea, aşteptând ca prietena lor să citească scrisoarea.

Fenella, trebuie să vorbim. Dacă am fost excesiv de dur, îmi cer scuze, dar şi tu ar fi trebuit să te gândeşti mai bine. Cu toate acestea, fapta a fost comisă, iar acum sunt lucruri pe care trebuie să le discutăm. Voi veni la tine acasă după-amiază, în jurul orei trei. E.

— Doamne, Dumnezeule, şopti Fenella, simţindu-se mai furioasă decât arăta. După toate lucrurile cumplite pe care le-a spus... tot el e ăla arogant.

— Putem şi noi să vedem? întrebă Diana, cu mâna

întinsă.

Fenella îi dădu foaia de hârtie.

— Oh, da, într-adevăr, câtă aroganţă, spuse ea când citi, apoi îi dădu Petrei scrisoarea. Parcă e un profesor exasperat!

— Da, e una dintre apucăturile lui, spuse Fenella caustic. Nu vreau să-l văd în această dispoziţie; nu ne va ajuta pe niciunul din noi. Nu voi fi aici în această după-amiază. Ar trebui să-i las un mesaj sau să-l ignor? Cum îndrăzneşte să mă anunţe cu atâta aroganţă că vine să mă vadă? După tot ce a spus ieri… îi pare rău că a fost aşa aspru, dar a fost doar vina mea. Oh, nu, asta este mai mult decât pot suporta, spuse ea cu vocea tremurând de emoţie.

— Îţi sugerez să-l ignori, spuse Diana. Pleacă de acasă, prefă-te că nici nu ai primit mesajul de la el.

Petra clătină din cap.

— Nu, cred că ar trebui să-i ceri lui Collins să-i spună că doreşti să ştie că nu eşti acasă. Astfel, va înţelege mai clar mesajul.

Fenella cântări opţiunile.

— Da, cred că e o idee bună să-i transmit răspunsul prin Collins. Nu mă voi deranja să-l onorez pe ticălosul ăsta cu un răspuns adecvat. Dar, oh, Doamne, mâine este balul mascat. Şi cina pe care o organizează mama aici.

— Ei bine, presupun că Edward n-o să mai vină, având în vedere circumstanţele, declară Petra. Nu ar fi – ea căută cuvintele potrivite – un gest de gentleman din partea lui să te pună într-o asemenea situaţie.

— Edward este gentleman doar atunci când asta e în interesul lui, spuse Fenella cu amărăciune.

— Ei bine, dacă îl lămureşti în această după-amiază că nu mai vrei sub nicio formă să ai de-a face cu el, va fi obligat să renunţe la cină şi să-i trimită regretele sale lui Lady Grantley, declară Diana. Nimeni, nici măcar Edward Tremayne, care nu este gentleman, nu ar avea îndrăzneala să se prezinte la cină în aceste circumstanţe.

— N-aş fi atât de sigură de asta, mormăi Fenella, apoi clătină viguros din cap. Nu vreau să mă mai gândesc,

pentru că mă enervează îngrozitor, spuse ea, şi sări în picioare. Haideţi la mine în dormitor să-mi spuneţi ce părere aveţi despre rochia mea de bal!

Prietenele ei o urmară fără tăgadă în dormitor. Fenella se duse direct la garderobă.

— Este destul de neobişnuită, iar mama nu este convinsă că e o rochie adecvată, declară Fenella.

O ridică de pe umeraş şi se întoarse cu o mişcare dramatică spre prietenele ei. Rochia de catifea neagră era uimitoare, atât de intensă şi de întunecată, încât părea aproape luminoasă. Mânecile erau strânse la coate, apoi evazate în volane de dantelă argintie spre încheietura mâinii.

— Este superbă, Fenella, declară Petra, de-a dreptul fermecată, îmi plac mânecile acestea strâmte. Toate celelalte vor purta rochii cu umeri bufanţi sau mâneci uşor căzute.

— Cine a făcut-o? întrebă Diana, atingând cu degetul materialul lucios.

— *Madame* Lecourt. Ea a avut această viziune, şi m-am îndrăgostit de ea. Brusc, Fenella puse rochia înapoi în garderobă, ferindu-şi faţa de prietenele ei. Ea visase până de curând la reacţia pe care urma să o aibă Edward atunci când avea să o vadă în acea rochie minunată. Dar acel gând se transformase într-unul care îi frângea inima.

— Aşa, spuse ea, forţându-se să pară veselă, după ce lăsă rochia în dulap. Ce facem astăzi? Ceva care să mă ţină în afara casei până cel puţin la ora cinci.

— La British Museum este o expoziţie egipteană, zise Petra. Mi-ar plăcea foarte mult s-o văd.

— Bine, atunci mai întâi luăm prânzul la Trocadero, după aceea mergem la expoziţie, şi apoi luăm ceaiul la Formum, moment în care domnul Tremayne va fi dispărut deja, declară Diana.

Iar Fenella spera că mama ei avea să primească şi o scrisoare din partea lui, în care anunţa că nu putea participa la cină. Era de neconceput ca el să îşi impună prezenţa, când era clar că ea nu-l voia acolo.

*

Edward bătu la uşa casei Grantley la ora trei fix. În premieră, era îmbrăcat impecabil pentru o vizită de după-amiază, într-o redingotă gri din stofă, pantaloni asortaţi şi pălărie. Se decisese, având în vedere că era foarte probabil s-o întâlnească şi pe Lady Grantley, să şteargă orice eventuală impresie proastă anterioară acelei vizite.

Collins răspunse la uşă şi declară, în timp ce făcea o plecăciune:

— Îmi pare rău, domnule Tremayne, dar domnişoara Grantley mi-a cerut să vă spun că nu este acasă în după-amiaza aceasta.

Majordomul ocupa tot cadrul uşii. Edward privi obstacolul din faţa lui cu o uşoară încruntare.

— Domnişoara Grantley este acasă, Collins, sau a ieşit?

— A ieşit, domnule.

— Înţeleg, spuse Edward, cu buzele subţiate. Ştii unde s-a dus?

— Mă tem că nu, domnule.

Collins se înclină din nou, se dădu înapoi şi îi închise uşa în nas vizitatorului.

Aşadar, ea nu voia să-l vadă. I se păru un gest de laşitate, total necaracteristic Fenellei.

El era dispus să accepte că îşi scăpase furia de sub control, lucru pe care îl regreta deja. Dar dacă Fenella nu ar fi făcut ceva atât de nesăbuit, el nu şi-ar fi pierdut cumpătul. Avusese timp să se calmeze şi presupusese că şi ea îşi dăduse seama că depăşise limitele cu intervenţia ei.

Nu ştiuse exact la ce primire să se aştepte în acea după-amiază, dar nu se aşteptase ca ea să nu vrea să-l vadă. Se uită în sus şi în jos pe stradă, sperând să o vadă venind spre el, grăbindu-se la întâlnirea lor. Dar ştia că acel lucru nu avea să se întâmple. Ea era probabil cu prietenele ei, pe undeva prin zona de opt kilometri locuită de bogătaşii Londrei. Dar nu avea cum să ghicească unde anume.

Aşadar, următoarea lor întâlnire avea să fie cu public, lucru pe care el l-ar fi evitat cu orice preţ, în mod normal. Dar Fenella fusese cea care scrisese scena. Iar, în seara următoare, la cină, el trebuia să-şi ia instrucţiunile de la ea.

Edward se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre Praed Street. Nu-i venea să creadă că Fenella se îmbufnase. Nu era în natura ei, pur şi simplu; era mult prea directă şi onestă pentru aşa ceva.

Dar de ce nu era pregătită să vorbească cu el, astfel încât să rezolve lucrurile şi să dea amândoi uitării ce se întâmplase? Oare îi spusese ceva de neiertat? Nu ar fi fost prima dată, recunoscu el cu tristeţe. Ştia că putea fi foarte dur şi neplăcut la nervi, iar în ziua anterioară fusese absolut furios.

Se strădui să-şi amintească exact ce-i spusese Fenellei în momentul acela de furie. Ca de nicăieri, în minte îi apăru chipul ei.

Expresia Fenellei fusese cea a unui om lovit, îndurerat, profund rănit. Se opri pe trotuar, în timp ce remuşcări de gheaţă îi inundară venele. Ce anume spusese de adusese o asemenea expresie pe chipul ei?

Capitolul 24

Fenella fu distrasă de-a lungul după-amiezii, iar prietenele ei se abţinură de la comentarii. Amândurora le era clar că ignorarea lui Edward Tremayne nu era o soluţie definitivă la problemele Fenellei, iar prietena lor încerca să decidă ce avea să facă în continuare. Se duseseră cuminţi la expoziţia egipteană, unde admiraseră mumii îmbrăcate în aur şi podoabe, înainte să meargă să ia ceaiul la Formum.

— Aici fac cele mai delicioase sandvişuri cu castraveţi, observă Petra, servindu-se cu un al treilea, de pe vasul etajat din argint. Ai crede că sunt foarte simplu de făcut, şi totuşi la Formum sunt mereu mai bune decât în oricare alt

loc, chiar şi decât cele preparate în casă.

— Pentru că folosesc unt de anşoa la ele, o lămuri Diana. Am întrebat eu odată. Nu mănânci şi tu ceva, Fenella? Aproape că nu te-ai atins de nimic la prânz.

— Se pare că mi-am pierdut pofta de mâncare, răspunse Fenella clătinând din cap. Îmi pare rău că sunt aşa o companie neplăcută.

— Te-ai gândit la ce vei face în continuare? întrebă direct Petra.

— Totul depinde de Edward. Nu vreau să-l mai văd, n-aş putea suporta o altă scenă precum cea de ieri. Aşa că sper că o să priceapă mesajul în această după-amiază şi va lăsa lucrurile aşa cum sunt.

— Dar ce o să se întâmple cu piesa? Încă vrei să o *joci* pe Rose, nu-i aşa?

— Nu cu un asemenea preţ, spuse Fenella.

Sorbi din ceai în timp ce îşi amintea vocea lui care o acuza că văzuse în Rose şi în piesa lui doar un hobby cu care se răsfăţa, pentru că avea banii şi timpul ca s-o facă. Fenella clătină din cap.

— Cred că fantezia mea legată de actorie s-a cam încheiat.

— Dar sigur există şi alte scoli de actorie, sugeră Diana.

— Sunt convinsă, dar nu cred că sunt gata să încep să caut una, deocamdată, spuse Fenella, şi îşi împinse scaunul în spate.

— E timpul să mă duc acasă, spuse ea, strecurându-şi braţele în haină. Voi rămâneţi să vă terminaţi ceaiul.

— Dacă ai nevoie de companie în seara asta, anunţă-ne, spuse Diana sărutând-o.

— Aşa o să fac.

Fenella zâmbi şi se grăbi printre mesele îngrămădite din foaierul mărginit de stâlpi. Găsi destul de repede o trăsură. Se aşeză pe banchetă, conştientă de inima care-i bătea să-i spargă pieptul şi de nevoia absurdă de a-şi roade unghiile. Cu siguranţă, Edward trebuia să-şi fi prezentat deja scuzele mamei ei, anunţând că nu mai venea la cină.

Intră în casă exact când Collins ieşea din salon.

— Bună ziua, domnişoară Fenella.

— A venit domnul Tremayne?

— Da, doamnă. Exact la ora trei. I-am zis că nu sunteţi acasă, după cum aţi dorit.

Fenella începu să îşi scoată mănuşile.

— A spus ceva? A lăsat vreun mesaj?

— Nu, domnişoară Fenella. Pur şi simplu, a plecat.

— Au venit mesaje în după-amiaza aceasta?

Majordomul clătină din cap.

— Nu, domnişoară Fenella, nici măcar unul.

— Nici măcar pentru Lady Grantley?

— Nu, absolut nimic. Aşteptaţi ceva? Să trimit vorbă să întreb de ce nu a sosit?

Fenella clătină repede din cap.

— Nu, nu va fi necesar. Mulţumesc, Collins.

Se grăbi sus. Ce era de făcut?

Mama ei bătu la uşa dormitorului câteva minute mai târziu.

— Collins mi-a spus că eşti acasă, draga mea. Pe unde ai umblat azi?

— Prin oraş, cu Diana şi cu Petra. Am vizitat expoziţia aceea egipteană de la British Museum, spuse ea, şi se aşeză pe scaunul din faţa oglinzii, ca să-şi scoată cerceii cu perle.

— Oh, sună interesant, draga mea. Tocmai am terminat planul de aşezare la masă pentru mâine şi l-am pus pe domnul Tremayne în dreapta ta şi pe dragul de George în stânga. Tatăl tău a zis că ar fi cea mai bună soluţie.

Fenella îşi cunoştea tatăl îndeajuns de bine încât să poată ghici că el venise cu acea soluţie la dilema lui Lady Grantley referitoare la cei doi pretendenţi rivali.

„Să o lăsăm pe Fenella să se descurce” – aceasta era metoda clasică de abordare a lui Lord Grantley când venea vorba despre situaţiile care nu-l interesau în mod deosebit. Pe deasupra, întotdeauna o încuraja pe Fenella să gândească şi să ia decizii de una singură.

— E bine aşa, mamă, murmură ea.

Lady Grantley se întoarse spre uşă.

— Ei bine, trebuie să mă schimb pentru cină. O să ieşi din nou în oraş în seara asta?

Fenella clătină din cap.

— Nu, o să iau cina cu voi, dacă nu aveţi oaspeţi şi dacă nu dau peste cap felul în care ai aranjat locurile la masă.

— Avem oaspeţi, dar bineînţeles că nu vei deranja cu nimic. Locuieşti aici, draga mea, iar eu şi tatăl tău suntem întotdeauna mai mult decât fericiţi de compania ta.

Pe această notă, Lady Grantley îşi sărută fiica şi apoi părăsi camera, lăsând în urmă un parfum vag de flori de măr.

Fenella se uită fix la foc, întrebându-se cum de ajunsese într-o situaţie atât de imposibilă. Dar era timpul să înfrunte acea situaţie. Se îndrăgostise de un bărbat imposibil. Dar cum Dumnezeu putea cineva să se abţină de la aşa ceva? Nu-l căutase pe Edward Tremayne. El pur şi simplu se materializase, iar lucrurile deveniseră inevitabile, după prima lor ceartă.

*

Edward încerca să lucreze, dar mintea lui nu reuşea să se adune. Se tot ridica de la masă şi se uita pe fereastră, privind în jos pe stradă, în timp ce după-amiaza se transforma în seară.

Fiecare celulă din corp i se răzvrătea la ideea de a participa la cina organizată în ziua următoare de Lady Grantley. Detesta din toată inima dineurile, iar ideea că trebuia să profite de unul ca să o facă pe Fenella să-l asculte îl scotea din minţi. Parcă putea deja să audă discuţiile lipsite de noimă ale invitaţilor infatuaţi şi mândri de ei, care strigau unul la altul în jurul mesei.

Dar ratase deja în acea după-amiază oportunitatea de a se scuza în avans faţă de Lady Grantley pentru eventuala absenţă de la cină. Pe deasupra, oricât de nefavorabile

erau circumstanţele, trebuia să o vadă pe Fenella. Nu putea permite ca tăcerea dintre ei să se acutizeze.

Cu siguranţă, la un moment dat, în seara următoare, putea să aibă ocazia de a rămâne singur cu Fenella, fără a atrage atenţia asupra lor.

*

În seara următoare, Fenella se plimba în jurul mesei frumos aranjate, citind cartonaşele care indicau locul fiecărui invitat. Din fericire, fraţii Tremayne erau aşezaţi departe de ea. Strigătul printre lumânări şi aranjamente florale era privit cu dispreţ în înalta societate, iar masa era prea lată ca să permită vreo conversaţie personală peste ea.

Atenţia Fenellei se concentră asupra locului ei, care era la mijlocul unei laturi a mesei, şi la cele două cartonaşe cu numele invitaţilor care urmau să-i stea alături. Cum Edward era plasat în dreapta, el avea să fie cel care să o conducă la masă, ceea ce avea să-l enerveze pe George. Se gândi pentru un moment să schimbe cartonaşele între ele, dar nici să-l încurajeze pe George nu voia.

Lord George putea fi liniştit cu zâmbete şi discuţii; nu era, cu siguranţă, genul care să facă sau să provoace o scenă. Dar Edward nu putea fi tratat într-un mod similar. Nici măcar nu era sigură că se putea descurca în compania lui; prezenţa lui fizică avea un asemenea efect asupra ei, încât uita şi de cele mai crunte supărări.

De ce venea el? Era o mişcare perversă. Cu excepţia cazului în care intenţiona în mod deliberat să o pună într-o situaţie jenantă, să o facă să se simtă inconfortabil. Dar, deşi era un om cu mari lacune în ceea ce priveşte stăpânirea emoţiilor, nu era un meschin.

Se înroşi uşor, vinovată, şi se întoarse brusc de la masă când auzi uşa deschizându-se. Lady Grantley păşi în cameră. Era întruchiparea eleganţei la modă, într-o rochie de mătase de un galben precum şofranul, cu mâneci bufante, completată de cercei, colier şi o tiară de topaz, pe

care o purta peste părul aranjat într-o coafură înaltă.

— Chiar mă întrebam unde eşti, Fenella, spuse ea, examinându-şi fiica. Ai avut dreptate în privinţa rochiei, draga mea. Este foarte dramatică. De regulă, tinerele de vârsta ta nu poartă negru, însă ţie îţi vine perfect. Şi mânecile acelea strâmte sunt atât de interesante!

Fenella zâmbi încântată.

— E foarte elegantă, nu-i aşa? Mulţumesc că mi-ai împrumutat safirele, merg perfect cu rochia!

Mama ei încuviinţă din cap.

— Da, într-adevăr, merg de minune. Din nou, un efect foarte dramatic. Aproape orice bijuterie arată perfect cu negru, dar nimic nu se compară cu strălucirea pe care o lasă safirele pe această culoare.

„Cu siguranţă, au să-i atragă atenţia lui Edward”, îşi spuse Fenella, atingându-şi colierul bogat de pietre de la gât. Se gândise mult până să decidă să le poarte. Şi se întreba dacă Edward avea să vadă vreun mesaj în faptul că ea alesese safire. Şi, dacă da, care ar fi fost acela? Dar, în cele din urmă, ea hotărâse că orice avea el să gândească despre pietrele preţioase era irelevant. Îi completau perfect ţinuta, iar ea avea de gând să arate cât se putea de bine.

Lady Grantley se plimba în jurul mesei, analizând cu un ochi de vultur fiecare eventuală problemă: o furculiţă care nu era aşezată perfect, o petală care căzuse din vaza imensă plină cu hortensii. Collins stătea atent în prag, gata să răspundă la orice cuvânt sau gest făcut de stăpâna casei. În cele din urmă, inspecţia se încheie şi Lady Grantley spuse:

— Foarte frumos, Collins! Ca întotdeauna, pot avea încredere în tine când vine vorba despre atingerea perfecţiunii. Hai, Fenella, ar trebui să fim în salon, să ne aşteptăm oaspeţii!

Soneria se auzi aproape fără încetare în următoarea jumătate de oră. Lord şi Lady Grantley stăteau în faţa şemineului şi salutau fiecare invitat. Fenella stătea liniştită lângă ei, întâmpinând şi ea musafirii. George fu printre primii care sosiră. Fenella se pregăti pentru eventuale

înţepături.

— Bună seara, George, spuse ea, şi îi întinse mâna, cu un zâmbet cald. Nu ne-am văzut de mult.

— Chiar ne întrebam pe unde eşti, dragă George, spuse Lady Grantley.

— Am fost nevoit să merg o vreme la domeniul de la ţară. Tatăl meu voia să rezolv nişte probleme cu arendaşul, spuse el, şi se înclină din nou adânc în faţa gazdei, înainte de a-şi îndrepta în cele din urmă atenţia asupra Fenellei.

— Arăţi splendid ca întotdeauna, Fenella, spuse el, căutându-i privirea.

O privea, constată ea, uşor precaut, de parcă se întrebă dacă ea avea să-i sară la beregată.

— George, ce mai faci? întrebă ea şi îl sărută pe obraz, ca de obicei. Cum era în Derbyshire în această perioadă a anului? Rece, presupun.

— Am petrecut câteva zile plăcute trăgând cu arma, spuse el, acceptând un pahar de şampanie de pe o tavă oferită de un lacheu. Dar pământul este prea îngheţat pentru vânătoare.

— Ce uşurare pe bietele vulpi, în acest caz, spuse Fenella, apoi izbucni într-un râs involuntar când văzu expresia de adevărată derută de pe faţa lui George.

— Nu e rău să arătăm puţină compasiune faţă de animalele sălbatice, se auzi vocea familiară a lui Edward din spatele lui George.

Ochii Fenellei se ridicară pentru a întâlni privirea de un albastru intens şi zâmbetul conspirativ al gurii pe care o sărutase de atâtea ori. Gura aceea care îi sărutase fiecare centimetru din corp. Simţi cum pământul i se clatină sub picioare.

— Bună seara, domnule Tremayne, spuse ea cu o voce neutră şi afişând un zâmbet fad.

— Bună seara, domnişoară Grantley, zise el, apoi se întoarse imediat, pentru a-şi saluta gazdele cu o curtoazie impecabilă, după care îi întinse mâna lui George. Lord George, cred că am mai avut plăcerea să ne întâlnim, acum ceva timp.

— Da, aşa cred, Tremayne, spuse George cam tăios şi strânse foarte scurt mâna întinsă de Edward.

Un val de nou-sosiţi îi obligă pe George şi pe Edward să renunţe la locurile lor de lângă familia Grantley şi să se amestece cu ceilalţi oaspeţi.

Fenella respiră uşurată, fericită de răgazul temporar. La o primă impresie, părea mai degrabă că George avea să fie cel supărat şi bosumflat. Dar nu trebuia să-şi facă griji în privinţa lui decât după ce primul fel principal de mâncare era luat de pe masă, când eticheta cerea ca ea să îşi îndrepte atenţia către vecinul din stânga.

Edward îşi luă paharul cu şampanie şi se instală într-un colţ plin cu cărţi din salon, examinând titlurile erudite, întrebându-se câte dintre ele fuseseră deschise în ultimul deceniu.

— Oh, acestea sunt doar de ochii lumii, spuse lângă cotul lui o voce veselă, pe care o recunoscu imediat. Adevăratele cărţi pe care le citeşte lumea sunt în bibliotecă.

— Domnişoară Petra Rutherford, zise el şi zâmbi cu o plăcere sinceră.

Îi plăcuseră ambele prietene ale Fenellei, atunci când le întâlnise în Hyde Park.

— Recunosc, tocmai mă întrebam când au fost deschise ultima dată.

— Sunt sigură că sunt şterse de praf în mod regulat, răspunse Petra. Aştepţi o ocazie ca să rămâi singur cu Fenella?

— Cât de directă eşti, remarcă Edward.

Petra spuse simplu:

— De obicei, este cel mai bun mod de a obţine un răspuns.

— Aşa am crezut mereu şi eu, spuse el, cu ochii la Fenella.

Petra îi urmări privirea şi zise repede, ca să nu se răzgândească:

— Vrei un sfat?

Ochii lui o priviră cu interes.

— Da. Totuşi, nu garantez că îl voi urma.

— E alegerea ta, spuse ea încruntându-se. Nu ar trebui să mă bag, dar nu suport s-o văd pe Fenella suferind. Ai rănit-o îngrozitor. Dar cred că simţi pentru ea ce simte şi ea pentru tine. Aşa că, dacă ai de gând să discuţi cu ea despre ce s-a întâmplat, nu o face pe tonul acela de profesor înţepat, spuse ea, şi luă un pahar de şampanie oferit de un lacheu. Fenellei nu-i place să fie tratată cu superioritate. Iar tu exact asta ai făcut în scrisoarea aceea.

Fără să-i mai arunce o privire, Petra se îndepărtă, lăsându-l pe Edward şocat şi căzut pe gânduri. Dacă se gândea mai bine, chiar i se adresase pe o notă de superioritate şi pe un ton de profesor. Nu era de mirare că ea nu îl primise în acea după-amiază, având în vedere acest lucru şi toate cuvintele îngrozitoare pe care i le aruncase când erau în faţa teatrului. Numai că viaţa dificilă pe care o dusese îl învăţase să se lupte cu orice preţ şi mijloace atunci când îşi dorea ceva. Lucrurile nu-i cădeau din cer. Din păcate, se îndrăgostise de o femeie care nu reacţiona bine la tacticile lui dure şi agresive.

Sună gongul, iar în încăpere se făcu linişte. Toate privirile se îndreptară spre uşile duble unde stătea Collins cu o foaie de hârtie în mână, anunţând cu ce parteneri urmau să intre invitaţii în sala de dineu.

Citi lista cuplurilor, întocmită de Lady Grantley, în ordinea descrescătoare a importanţei.

— Lord George Headington şi Lady Amanda Sinclair, anunţă el, aproape de începutul listei.

George se albi, apoi se înroşi. După care îşi recăpătă calmul, se înclină şi îi oferi braţul partenerei sale. Evită să se uite la Fenella, care rămase calmă în picioare, lângă foc, în timp ce lista continua.

— Onorabila domnişoară Grantley şi domnul Edward Tremayne, anunţă Collins, ajungând în partea de jos a listei.

Edward se înclină şi îi oferi braţul Fenellei, cu chipul lipsit de expresie. Ea îl apucă de braţ, înclină scurt din cap şi îi permise să o însoţească în sufragerie.

— În mijloc, pe partea stângă, murmură ea când

intrară în camera unde ceilalţi invitaţi deja se aşezau la masă.

George se uită uluit la Edward când se apropiară de locurile lor. Edward îl ignoră şi se aşeză la dreapta Fenellei, după ce un lacheu îi ţinu acesteia scaunul.

— Ce-i asta, Fenella? o întrebă George în şoaptă. Eu sunt cel care te conduce de fiecare dată la cină.

— Ştiu că aşa este, George, dar, după cum ţi-am mai precizat, mama a decis că este timpul să mai schimbe un pic lucrurile; nu e ca şi cum am fi logodiţi. Ar trebui să stau din când în când şi cu alţi oameni. Oricum, stai lângă mine, sublinie ea şoptit.

George se văzu obligat să accepte explicaţia. Şi, oricum, era mult prea bine-crescut ca s-o ignore pe domnişoara Sinclair. Fenella luă o înghiţitură de vin alb din paharul din faţa ei.

— Arăţi magnific, Fenella, dacă îmi este permis să spun asta, începu Edward. Iar safirele sunt absolut superbe.

— Te rog să nu cauţi nicio semnificaţie în faptul că port safire, îi răspunse ea, mai tăios decât intenţionase. Pur şi simplu, s-au nimerit să fie cea mai potrivită alegere pentru această rochie.

— Nu m-am gândit la nicio semnificaţie, spuse el, ridicând paharul cu vin. Nu e nevoie să devii defensivă doar pentru că îţi fac un compliment legat de felul în care arăţi.

Fenella rămase tăcută o clipă, profitând de răgazul pe care i-l oferea lacheul care-i punea supa în faţă. Când acesta se retrase, spuse încetişor:

— Nu am intenţionat să intru în defensivă.

Edward ridică din sprâncene.

— Atunci, mă bucur că am înţeles greşit, spuse el, şi îşi cufundă lingura în supă.

Fenella îşi muşcă buza. Era la fel de rău pe cât se temuse.

— Sper că ai avut o zi plăcută, domnule Tremayne.

— Oh, haide acum, domnişoară Grantley. Poţi mai bine de atât, chicoti el uşor, aruncându-i o privire rapidă, aproape amuzată.

— Abilităţile conversaţionale par să mă fi părăsit, spuse ea, tamponându-şi buzele cu şerveţelul. Dar voi continua să încerc. Aţi avut o zi productivă, domnule Tremayne?

— Cred că poţi răspunde tu la asta, replică el, suficient de încet pentru ca vocea lui să se amestece în zgomotul făcut de zăngănitul tacâmurilor, ciocnitul paharelor şi conversaţiile celorlalţi invitaţi. Crezi că am avut o zi plăcută şi productivă, după ce chiar ieri ai refuzat să vorbeşti cu mine?

— Acum, vorbesc cu tine, răspunse ea, luând cu atenţie o înghiţitură de supă.

— Trebuie să recunosc însă că nu-mi amintesc tot ce ţi-am spus despre teatru, dar admit că a fost, probabil, foarte neplăcut şi îmi pare foarte rău. Ştiu, de asemenea, că tonul scrisorii mele a fost total greşit. Dar nu ar fi trebuit să refuzi să mă vezi, fără nicio explicaţie. Trebuia să discut cu tine. Trebuie să recunoşti asta.

— Întotdeauna este vorba doar despre ce ai tu nevoie, nu-i aşa, Edward? spuse ea cu o voce blândă, în care se ghicea totuşi o notă acidă. Te-ai gândit pentru un minut de ce aş fi putut eu avea nevoie, după acea scenă îngrozitoare? Dar nu e acesta locul în care să avem o asemenea discuţie. Ne putem limita la o conversaţie banală, te rog?

Edward era pe punctul de a se ridica şi de a părăsi masa, dar singurele scene dramatice care îi plăceau erau acelea de la teatru. Nu avea chef să fie subiectul unui dezastru social.

— Ai fost în vreun loc interesant ieri după-amiază, domnişoară Grantley? întrebă el pe un ton neutru.

— La British Museum. Au o expoziţie egipteană fascinantă... deosebit de informativă, răspunse ea, dorindu-şi ca măcar unul din ei să dispară în podea.

Cum naiba aveau să facă faţă, în felul acela, pentru încă o oră?

Se lăsă liniştea în încăpere, în timp ce farfuriile de supă erau îndepărtate, pentru a fi înlocuite cu platouri de

langustine, care străluceau în cochiliile lor.

Edward îndepărtă cu îndemânare capul şi cochilia crustaceului mare de culoare roz. Apoi, la fel de abil, schimbă farfuria sa cu a Fenellei.

— Permiteţi-mi, domnişoară Grantley. Acele volane par în pericol să se scufunde într-o baie de unt.

Ea tocmai se pregătea să atace propriile langustine, în timp ce se întreba cum să ţină volanele din dantelă ale mânecilor rochiei departe de sosul din farfurie. Erau peste tot pe masă boluri pentru spălatul degetelor, dar nimic cu care ar fi putut să-şi prindă dantela, însă, iată, Edward rezolvase cu discreţie şi cu rapiditate problema, înainte chiar ca ea să fie nevoită să-i facă faţă.

— Mulţumesc, spuse ea.

Era singurul răspuns adecvat, chiar dacă ea crezuse, pentru o clipă, că trebuia să fi fost deranjată de acţiunea lui. Însă, trebuia să admită, majoritatea bărbaţilor, inclusiv George, nici nu ar fi observat problema, darămite să o mai şi rezolve atât de rapid.

— Plăcerea este de partea mea, spuse Edward şi începu să îşi cureţe propria langustină, înainte de a-şi înmuia degetele în apa caldă, parfumată cu lămâie, din bolul pentru spălat.

— Azi am simţit că vine primăvara, spuse Fenella, înfigând furculiţa cu doi dinţi într-o bucată de langustină. Până şi aerul pare că s-a mai încălzit.

— Eu trebuie să recunosc că tot cu blana pe mine am umblat, spuse Edward. Şi tot am simţit că-mi este frig când veneam încoace.

— Am auzit azi-dimineaţă, în zori, cântecul păsărelelor. Ştiu că acesta este unul dintre primele semne ale sosirii primăverii.

Buzele lui Edward zvâcniră.

— Mă întreb cât timp putem continua asta. Presupun că, după vreme, am putea aborda ultimul discurs al lui Balfour din Camera Comunelor. Din păcate, nu m-am mai uitat pe ziare de câteva zile. Dar poate ai un alt subiect ireproşabil pe care l-am putea explora.

— Mare păcat că nu mai putem vedea nici măcar una dintre piesele domnului Wilde puse din nou în scenă, spuse ea, aventurându-se pe un teritoriu interzis în societate, cu speranţa că nimeni altcineva în afară de Edward nu o putea auzi. Mi se pare o mare greşeală că munca sa nu a fost reabilitată nici măcar după ce a murit.

— Acesta nu este tocmai un subiect potrivit, draga mea. Cu siguranţă, nu unul pe care să îl putem discuta aşa cum mi-aş dori la o masă organizată de mama ta. Hai să încercăm ceva mai puţin controversat! Ai planuri de călătorie pentru acest an? Parisul primăvara, poate?

O lălăiră cumva până sosi al doilea fel de mâncare, moment în care eticheta spunea că Fenella trebuia să-şi îndrepte atenţia către George.

O privire la expresia lui rănită şi indignată îi spuse că următoarea oră nu avea să fie mai uşoară decât cea dinainte.

— De ce este omul acela aici? şopti el. E un proscris social, Fenella, iar tu îl tratezi ca pe un oaspete de onoare.

— Edward nu este un proscris social, George, spuse ea scurt. Este un Tremayne, fiul contelui de Pendleton.

— Ar trebui să auzi cum vorbesc despre el fratele şi sora lui vitregă, mormăi George în friptura de vită. E *persona non grata* în familie, să ştii.

— Atunci, e prostia lor, spuse ea, gustând din carnea de vită. Nu poate fi tras la răspundere pentru circumstanţele naşterii sale.

— Nu de asta se plâng ei. Sau, cel puţin, nu *numai* de asta. Este vorba despre nerecunoştinţa sa, despre lipsa bunelor maniere, despre faptul că a refuzat să se revanşeze faţă de familia care l-a tratat cu atâta generozitate…

Fenella îl întrerupse cu un gest neceremonios.

— Refuz să discut cu tine bârfe rău intenţionate, George, despre oricine. Spune-mi mai multe despre călătoria ta la Derbyshire.

George se făcu roşu la faţă şi luă o înghiţitură prea mare din paharul cu vin din faţa sa. Se înecă. Fenella împinse paharul cu apă în direcţia lui, în timp ce el se

străduia să-şi recapete răsuflarea, cu faţa îngropată în şervet.

— Ia o gură de apă, George!

— Uneori, eşti al naibii de condescendentă, Fenella, spuse el, cu vocea înăbuşită în şervet.

O acuzaţie pe care ea o aruncase asupra celuilalt vecin de scaun, se gândi Fenella ironic.

Dineul acela se dovedea a fi cea mai dezastruoasă petrecere la care participase vreodată. Dar de ce ar fi trebuit să se aştepte la altceva?

Cu o supremă uşurare, ea urmă semnul din cap făcut de Lady Grantley şi se ridică pentru a-i lăsa pe domni cu vinul de Porto.

Edward se ridică şi el.

— Te voi urma în câteva minute, îi spuse el la ureche.

— Nu, te rog, stai şi bucură-te de vinul de Porto, răspunse ea. Sunt sigură că amândoi ne vom simţi mai bine în companii diferite. Şi pot garanta pentru vinul de Porto al tatălui meu.

— Dacă ai putea să-mi citeşti gândurile în acest moment, Fenella, ai fi mult, mult mai atentă la ce spui în continuare.

Privirea lui pătrunzătoare avea în ea o ameninţare inconfundabilă, şi Fenella simţi cum se înviorează la perspectiva unei dispute adecvate, unde să poată face faţă divergenţelor dintre ei fără teama de a fi văzuţi sau auziţi. În mod clar, se grăbise cu concluziile când crezuse că totul se sfârşise între ei.

— Mai târziu, poate.

Îl salută rece din cap şi ieşi cu graţie din sufragerie, în urma mamei ei.

Capitolul 25

Sala de bal a conacului familiei Wareham din Devonshire Place era iluminată de numeroase candelabre,

podeaua strălucea de cât fusese lustruită, iar uşile duble dădeau spre un salon unde se aflau răcoritoare şi gustări şi spre încăperea în care bărbaţii jucau cărţi. Scaunele pentru însoţitori erau aşezate de-a lungul pereţilor de culoare crem.

Fenella intră însoţită de George, care manevrase lucrurile în aşa fel încât să se urce în trăsura în care se afla ea, când porniseră în coloană din Albemarle Street.

Reuşise să evite o întâlnire faţă în faţă cu Edward când domnii abandonaseră, în cele din urmă, vinul de Porto din sufragerie şi se alăturaseră doamnelor, în salon. Însă acum era mai degrabă confuză decât supărată.

Era clar că Edward nu credea că ceea ce se întâmplase între ei legat de Music Box Theatre constituia sfârşitul legăturii lor. Părea să considere că fusese mai degrabă o mică neînţelegere, din vina amândurora. Următoarea mişcare depindea de ea, iar Fenella nu putea ignora un aspect inevitabil: prezenţa lui era vitală pentru fericirea ei. Avea nevoie de tot ce însemna el, chiar şi de momentele în care o făcea să se enerveze, de cele în care părea maliţios şi nepoliticos. Edward îi era la fel de esenţial precum aerul pe care-l respira. Iubea toate micile lor neînţelegeri, dar şi senzaţia că într-un fel îi aparţinea, aşa cum şi el îi aparţinea ei. Putea ea să se îndepărteze de toate acelea? Era necesar să se îndepărteze de Edward şi de tot ce însemna el?

Îl pierduse din ochi, în aglomeraţia creată la plecare. Era posibil ca el să fi fost în una dintre celelalte trăsuri cu care porniseră spre bal, dar se îndoia. Probabil dispăruse pur şi simplu în noapte. Înfruntase acea seară cât putuse el de bine, apoi se retrăsese.

Diana şi Rupert se aflau chiar în spatele ei şi al lui George în timp ce urcau scara în formă de potcoavă, pentru a fi întâmpinaţi de Lord şi Lady Wareham, care îi direcţionară spre majordom, iar aceasta îi anunţă în sala de bal.

Petra, implicată într-o conversaţie cochetă cu unul dintre colegii ofiţeri ai lui Rupert, intră în sala de bal chiar în

faţa lor. Fenella îşi ajustă panglicile care-i ţineau masca argintie şi începu să le răspundă celor care o salutau. În timp ce se mişca printre oaspeţi, schimbând ici şi colo câte un cuvânt, George, cu masca lui stacojie, stătea lipit de ea, cu o mână înfiptă sub cotul ei.

— George, te rog, încetează să mă mai direcţionezi ca şi cum aş fi o navă în bătaia furtunii, protestă ea în cele din urmă, oprindu-se într-un colţ mai liniştit.

Pur şi simplu, simţea că nu mai suporta. Dacă el refuza să o asculte atunci când îi spunea politicos, atunci venise momentul să fie drastică.

— Trebuie să înţelegi că nu-ţi aparţin, indiferent de ce-ţi trece ţie prin cap.

— Vei fi soţia mea, spuse el, cu un zâmbet încăpăţânat. Ştii şi tu, ştiu şi eu. Nu se poate întâmpla înainte să împlinesc 30 de ani, dar putem sta logodiţi până atunci şi îmi vei purta inelul. Am vorbit cu tatăl meu. Îi place de tine şi a spus că o logodnă lungă este perfect acceptabilă...

— Nu ai niciun drept să vorbeşti cu tatăl tău despre mine şi nu ai niciun drept să-mi vorbeşti în acest fel, îl întrerupse Fenella furioasă. Ţi-am spus deja că nu mă voi logodi cu tine. Îmi place de tine ca prieten, dar nu m-aş căsători cu tine nici dacă ai fi ultimul bărbat de pe Pământ. Te-aş face complet nefericit; ştii că nu ne-am potrivi deloc. Tot ce sunt, toate lucrurile în care cred reprezintă o bătaie de cap pentru tine. Cum ai putea avea o soţie care a manifestat prin faţa Parlamentului?

— Nu vei mai face asta când vei fi soţia mea, spuse el cu încăpăţânare. Am mai spus-o: te vei schimba. Odată ce vei deveni mamă, totul va fi complet diferit. Chiar şi tatăl meu spune că, odată ce o să ai copii, o să uiţi de toate prostiile astea cu votul pentru femei şi vei sta liniştită acasă, unde îţi este locul. Şi acum, hai să dansăm! E un vals, şi îmi place să valsez cu tine.

Fără să mai aştepte răspuns, o trase pe Fenella pe ringul de dans. Ea era încă prea şocată de declaraţiile lui ca să reacţioneze. Dar îşi reveni după un minut.

— Cum îndrăzneşti să discuţi despre mine cu tatăl tău? Lasă-mă imediat să plec, George!

Strânsoarea lui se înteţi. Îi simţea forma mâinii cum îşi lăsa amprenta pe spatele ei. O ţinea captivă, iar ea nu ştia cum să se desprindă fără să provoace o scenă scandaloasă. Şi apoi o voce calmă spuse:

— Pot să intervin?

Ea întoarse capul repede. Edward, cu o mască neagră, stătea chiar în spatele ei, cu mâna sprijinită pe braţul lui George. Era un gest total acceptabil, care nu avea de ce să atragă atenţia. Dar George îi răspunse tăios:

— Nu, nu poţi. Dansez cu logodnica mea, şi ea nu mai dansează cu nimeni altcineva în seara asta.

Fenella încremeni. Se făcuse cenuşie la faţă.

— Nu sunt logodnica ta. Lasă-mă să plec, George! Acum!

Expresia lui Edward rămase calmă, cu excepţia ochilor, care aruncau fulgere albastre de după masca neagră.

— Cred că ai auzit-o pe lady, Lord George.

— Rămâne cu mine, declară George şi încercă să o tragă pe Fenella înapoi la dans. Logodnica mea nu are treabă cu bastarzii.

Tonul lui se ridicase destul de mult încât să fie auzit de dansatorii din imediata lor apropiere. Edward era alb ca varul, dar expresia lui rămase neclintită. Fenella îi zări pe Diana, Rupert şi Petra, toţi trei cu expresii alarmate, mişcându-se spre ei.

Edward oftă şi clătină din cap. Până aici ţinuse decizia lui de a evita scenele scandaloase. Ridică o mână şi îşi înfipse pumnul în bărbia lui George. Lord George se prăbuşi ca un sac de cartofi. Oamenii din jur se dădură înapoi, în timp ce priveau şocaţi şi fascinaţi. Scena din faţa lor era îndeajuns de scandaloasă pentru a anima întregul sezon de baluri, care abia începuse.

Edward o luă de mână pe Fenella.

— Vino cu mine! Mi-a ajuns. Noi doi trebuie să vorbim.

Se îndreptă spre uşile care dădeau spre salonul cu

gustări şi răcoritoare, strângând-o pe Fenella lângă el şi făcându-şi drum prin mulţimea care se aduna rapid.

Ea îl urma ascultătoare, uluită şi totuşi asaltată de un sentiment pervers de uşurare. Ideal era să nu-l fi lăsat pe George lat pe podeaua unei săli de bal aglomerate, dar măcar depăşiseră unul dintre obstacolele de pe teren.

— Aici, spuse Edward şi deschise o uşă spre o cameră mică, fără ferestre, din spatele salonului cu răcoritoare.

Încăperea era plină de scaune şi de tăvi stivuite. Flacăra unei lămpi pe gaz scălda încăperea într-o lumină caldă, aurie.

*

În sala de bal, Rupert se uită în jos la George, care începea să-şi revină.

— N-am înţeles niciodată ce-a văzut Fenella la el, murmură către Diana şi Petra, care erau lângă el.

Rupert se aplecă, îl prinse pe George şi îl săltă cu ajutorul altor câţiva domni. George se legănă, cu o mână la bărbie, de parcă nu înţelegea ce îl lovise.

— Îţi sugerez să te faci nevăzut. Du-te undeva şi ţine-ţi capul sub apă rece, îl sfătui Rupert.

George clipi nedumerit, încă legănându-se şi ţinându-se de bărbie, până când cineva îl luă de braţ şi îl conduse spre ieşire.

Rupert se uită în jur la mulţimea care privea cu gura căscată.

— Unde s-au dus Tremayne şi Fenella?

— Cred că au mers undeva unde să poată discuta în linişte, spuse Diana.

— Ar trebui să-i căutăm? întrebă Petra, uitându-se în jur, prin sala de bal.

Încăperea zumzăia de voci; orchestra continua să cânte, dar nimeni nu mai dansa. Lumea se adunase în mici grupuri şi discuta despre scena extraordinară la care tocmai asistaseră cu toţii.

— Cred că Fenella e capabilă să-şi poarte singură de

grijă, declară Rupert. Cred că ea şi Tremayne au o problemă, şi ar trebui să le dăm pace, ca s-o poată rezolva.

— Sunt de acord, spuse Diana. Să mergem în salonul pentru cină şi să ne comportăm ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic neplăcut.

*

— Nu poţi să te porţi aşa! Este atât de nepoliticos, Edward!

Fenella inspiră adânc pentru prima dată de când Edward o luase de mână şi ieşise cu ea din sala de bal.

— Eram extrem de nerăbdător să ieşim amândoi de acolo, răspunse el. Nu mă interesau în mod deosebit regulile de bună purtare în societate, în acele momente.

— Cu siguranţă! Şi te-ai asigurat că vede asta orice fiinţă care respiră! Nu e greu de ghicit care va fi subiectul principal al conversaţiilor din saloanele din Mayfair, pentru restul sezonului.

— A fost cadoul meu pentru ei… sper să le placă, răspunse Edward.

Se cocoţă pe braţul unui scaun, cu masca neagră atârnându-i pe un deget, în timp ce o privea pe Fenella cu atenţie. Nu părea deloc afectat de cele întâmplate.

— Cum de ai ştiut despre această cameră? întrebă ea, încercând să tergiverseze.

— Am fost la şcoală cu Freddie Wareham, spuse el nerăbdător. Mi-am petrecut aici unele vacanţe şi cunosc casa. Acum, spune-mi, te rog, de ce susţinea George că eşti logodnica lui?

— E o prostie. Ţi-am spus – sau, mai bine zis, i-am spus asta. Îi tot spun de săptămâni întregi.

Fenella îşi desfăcu masca şi o aruncă pe scaunele stivuite.

Edward îşi freca absent pumnul.

— Hai, Fenella, să trecem la subiectul care ne doare!

— Ce vrei să spun?

— Lasă-ţi furia să se exprime. Trebuie s-o aud.

Ea trase adânc aer în piept.

— În regulă. Am vrut să-ţi fac un cadou, o surpriză. Ai respins-o în cei mai duri termeni, acuzându-mă că am avut interese personale. Nu ai mai primit niciodată un cadou?

— Nu, din câte îmi amintesc, răspunse el.

— Nu ai avut niciodată parte de o surpriză?

— Nu de surprize plăcute.

Ea îl privi uimită.

— Nici măcar când erai copil?

— Nu, de când aveam vreo şapte ani şi am fost luat de la mama.

El vorbise pe un ton neutru, dar Fenella se umplu de groază când îşi dădu seama ce însemna, de fapt, declaraţia lui.

— Oh, cât de îngrozitor, spuse ea, privindu-l plină de compasiune. Îmi pare rău, dragul meu! Acum, nu mai pot fi furioasă. Dar… dar încă nu înţeleg de ce m-ai urât atât de mult în acel moment.

— Nu, scumpa mea, nu te-am urât. Nu te-aş putea urî niciodată. Te iubesc. Zâmbi şi întinse braţele spre ea. Vino aici şi lasă-mă să-ţi arăt cât de rău îmi pare rău că m-am purtat ca o brută! O să-ţi explic şi de ce nu am vrut acel teatru.

Ea se cuibări fără să ezite la el în braţe şi îşi sprijini capul pe pieptul lui, în timp ce Edward o mângâia pe păr.

— Mi-ai explicat, murmură ea. Nu voiai un public din înalta societate. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Eu m-am gândit doar la o audienţă mai mare care să aplaude şi la tine primind felicitări pentru o piesă extraordinară, precum şi cronici strălucitoare în ziarele de a doua zi. M-am lăsat furată de toate acestea.

— Iar eu am sărit la tine, spuse el, cu regret. Poţi să mă ierţi, Fenella? întrebă el, ridicându-i cu un deget bărbia.

— Dacă şi tu mă poţi ierta.

— Nu am nimic de iertat, spuse Edward, şi gura lui coborî pe a ei. După un lung moment, el îşi înălţă capul şi o privi în ochi. S-a terminat, scumpa mea?

Ea încuviinţă din cap, apoi spuse cu un strop de

răutate:

— Până la următoarea ceartă.

El zâmbi trist drept răspuns.

— Care mă tem că este inevitabilă, dar voi face tot posibilul pentru a mă asigura că, pe parcursul ei, nu voi uita nicio clipă dragostea pe care ţi-o port.

— Îmi tot vine să plâng, spuse Fenella, ştergându-şi ochii brusc umezi cu vârful unui deget. De când te-am cunoscut, lacrimile par să izvorască aparent fără motiv, de undeva din trupul meu. Sper că voi trece peste asta. Este îngrozitor de inconvenabil.

Edward îi întinse batista.

— Nu-mi amintesc să mai fi avut vreodată un asemenea efect asupra unei femei.

— Nu voi întreba câte au fost, spuse ea, şi strânse batista în mâini, cu un zâmbet slab.

— Câtă discreţie! comentă el. Acum, permite-mi să-ţi spun ce am decis în privinţa teatrului.

— Nu trebuie să decizi nimic, spuse Fenella repede. Nu trebuie să-l foloseşti.

— Ar fi o risipă teribilă de bani, ca să nu mai vorbim că am pierde un spaţiu foarte atractiv. Vom începe repetiţiile acolo săptămâna viitoare, iar luna următoare vom pune în scenă un spectacol pentru un public invitat personal de mine. Oameni ale căror opinii contează pentru mine. După aceea, în funcţie de reacţii, critici şi sugestii, o să rescriu, după cum va fi nevoie. Apoi vom continua repetiţiile şi vom avea o premieră discretă pentru oricine alege să participe şi este dispus să plătească pentru acel spectacol.

Fenella făcu ochii mari.

— Deci ai hotărât toate astea în doar două zile? Te-ai uitat la spaţiu?

— M-am uitat, după ce te-am alungat cu apucăturile mele de brută, zise el şi zâmbi cu tristeţe. Am vorbit şi cu directorul. Erau nişte ajustări pe care voiam să le fac la iluminat. Te deranjează?

— Sigur că nu. Ţi l-am dat ţie, îţi aminteşti? Este al

tău, să faci ce vrei cu el, spuse ea, cu ochii strălucind de plăcere.

Edward îşi băgă mâna în haină.

— Şi acum, iubirea mea, am ceva să-ţi ofer. Am tot purtat acest obiect cu mine, aşteptând momentul potrivit. Şi cred că nu poate exista un moment mai bun decât acesta.

Scoase din buzunarul interior de la haină un pachet învelit în hârtie. Fenella tresări neliniştită când el îi puse pachetul în palmă, temându-se că nu avea să răspundă aşa cum se aştepta el, temându-se că avea să-i facă exact ce îi făcuse şi el ei. Degetele îi cam tremurau, în timp ce desfăcea pachetul.

Suspină impresionată. Era o brăţară superbă, cu trei rânduri de safire, cele mai neobişnuite pe care le văzuse în viaţa ei. Se uită la el, fără cuvinte.

— Dă-mi mâna, spuse el.

Luă brăţara de la ea şi i-o prinse la încheietură.

Ea o ridică spre flacăra de la lampă şi se uită fermecată la pietrele care îşi schimbau culoarea din albastru intens în roşu, apoi deveneau aproape negre, în timp ce-şi răsucea brăţara în lumină.

— Safire care-şi schimbă culoarea, şopti ea.

— A fost a mamei mele, spuse Edward, fericit să vadă cât era ea de încântată. Mi-aş fi dorit să fi fost ea cea care să ţi-o pună la încheietură. I-ar fi plăcut să te vadă purtând-o, mai ales cu rochia aia.

— Ar arăta minunat şi dacă aş fi îmbrăcată în zdrenţe, răspunse ea.

— Tot minunat ar arăta şi dacă n-ai mai purta nimic altceva decât aceste safire, spuse el, cu ochii strălucind când se gândi la trupul ei gol, împodobit doar de pietrele preţioase.

— Nu este corect, ripostă ea, simţind cum trupul răspundea strălucirii senzuale din ochii lui. Nu aici.

El zâmbi şi îşi trecu limba peste buze.

— Să nu pierzi această senzaţie, draga mea. Mă tem însă că împlinirea va trebui să aştepte puţin. Haide, spuse

el, şi o luă de mână! Trebuie să ne întoarcem în sala de bal.

Fenella încercă să se opună.

— Doar nu vorbeşti serios, Edward. Nu ne putem întoarce acolo, nu după ce s-a întâmplat.

— Tocmai de aceea ne întoarcem. Nu mă tem de blamul înaltei societăţi şi nici tu nu ai vreun motiv să te îngrijorezi. Dacă există cineva care ar trebui să se ruşineze, acela e clovnul de Headington. Ar fi fost mai convenabil să-l pun la pământ în privat, dar… Ridică din umeri. Am făcut ce trebuia făcut. Acum, ne întoarcem, vom dansa unul, poate chiar două dansuri, apoi ne vom lua rămas-bun de la gazdele noastre şi vom pleca de aici cu demnitatea intactă.

— Şi după aceea?

— Foloseşte-ţi imaginaţia, spuse el, trăgând-o înapoi în sala de bal.

Intrară în sala sclipitoare la braţ. Orchestra începuse un dans popular, iar cuplurile tocmai se adunau pe ring. Dar erau mai puţini decât de obicei. În încăpere, grupuri mici de invitaţi erau implicate într-o conversaţie animată. Pe măsură ce Edward şi Fenella înaintau prin sala de bal, conversaţia părea să se întrerupă, suficient de mult încât să fie perceptibil, în ciuda acordurilor pline de viaţă care se auzeau dinspre orchestră.

Edward, cu o expresie relaxată, o conduse în rândul cuplurilor care dansau. Îi zâmbi partenerei, în timp ce se aşeza vizavi de ea, şi începură dansul. Paşii şi mişcările precise îi erau familiare Fenellei, care se mişca fără cusur. Dar şi Edward părea la fel de priceput ca ea, deşi ea îşi imagina că el nu avusese prea des ocazia să danseze aşa ceva.

Când se apropiară şi apoi se îndepărtară unul de altul, Fenella o văzu pe Julia Tremayne, care avea o expresie şocată – se uita ţintă la Fenella, cu o furie nedisimulată. Ea îi răspunse cu o jumătate de zâmbet, ceea ce o făcu pe Julia să îşi întoarcă mânioasă capul în altă direcţie.

Când dansul se încheie, Fenella o văzu pe Julia străbătând sala de bal, în direcţia camerei în care se jucau cărţi.

— Ce te supără? întrebă Edward încet, făcând plecăciunea necesară, în timp ce ea făcea o reverenţă. Arăţi de parcă ai văzut un strigoi, spuse el, şi o luă de braţ. Hai să găsim nişte şampanie!

— E vorba despre Julia, spuse ea. Mă privea de parcă ar fi vrut să-mi înfigă un ţăruş în inimă.

— Oh, nu-ţi face griji în privinţa ei! Chiar şi în cele mai bune momente tot o creatură maliţioasă rămâne. Nu se ştie ce o stârneşte, spuse el, şi luă două pahare cu şampanie de pe o tavă purtată de un lacheu.

Îşi ciocni paharul de al Fenellei, într-un toast tăcut.

— Uite-l şi pe Carlton; vin amândoi spre noi, spuse Fenella. Par gata de război!

Edward se întoarse cu calm şi eleganţă, chiar în momentul în care fraţii lui vitregi ajunseră lângă ei.

— Cum îndrăzneşti să arunci şi mai multă ruşine asupra numelui nostru? se răsti Carlton, cu faţa roşie şi pulsul zbătându-i-se la tâmple. Provoci cel mai grav scandal din ultimii ani atacând un bun prieten – fiul unui duce, pentru numele lui Dumnezeu – şi apoi ai tupeul să te întorci aici şi să te comporţi de parcă ai fi fost invitat la acest bal.

— Am fost invitat, spuse calm Edward. Lord George îi provoca domnişoarei Grantley neplăceri. Când am protestat în faţa lui, m-a insultat într-un mod impardonabil, cu voce tare şi în public. Am fost, aşa cum sunt sigur că vei aprecia, frate, obligat să mă apăr – atât pe mine, cât şi pe această lady, spuse el, şi luă o înghiţitură de şampanie. Nu că ţi-aş datora explicaţii pentru comportamentul meu, dar prefer să păstrez pacea.

Zâmbetul lui îi cuprinse atât pe Julia, cât şi pe Carlton. Era un zâmbet care o făcu pe Fenella să tremure.

— Şi ce poartă ea la mână? întrebă Julia aproape ţipând, roşie toată la faţă. Brăţara aceea, domnişoară Grantley, aparţine familiei. Nu ai dreptul s-o porţi. Este un bun furat.

Toată lumea din încăpere părea să-şi ţină, la unison, răsuflarea. Fenella simţi că i se face rău. Otrava aruncată de cei doi Tremayne era aproape palpabilă. Se uită la

brăţara de la încheietura mâinii, apoi privi întrebător la Edward. Faţa lui era o mască: buzele subţiri, ochii duri ca pietrele. Mişcă un braţ şi o împinse ferm în spatele lui.

— Ce exemplar groaznic, lacom şi răutăcios eşti, Julia, şuieră el, calm. Iar tu, Carlton… Ştiţi foarte bine că brăţara i-a aparţinut mamei mele. A fost un cadou de la tatăl meu. Eraţi în cameră când el trecea în revistă prada luată de la ea, după ce a murit, ca să fie împărţită între voi doi. Brăţara a fost singurul lucru care mi-a revenit. Să vă fie ruşine amândurora!

Se răsuci pe călcâie şi îşi puse un braţ în jurul taliei Fenellei, strecurând-o printre spectatorii care se adunau. Dintr-odată, apărură oameni lângă ei: Petra şi ofiţerul, Rupert şi Diana, adunându-i şi pe alţii în drumul lor, mişcându-se cu ei prin mulţime. Zumzetul conversaţiei creştea în urma lor.

— O, Doamne, se pare că am stârnit ceva valuri în seara asta. Cred că este timpul să ne luăm rămas-bun, cu scuzele de rigoare pentru neplăcerile neintenţionate pe care le-am provocat.

— Vom face acelaşi lucru, spuse Rupert. Şi ţin să te felicit, Tremayne, pentru cât de bine ai dirijat inamicul. După intervenţia ta, bănuiesc că Headington nu va mai scoate capul în lume pentru o bună parte a acestui sezon. Cât despre fraţii tăi vitregi, s-ar putea să descopere că nu mai sunt bine-veniţi în saloanele din înalta societate după izbucnirea lor dizgraţioasă din această seară.

— Nici nu vreau să ştiu ce-o să spună biata mama, gemu Fenella. Toate bârfitoarele de carieră o să sune la uşă, încă din zori, ca s-o informeze.

— Vom fi acolo, să te susţinem, spuse Petra. Probabil nu chiar în zori, dar pe la mijlocul dimineţii, după ce vei avea şansa să o pregăteşti cum se cuvine pe Lady Grantley.

Fenella ridică privirea spre Edward, care spuse cu blândeţe:

— Vei fi acasă în zori.

Epilog

Trei luni mai târziu, Fenella trăgea cu ochiul de după cortina grea de catifea roşie, care dădea spre auditoriu. Oamenii încă îşi ocupau locurile şi dinspre ei se auzea un zumzet de conversaţii entuziasmate. Îşi căută cu privirea părinţii, pe locurile pe care le alesese personal pentru ei. Erau deja aşezaţi în centrul celui de-al treilea rând. I se păru că mama ei arăta încordată, aşa cum stătea dreaptă în scaun, lângă Lord Grantley care, spre deosebire de ea, se uita în jur prin micul teatru cu o curiozitate amuzată.

— Eşti stresată?

Ea se îndepărtă de cortină şi se întoarse cu un zâmbet firav spre Edward.

— Da, dar parcă nu chiar pe cât am fost la spectacolul pe care l-am jucat în faţa oamenilor tăi, spuse ea. Era atât de important pentru mine ca lor să le placă. Bineînţeles, vreau să meargă bine şi în seara asta, dar nu cred că reacţia publicului de azi este la fel de importantă pentru tine ca la prima reprezentaţie.

— E destul de adevărat ce spui, admise el ridicând din umeri. Cu toate acestea, sper, pentru binele tuturor, să nu arunce nimeni cu fructe stricate spre scenă.

— Nu vor face asta, spuse ea încrezătoare. Oh, vor exista câteva comentarii maliţioase – cum ar putea să nu existe, cu un astfel de public?! –, dar avem destui prieteni acolo pentru a depăşi geloziile duşmănoase.

— Tu, iubito, cu siguranţă ai destui prieteni acolo, spuse el. Lasă-mă să mă uit la tine!

Aruncă un ochi critic asupra ei. Avea doar două costume pentru piesă, unul alb pentru Rose cea pură şi blândă şi unul roşu aprins cu negru, pentru Rose cea demonică. Erau simple, dar de efect, şi Fenella ştia că ambele stiluri i se potriveau. Brăţara cu safire schimbătoare nu-i părăsea niciodată încheietura.

— Două minute până se ridică cortina, şopti directorul de scenă.

Fenella îşi înghiţi un fior de panică şi se grăbi spre culise, ca să îşi aştepte rândul.

*

— Chiar nu am înţeles, îi spunea Lady Grantley soţului, în timp ce aplauda viguros, două ore mai târziu. A ucis copilul sau nu?

Lord Grantley clătină din cap.

— Sincer să fiu, nu contează, oricum ar fi. Important este că fiica noastră ne-a dezvăluit o latură a ei despre care noi nu ştiam.

— I-a plăcut întotdeauna să joace pe la serbări, spuse Lady Grantley, luându-şi şalul şi mănuşile.

— Asta a fost diferit, spuse Lord Grantley, în timp ce îşi ajuta soţia să se îmbrace cu haina de nurcă. Nu m-am aşteptat niciodată ca fiica mea să apară pe o scenă profesionistă, dar trebuie să o admir pentru asta.

— A fost bună, recunoscu soţia lui. Mărturisesc însă că nu e ceva cu care să fiu de acord. Nu este adecvat, pentru cineva aflat în poziţia Fenellei în înalta societate, să facă ceva atât de vulgar precum este actoria pe o scenă publică şi să mai primească şi bani pentru asta.

Soţul ei clătină din cap şi o urmă pe culoar.

— Lady Grantley, Lord Grantley, nu-i aşa că Fenella a fost minunată? zise Diana în timp ce se îndreptau spre foaierul aglomerat.

— Ştiam că va fi bună, dar nu îmi imaginasem cât de bună poate fi, interveni Petra. Probabil sunteţi tare mândri!

— Ei bine, nu ştiu dacă despre mândrie este vorba, draga mea, spuse Lady Grantley. Nu înţelesesem că va fi un spectacol comercial, că lumea va da bani ca să-l vadă…

— Există întotdeauna cheltuieli, draga mea, îi spuse Lord Grantley cu un zâmbet liniştitor. Trebuie să taxeze ceva. Fie şi numai închirierea teatrului presupun că se ridică la o sumă considerabilă.

Diana şi Petra se uitară una la alta.

— Să mergem în culise şi s-o felicităm? sugeră Diana.

— Uşa din spatele casei de bilete duce în spatele scenei, spuse Rupert, care se îndreptă în direcţia pomenită, urmat de toţi ceilalţi.

Găsiră cabina mică de machiaj a Fenellei plină de oameni şi încărcată cu flori. Ea tocmai încerca să îşi îndepărteze machiajul în oglindă, când îi văzu cum se chinuiesc să-şi facă drum prin mulţime.

— Oh, iată-vă pe toţi, zise ea şi sări fericită de pe scaun. Vă rog să vă daţi înapoi, lăsaţi-i pe părinţii mei… pe prietenii mei să treacă… îmi pare rău că spaţiul este atât de mic.

Întinse o mână spre mama ei şi o trase în faţă, în timp ce mulţimea se mişca pentru a-i face loc.

— Ţi-a plăcut, mamă?

— Ai fost foarte bună, draga mea, spuse Lady Grantley. Dar încă nu ştiu dacă Rose a ucis copilul sau nu. Şi aş fi vrut să nu fi luat banii oamenilor ca să te vadă.

— Nu te supăra pe mama ta, Fenella, spuse Lord Grantley, aplecându-se să-şi sărute fiica pe obraz. Mi s-a părut splendid, adăugă, apoi se întoarse spre soţia sa. Mă îndoiesc sincer că Fenella a luat banii pentru ea, draga mea.

— Nu, bineînţeles că n-am făcut aşa ceva! exclamă Fenella.

— Dimpotrivă, murmură Diana. Felicitări, Edward, se adresă ea siluetei înalte care tocmai intrase în cameră.

— Da, un adevărat tur de forţă, Tremayne, zise Rupert şi îi strânse mâna. Şi cu siguranţă ştii cum să-ţi alegi distribuţia, adăugă el, sărutând-o uşor pe Fenella pe obraz. O performanţă excelentă – şi sunt convins că Rose a ucis copilul.

Fenella râse, clătinând din cap.

— Fiecare cu opinia lui, Rupert.

O oră mai târziu, ea şi Edward erau, în sfârşit, singuri în cabina de machiaj.

— Ar trebui să ne facem apariţia la Shakespeare Head, la petrecerea cu actorii din distribuţie, spuse Fenella cu un oftat de epuizare.

— Nu, nu este nevoie, decât dacă vrei cu adevărat. Le-am prezentat deja scuzele noastre, spuse Edward.

— Oh, minunat! Sunt extenuată. Nu ştiu de ce, spuse ea luându-şi haina din cuierul de pe spatele uşii. Putem merge direct acasă?

— Exact la asta mă gândeam şi eu, spuse Edward, ajutând-o să-şi îmbrace haina.

Ieşiră în stradă şi urcară într-o trăsură. Ea se lăsă pe spate şi închise ochii.

— A fost o experienţă minunată, Edward. Eşti mulţumit de felul în care a decurs totul?

— Cum aş putea să nu fiu? răspunse el şi se lăsă pe spate, cu braţele încrucişate şi cu ochii albaştri îndreptaţi spre ea. Dormi câteva minute!

Ea aţipi, legănată de mişcările trăsurii, în zgomotul făcut de copitele cailor pe străzile pietruite.

— Am ajuns?

Fenella tresări şi deschise ochii.

— Într-adevăr, am ajuns.

El sări din trăsură şi-i întinse mâna, ca s-o ajute să coboare. Fenella păşi pe pietrişul unei străzi înguste.

— Unde suntem? Aceasta nu e Praed Street.

— Nu, nu este, spuse Edward zâmbind. Vino cu mine, spuse el făcând semn spre o casă din spatele lor.

Fenellei îi luă un minut ca să-şi dea seama unde se aflau.

— Suntem pe Shepherd Street, spuse ea. Shepherd Market este chiar acolo. Ce căutăm aici? Nu e vorba despre un alt bordel, nu-i aşa?

— Cu siguranţă, nu, declară el. Haide, am ceva să-ţi arăt!

Scoase o cheie din buzunar şi o introduse în uşa casei pe care o indicase. Deschise larg uşa.

Nedumerită, dar curioasă, în ciuda oboselii, Fenella îl urmă într-un foaier mic, pătrat. Era întuneric, dar Edward aprinse o lampă care lumină o scară îngustă şi două uşi, câte una de fiecare parte a intrării principale.

— Pe aici, indică el.

Deschise uşa din dreapta, şi Fenella trecu pe lângă el într-o cameră de zi pătrată. Edward aprinse lampa, iar ea se uită în jur. Era o cameră frumoasă, mobilată plăcut, cu un şemineu Adams şi o fereastră mare care dădea spre stradă.

— Ce e cu casa asta?

Edward puse un chibrit aprins pe lemnul deja pregătit în şemineu, înainte de a-i răspunde. Când focul se aprinse cu o pâlpâire reconfortantă, el adăugă un buştean, apoi se îndreptă şi îşi întoarse faţa spre ea.

— Apartamentul din Praed Street nu este suficient de mare pentru două persoane, îi spuse el, cu o sclipire jucăuşă în ochi. Şi nu cred că tu şi doamna Hammond aţi duce-o foarte bine sub acelaşi acoperiş. Deci – făcu un gest larg –, ai putea locui aici, Fenella?

Ea începea, încetişor, să înţeleagă.

— Vrei să locuiesc aici… cu tine?

— M-am săturat să te tot duc acasă, pe Albemarle Street, în zorii zilei, răspunse el.

— Nu pot pur şi simplu să mă mut cu tine. Mama mea ar muri de ruşine.

— M-am gândit să vorbesc cu tatăl tău cât mai curând posibil.

Ea se uita fix la Edward, fără cuvinte, până când el spuse:

— Fenella, dragostea mea, nu mă mai ţine în suspans. Vrei?

— Ce să vreau?

El oftă adânc.

— De obicei, nu eşti atât de obtuză. Să te căsătoreşti cu mine, bineînţeles.

După cum decursese propunerea, s-ar fi spus că era cea mai lipsită de romantism cerere în căsătorie pe care şi-o imaginase Fenella. Dar pentru ea era perfectă.

— Doar ca să nu mai fi nevoit să mă duci acasă în zorii zilei? întrebă ea cu o strălucire poznaşă în priviri.

— Ai un simţ al umorului îngrozitor de inadecvat, Fenella Grantley, spuse şi o trase spre el. Acum, dă-mi un răspuns cum se cuvine!

— Bineînţeles că o să mă căsătoresc cu tine. Cum să n-o fac? Suntem ca nişte bucăţi de puzzle; ne potrivim împreună, cu excepţia ocaziilor în care părem să fim din puzzle-uri diferite.

— Ei bine, asta face parte din distracţie, nu-i aşa? spuse Edward, trăgând-o din nou în braţele lui. Ai prefera să ne aflăm mereu în acelaşi puzzle?

Ea clătină din cap.

— Nu. Îmi place să mă cert cu tine aproape la fel de mult pe cât îmi place să fac dragoste cu tine. Am nevoie de focul acela. E oare ceva greşit în asta?

— Unii ar putea considera aşa, dar eu, cu siguranţă, nu. Şi eu am nevoie de foc, dragostea mea.

Ea îşi puse braţele în jurul lui, trăgându-i capul în jos, astfel încât buzele lor să se întâlnească.

— Putem rămâne aici în seara asta?

— Totul este pregătit la etaj. Şi vei fi fericită să afli că există apă curentă, caldă şi rece, precum şi un closet cu apă. Cum ţi se pare?

— Ca o bucăţică de rai.

Se uită în jur, prin casă, şi observă că rafturile de cărţi aflate de ambele părţi ale şemineului erau deja pline.

— Este o casă întreagă?

— O casă întreagă. Există bucătărie, camere pentru servitori la mansardă şi patru dormitoare, în cazul în care avem musafiri.

— Când ne putem muta?

Mintea Fenellei deja lucra frenetic şi făcea planuri legate de organizarea propriei gospodării.

— Eu deja m-am mutat, dar sunt convins că ar trebui să discut cu tatăl tău înainte să faci nişte aranjamente permanente, spuse el.

Fenella clătină din cap.

— Tatăl meu nu crede în prostia aia cu permisiunea, în ceea ce mă priveşte.

— Ce om luminat! Nu e de mirare că a dat naştere unei fiice atât de rebele.

Fenella întinse o mână.

— Hai să urcăm la etaj, şi o să-ţi arăt eu cât de rebelă pot fi!

— Aceasta este o perspectivă căreia nu-i pot rezista.

Sfârşit